

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I (Meddelanden)	
	EUROPAPARLAMENTET	
	SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR	
(2000/C 27 E/001)	E-0668/98 från Sir Jack Stewart-Clark till kommissionen Angående: Kommissionens förslag om pålagor på oinspelade band (kompletterande svar)	1
(2000/C 27 E/002)	E-0850/98 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Angående: Införande av ett "grannlandstest" vid all nationell lagstiftning (kompletterande svar)	2
(2000/C 27 E/003)	E-0931/98 från Riitta Myller, Reino Paasilinna, Pertti Paasio och Jörn Donner till kommissionen Angående: Kommissionen och yttrandefriheten (kompletterande svar)	3
(2000/C 27 E/004)	E-0942/98 från Allan Macartney till kommissionen Angående: Produktionsfaciliteter i form av fartyg för oljeprospektering (kompletterande svar)	4
(2000/C 27 E/005)	E-0976/98 från Armelle Guinebertière till kommissionen Angående: Lagligheten enligt den europeiska konkurrenslagen vad gäller den rättsliga fjärdedel i kontrakt som den franska staten och de franska kommunerna reserverar arbetarproducentkooperativ (Sociétés Coopératives Ouvrières de Production, SCOP) (kompletterande svar)	4
(2000/C 27 E/006)	E-1002/98 från Gianni Tamino till kommissionen Angående: Bristande respekt för gemenskapslagstiftningen i samband med offentlig upphandling avseende byggnadet av "Cispadana-vägen" (kompletterande svar)	5
(2000/C 27 E/007)	E-1777/98 från Reimer Böge till kommissionen Angående: Agenda 2000 och WTO-avtal (kompletterande svar)	6
(2000/C 27 E/008)	E-2879/98 från Panayotis Lambrias till kommissionen Angående: Överträdelse av direktiv 91/674/EEG om försäkringsbolag (kompletterande svar)	8
(2000/C 27 E/009)	E-2983/98 från John McCartin till kommissionen Angående: Orimliga kostnader för motorfordonsförsäkring i Irland	8

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 27 E/010)	E-2984/98 från John McCartin till kommissionen Angående: Undantag för motorfordonsförsäkring i Irland	9
	Gemensamt kompletterande svar på de skriftliga frågorna E-2983/98 och E-2984/98	9
(2000/C 27 E/011)	E-3099/98 från Umberto Bossi till kommissionen Angående: Yrkesmässiga relationer till fotbollsspelare (kompletterande svar)	10
(2000/C 27 E/012)	E-3709/98 från Hiltrud Breyer till kommissionen Angående: Ansökan om försäljningstillstånd för GMO – C/NL/96/10, direktiv 90/220/EEG (kompletterande svar)	11
(2000/C 27 E/013)	E-4092/98 från Carlos Robles Piquer till kommissionen Angående: Europeisk samordning av försvarsindustrin	12
(2000/C 27 E/014)	E-0163/99 från Mark Watts till kommissionen Angående: Järnvägstrafiken i Förenade kungariket	13
(2000/C 27 E/015)	E-0183/99 från Hiltrud Breyer till kommissionen Angående: Godkännande av genetiskt modifierade frön (kompletterande svar)	14
(2000/C 27 E/016)	E-0221/99 från José Mendes Bota till kommissionen Angående: Portugal släpar efter inom den inre marknaden (kompletterande svar)	16
(2000/C 27 E/017)	E-0388/99 från Gerhard Schmid till kommissionen Angående: Mål 5b-projekt i Bayern (kompletterande svar)	17
(2000/C 27 E/018)	E-0417/99 från Jens-Peter Bonde till kommissionen Angående: Grönländares fria rörlighet i EU och EES (kompletterande svar)	17
(2000/C 27 E/019)	E-0506/99 från Klaus Lukas till kommissionen Angående: Sjätte direktivet om mervärdesskatt och dess tillämpning i Österrike	18
(2000/C 27 E/020)	E-0513/99 från Sérgio Ribeiro till kommissionen Angående: Handelsavtal med Sydafrika inom textil- och beklädnadssektorn	19
(2000/C 27 E/021)	E-0514/99 från Sérgio Ribeiro till kommissionen Angående: Handelsavtal med Sydafrika inom textil- och beklädnadssektorn	19
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0513/99 och E-0514/99	19
(2000/C 27 E/022)	E-0680/99 från James Nicholson till kommissionen Angående: Cancerforskning	20
(2000/C 27 E/023)	E-0687/99 från Fernand Herman till kommissionen Angående: Generell stimulans av odling som inte är avsedd för livsmedel	21
(2000/C 27 E/024)	E-0881/99 från Ursula Schleicher till kommissionen Angående: Mögelgifter i majs mjöl och majsprodukter	22
(2000/C 27 E/025)	E-0897/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Försök att lägga ned Europeiska rymdorganisationen	23
(2000/C 27 E/026)	E-0906/99 från Manuel Escolá Hernando till kommissionen Angående: Spaniens politik i fråga om xenotransplantationer	24
(2000/C 27 E/027)	E-0917/99 från Eryl McNally till kommissionen Angående: Lika möjligheter och Femte ramprogrammet	24
(2000/C 27 E/028)	E-0946/99 från Freddy Blak till kommissionen Angående: Katastrofala inbesparingar på rumänska barnhem	25
(2000/C 27 E/029)	P-0950/99 från Bernd Lange till kommissionen Angående: Förbud mot hormongiftet tributyltenn (TBT) i färg avsedd för fartyg	26
(2000/C 27 E/030)	E-1017/99 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Angående: GD XII fullgör inte sina åtaganden	27

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 27 E/031)	E-1057/99 från Phillip Whitehead till kommissionen Angående: EMEA:s förfarande för meddelande om parallell distribution av centralt godkända läkemedel	28
(2000/C 27 E/032)	P-1120/99 från Astrid Thors till kommissionen Angående: Produktion av regummerade person- och lastbilsdäck	29
(2000/C 27 E/033)	P-1376/99 från Ole Krarup till kommissionen Angående: EU-medel till EFS (Europeiska fackliga samorganisationen)	30
(2000/C 27 E/034)	P-1377/99 från Werner Langen till kommissionen Angående: Lag om skorstensfejarväsendet i Förbundsrepubliken Tyskland	30
(2000/C 27 E/035)	P-1378/99 från Barbara Weiler till kommissionen Angående: Den europeiska frivilligtjänsten	32
(2000/C 27 E/036)	P-1379/99 från Xaver Mayer till kommissionen Angående: Skydd för bäver – översvämningsskador	33
(2000/C 27 E/037)	P-1380/99 från Johannes Swoboda till kommissionen Angående: Inkomstbeskattning i en medlemsstat i unionen på grundval av egendomsförhållande	34
(2000/C 27 E/038)	P-1381/99 från Mark Watts till kommissionen Angående: Avregleringen av de allmänna transporttjänsterna	34
(2000/C 27 E/039)	P-1382/99 från Joan Colom i Naval till kommissionen Angående: Gemenskapsstöd till spanskt lin	35
(2000/C 27 E/040)	P-1383/99 från Pedro Aparicio Sánchez till kommissionen Angående: Information om strukturfonderna	36
(2000/C 27 E/041)	P-1384/99 från Per Gahrton till rådet Angående: EU:s försvarspolitik: betydelsen av Kölnmötet	36
(2000/C 27 E/042)	P-1385/99 från Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Angående: Diskriminering av nederländska entreprenörer i den tyska skattelagstiftningen	37
(2000/C 27 E/043)	E-1389/99 från Klaus-Heiner Lehne till kommissionen Angående: Diskriminering av EU-medborgare i Tyskland	37
(2000/C 27 E/044)	E-1471/99 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Angående: Nya tyska skattebestämmelser för byggnadsbranschen	38
(2000/C 27 E/045)	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-1385/99, E-1389/99 och E-1471/99	38
(2000/C 27 E/046)	P-1387/99 från Carlos Costa Neves till kommissionen Angående: Azorerernas produktion av raffinerat socker	38
(2000/C 27 E/047)	E-1388/99 från Freddy Blak till kommissionen Angående: TV-övervakning av personal	40
(2000/C 27 E/048)	E-1390/99 från Klaus Hänsch till kommissionen Angående: Kommissionens rapport om tillämpningen av social lagstiftning om vägtransporter	40
(2000/C 27 E/049)	E-1392/99 från Ursula Schleicher till kommissionen Angående: Tillämpningen i Portugal av direktivet om allmän rätt till bosättning för unionsmedborgare	41
(2000/C 27 E/050)	E-1393/99 från Bernd Lange till kommissionen Angående: Subventionering av företaget Vion VvaG	42
(2000/C 27 E/051)	E-1394/99 från Jannis Sakellariou till kommissionen Angående: Paul van Buitenen	43
(2000/C 27 E/052)	E-1395/99 från Gerhard Schmid till kommissionen Angående: Driftledningen av kraftverken vid företaget Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG	44
(2000/C 27 E/052)	E-1397/99 från Mathieu Grosch till kommissionen Angående: Lika anspråk vid ansökan om förtidspension	44

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 27 E/053)	E-1399/99 från Gerhard Schmid till kommissionen Angående: Halvljusplikt på dagen och skymningsströmställare	46
(2000/C 27 E/054)	E-1400/99 från Michl Ebner och Doris Pack till kommissionen Angående: Kommissionens besvärösförfarande mot de gränsöverskridande fasta bokpriserna i Österrike och Tyskland	46
(2000/C 27 E/055)	E-1401/99 från Michl Ebner till rådet Angående: Främjandet och bevarandet av mindre språk inom EU	48
(2000/C 27 E/056)	E-1402/99 från Michl Ebner till kommissionen Angående: EU:s godkännandenummer för fordonsregistrering	48
(2000/C 27 E/057)	E-1404/99 från Graham Watson till kommissionen Angående: Utbetalningar till linodlare	49
(2000/C 27 E/058)	E-1405/99 från Mary Banotti till kommissionen Angående: Möjliga biverkningar av läkemedlet Roaccutane	50
(2000/C 27 E/059)	E-1406/99 från Mary Banotti till kommissionen Angående: Irland och konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter	51
(2000/C 27 E/060)	E-1407/99 från Mary Banotti till kommissionen Angående: Resetillägg för personer som reser ensamma	52
(2000/C 27 E/061)	E-1408/99 från Mary Banotti till kommissionen Angående: Arbetsdelningsmöjligheter	52
(2000/C 27 E/062)	E-1409/99 från Glyn Ford till kommissionen Angående: Områden av särskilt vetenskapligt intresse	53
(2000/C 27 E/063)	E-1410/99 från Mark Watts till kommissionen Angående: Licens för underhållning för barn	53
(2000/C 27 E/064)	E-1411/99 från Carlos Carnero González till kommissionen Angående: Avhysning från Malmea-bosättningsområdet i Madrid-regionen (Spanien)	54
(2000/C 27 E/065)	P-1473/99 från Carmen Cerdeira Morterero till kommissionen Angående: Rasistiska angrepp i Spanien	54
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1411/99 och P-1473/99	55
(2000/C 27 E/066)	E-1412/99 från Francis Decourrière till kommissionen Angående: Direktiv om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter	56
(2000/C 27 E/067)	E-1414/99 från Heidi Hautala till kommissionen Angående: Jakt på större rovdjur i Finland	56
(2000/C 27 E/068)	E-1416/99 från Bartho Pronk till kommissionen Angående: Mottagande av flyktingar från Kosovo	57
(2000/C 27 E/069)	E-1417/99 från Nelly Maes till kommissionen Angående: Fri rörlighet och fri yrkesutövning för läkare; övertaliga läkares svartarbete i Belgien; illojal konkurrens; kränkning av direktiv 93/16/EEG, 82/76/EEG och artikel 12 i fördraget	58
(2000/C 27 E/070)	E-1418/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Tillgångar till ett värde av 5 000 miljarder som Italienska statsjärnvägarna (FS) har gett till vissa fackföreningar	59
(2000/C 27 E/071)	E-1419/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Att behålla jobben på Cooperativa Ceramica Industriale i Livorno	60
(2000/C 27 E/072)	E-1420/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Omorganisering av brandkåren	60
(2000/C 27 E/073)	E-1421/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Erkännande av Antonio Zottis föräldrarättigheter	61
(2000/C 27 E/074)	E-1422/99 från Cristiana Muscardini till rådet Angående: Bombningen av den kinesiska ambassaden i Belgrad	61

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 27 E/075)	P-1424/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Fiskeförbindelser mellan EU och Argentina	62
(2000/C 27 E/076)	P-1425/99 från Gary Titley till kommissionen Angående: Kommissionens tilldelning av kontrakt på området för konsumentskyddslagstiftning	63
(2000/C 27 E/077)	E-1428/99 från Agnes Schierhuber till kommissionen Angående: Hur de europeiska institutionerna förbereder sig inför utvidgningen	64
(2000/C 27 E/078)	E-1430/99 från Gary Titley till kommissionen Angående: Kontrakt tilldelade av generaldirektorat XXIV under selektivt anbudsförfarande	65
(2000/C 27 E/079)	E-1432/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Omstruktureringsplan för spansk varvsindustri och dess följder för det galiciska varvet Astilleros del Noroeste, SA (Astano)	66
(2000/C 27 E/080)	E-1433/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Fördelning av strukturfonderna i Spanien	67
(2000/C 27 E/081)	E-1435/99 från Gérard Caudron till kommissionen Angående: Farliga leksaker med ftalater för småbarn	67
(2000/C 27 E/082)	E-1439/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Förnyandet av fiskeavtalet mellan EU och Marocko	68
(2000/C 27 E/083)	E-1442/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Fördelning av medel från Sammanhållningsfonden till olika autonoma regioner i Spanien	69
(2000/C 27 E/084)	E-1443/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Genomförande av ett pilotprojekt för att skapa arbetstillfällen i Galicien, i enlighet med Amsterdamfördraget	70
(2000/C 27 E/085)	E-1444/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Den kulturella utvecklingen av mindre vanliga europeiska språk	70
(2000/C 27 E/086)	E-1445/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Erkännande av flerspråkighet på grundval av den gällande lagstiftningen i EU:s medlemsstater	71
(2000/C 27 E/087)	P-1495/99 från Ingo Friedrich till kommissionen Angående: Bindande bestämmelser om en jämlik användning av arbetsspråken engelska, franska och tyska inom alla EU-organ	71
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1445/99 och P-1495/99	72
(2000/C 27 E/088)	E-1446/99 från Erik Meijer till kommissionen Angående: Subventionerad omlokalisering av det kemiska företaget "Akcros Chemicals BV" från Roermond till Greiz.	72
(2000/C 27 E/089)	P-1447/99 från Ioannis Marinos till kommissionen Angående: Förföljelse av zigenare i Kosovo	73
(2000/C 27 E/090)	P-1448/99 från Giovanni Pittella till kommissionen Angående: Överträdelseförfarandet mot Italien rörande utbildnings- och arbetskontrakten och de allvarliga följderna för de företag som under de senaste åren har bidragit till att skapa sysselsättning	73
(2000/C 27 E/091)	E-1449/99 från Rainer Wieland till kommissionen Angående: Fördelning av kommissionens medarbetare enligt tjänstegrad och länder	75
(2000/C 27 E/092)	E-1451/99 från Herbert Bösch till kommissionen Angående: Finansiering av projekt i Istrien i Italien	75
(2000/C 27 E/093)	E-1454/99 från Ingo Friedrich till kommissionen Angående: Avfallslådor för farligt avfall	76
(2000/C 27 E/094)	E-1459/99 från Glyn Ford till kommissionen Angående: Bindande avtal med bryggerier	77

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 27 E/095)	E-1460/99 från Richard Corbett till kommissionen Angående: Föreslagna ändringar av fritidsbåtsdirektiv 94/25/EG i syfte att detta skall omfatta krav avseende buller och luftförorenade utsläpp framlagda i Europeiska kommissionens dokument Dok.III 76032/97-EN, revidering 6 av den 9 december 1998	77
(2000/C 27 E/096)	E-1461/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Gränserna för Argentinas exklusiva ekonomiska zon	78
(2000/C 27 E/097)	E-1462/99 från Laura González Álvarez till kommissionen Angående: Projektet för utbyggnad av Citadella-hamnen	79
(2000/C 27 E/098)	E-1464/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Fiskeavtalet mellan EU och Marocko	80
(2000/C 27 E/099)	E-1466/99 från Heidi Hautala till kommissionen Angående: Andelen kvinnor i kommittéerna	81
(2000/C 27 E/100)	E-1467/99 från Heidi Hautala till kommissionen Angående: Användningen av friteringsfett i djurfoder	81
(2000/C 27 E/101)	E-1468/99 från Lucio Manisco till rådet Angående: Dödsdomen mot kurdledaren Öcalan	82
(2000/C 27 E/102)	E-1469/99 från Lucio Manisco till kommissionen Angående: Dödsdomen mot kurdledaren Öcalan	83
(2000/C 27 E/103)	P-1472/99 från W.G. van Velzen till kommissionen Angående: Hälsorisker i samband med utplacering av sändningsmaster för mobiltelefoner	84
(2000/C 27 E/104)	P-1474/99 från Mihail Papayannakis till kommissionen Angående: Hantering av spillolja	85
(2000/C 27 E/105)	E-1475/99 från Ioannis Marínos till rådet Angående: Förföljelse av zigenare i Kosovo	85
(2000/C 27 E/106)	E-1476/99 från Richard Corbett till kommissionen Angående: Postavgifter	86
(2000/C 27 E/107)	E-1477/99 från Robert Evans till rådet Angående: Administrativt frihetsberövande	86
(2000/C 27 E/108)	E-1478/99 från Robert Evans till kommissionen Angående: Administrativt frihetsberövande	87
(2000/C 27 E/109)	E-1479/99 från Rosa Díez González, Alejandro Cercas och Carmen Cerdeira Morterero till kommissionen Angående: Modell för offentlig social trygghet och social sammanhållning	88
(2000/C 27 E/110)	P-1484/99 från Piia-Noora Kauppi till rådet Angående: Polismyndigheternas verksamhet längs Via Baltica	89
(2000/C 27 E/111)	P-1485/99 från Marie-Noëlle Lienemann till kommissionen Angående: Brittiskt tuberkulosmittat nötkött	90
(2000/C 27 E/112)	P-1486/99 från Luckas Vander Taelen till kommissionen Angående: Internationell arkitektutävling i Europakvarteren i Bryssel	91
(2000/C 27 E/113)	P-1487/99 från Marie Isler Béguin till kommissionen Angående: Påverkan på miljö och arbetsförhållanden vid företaget Caleras de San Cucao, Asturien (Spanien)	92
(2000/C 27 E/114)	P-1488/99 från Liam Hyland till kommissionen Angående: EU-politik för världskonferensen om kanaler, Irland den 16-18 maj 2001	93
(2000/C 27 E/115)	P-1489/99 från Brian Crowley till kommissionen Angående: Strålning från kontorsdatorer	94
(2000/C 27 E/116)	P-1490/99 från Pat Gallagher till kommissionen Angående: Det nya gemenskapsinitiativet Equal	94

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 27 E/117)	P-1491/99 från Struan Stevenson till kommissionen Angående: Samtrafik av el – Skottland/Nordirland	95
(2000/C 27 E/118)	P-1492/99 från Christa Klaß till kommissionen Angående: Innovativa åtgärder för kvinnor inom jordbruket	96
(2000/C 27 E/119)	P-1493/99 från Eryl McNally till kommissionen Angående: Den internationella termonukleära experimentreaktorn (ITER)	97
(2000/C 27 E/120)	P-1496/99 från Richard Howitt till kommissionen Angående: Budgetpost B7-651	97
(2000/C 27 E/121)	E-1497/99 från Hans Kronberger till rådet Angående: Koncerner som hyr ut legosoldater	98
(2000/C 27 E/122)	E-1499/99 från Hans Kronberger till kommissionen Angående: Godkännande av österrikiska produkter på den italienska marknaden	98
(2000/C 27 E/123)	E-1500/99 från Hans Kronberger till kommissionen Angående: Direktiv 96/92/EG om gemensamma regler för den inre marknaden för el	99
(2000/C 27 E/124)	E-1501/99 från Christoph Konrad till kommissionen Angående: Återförande av släpvagnar till motorfordon inom EU	100
(2000/C 27 E/125)	P-1507/99 från Maria Sanders-ten Holte till kommissionen Angående: Franska regeringens förbud mot (gods)trafik den 11 augusti 1999 pga solförmörkelse	101
(2000/C 27 E/126)	E-1509/99 från Elisabeth Schroedter till kommissionen Angående: Otillräckligt införlivande av ändringen av EU:s MKB-direktiv i Brandenburgs vägtrafiklag	102
(2000/C 27 E/127)	E-1512/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Rapport om de amerikanska bomberna innehållande uran som användes i Jugoslavien	103
(2000/C 27 E/128)	E-1514/99 från Marie-Noëlle Lienemann till kommissionen Angående: Hävande av blockaden mot brittiskt nötkött	103
(2000/C 27 E/129)	E-1515/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Missbrukarmottagning i frukt- och grönsakshallarna i Prato (Italien)	104
(2000/C 27 E/130)	E-1518/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Ytterligare klargöranden om Cartiere Milani och privatiseringen	105
(2000/C 27 E/131)	E-1520/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Avfallsupplag i Aspigo, Ancona (Italien)	106
(2000/C 27 E/132)	P-1521/99 från Ursula Stenzel till kommissionen Angående: Missbruk av EU-bidrag till lärlingar	107
(2000/C 27 E/133)	E-1524/99 från Luis Berenguer Fuster till kommissionen Angående: Statligt stöd från spanska regeringen till elbolagen	108
(2000/C 27 E/134)	E-1525/99 från Luis Berenguer Fuster till kommissionen Angående: Eventuella svårigheter för nya företag att ta sig in på spanska elmarknaden	109
(2000/C 27 E/135)	E-1526/99 från María Sornosa Martínez till kommissionen Angående: Den ekologiska katastrofen i Marjal de Pego-Oliva	109
(2000/C 27 E/136)	E-1527/99 från Stephen Hughes till kommissionen Angående: Den somalisktalande befolkningens ställning i Somalia	111
(2000/C 27 E/137)	E-1528/99 från Monica Frassoni till kommissionen Angående: Avstjälningsplatsen i Dos Aguas, Valencia (Spanien)	111
(2000/C 27 E/138)	E-1529/99 från María Sornosa Martínez till kommissionen Angående: Exploatering av miljön vid golfbanan i Manises (Valencia).	112

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 27 E/139)	E-1530/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Främjande av export av skiffer från gemenskapen	113
(2000/C 27 E/140)	E-1531/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Finansiering av förberedelserna för Europas kulturhuvudstäder år 2000	114
(2000/C 27 E/141)	E-1532/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Finansiering av förberedelserna för Europas kulturhuvudstäder år 2000	115
(2000/C 27 E/142)	E-1533/99 från Erik Meijer till kommissionen Angående: En nationell myndighets orättvisa behandling av kyrkoförsamlingar (Jehovas vittnen i Frankrike)	116
(2000/C 27 E/143)	P-1535/99 från Reinhold Messner till kommissionen Angående: Förnyelse av tillstånd för motorvägar i Italien och motorvägsförbindelsen Tirreno-Brennero	117
(2000/C 27 E/144)	P-1536/99 från Anna Terrón i Cusí till kommissionen Angående: Databasen Raxen	118
(2000/C 27 E/145)	P-1538/99 från Evelyne Gebhardt till kommissionen Angående: Utbetalning av bidrag från programmet Leonardo da Vinci	119
(2000/C 27 E/146)	E-1539/99 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till rådet Angående: Stöd till naturskyddsområdena "Königsbrucker Heide" och "Am Spitzberg" (Sachsen/Tyskland) inom ramen för gemenskapsinitiativet för ekonomisk omställning av försvarsindustrin	120
(2000/C 27 E/147)	E-1540/99 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till kommissionen Angående: Värphöns hållning i Tjeckien	121
(2000/C 27 E/148)	E-1542/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och situationen i Galicien	121
(2000/C 27 E/149)	E-1543/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och bindande av mjölkkvoterna till jordområden	122
(2000/C 27 E/150)	E-1544/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Diskriminering av bidrag till nötköttproduktion	123
(2000/C 27 E/151)	E-1545/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Godkännande och offentliggörande av förordningen om stöd till landsbygdens utveckling	124
(2000/C 27 E/152)	P-1546/99 från Marco Cappato till rådet Angående: Den kinesiska polisens arrestering av tusentals medlemmar i den religiösa buddistiska organisationen Falun Gong	125
(2000/C 27 E/153)	P-1549/99 från Graham Watson till rådet Angående: Presidentval i Togo	126
(2000/C 27 E/154)	P-1550/99 från Graham Watson till kommissionen Angående: Presidentval i Togo	127
(2000/C 27 E/155)	E-1551/99 från Graham Watson till kommissionen Angående: Stöd till ekologiska jordbrukare	127
(2000/C 27 E/156)	E-1552/99 från Graham Watson till kommissionen Angående: Kommissionens arbetsgrupp om vitaminer och mineraler	128
(2000/C 27 E/157)	E-1593/99 från Glyn Ford till kommissionen Angående: Arbetsgrupp för vitaminer och mineral	128
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1552/99 och E-1593/99	129
(2000/C 27 E/158)	P-1556/99 från Olivier Dupuis till rådet Angående: Fortfarande 3000 Kosovofångar i Serbien	130
(2000/C 27 E/159)	E-1557/99 från Rolf Linkohr till kommissionen Angående: Frågor angående gemenskapens förfarande för överklagande — direktiv 65/65/EEG	130

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 27 E/160)	E-1559/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till rådet Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	131
(2000/C 27 E/161)	E-1560/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till rådet Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	132
(2000/C 27 E/162)	E-1566/99 från Paulo Casaca till kommissionen Angående: Statistik rörande köpkraftsparitet	133
(2000/C 27 E/163)	E-1567/99 från Paulo Casaca till kommissionen Angående: Rättslig status för statistiken om köpkraftsparitet	134
(2000/C 27 E/164)	E-1569/99 från Hiltrud Breyer till rådet Angående: Mätning av dioxiner i livsmedel	135
(2000/C 27 E/165)	E-1572/99 från Hiltrud Breyer till rådet Angående: Bristande dioxin- och PCB-gränsvärden	135
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1569/99 och E-1572/99	135
(2000/C 27 E/166)	E-1570/99 från Hiltrud Breyer till rådet Angående: Utsädeskoncernen Pioneers olagliga marknadsföring av genetisk majs	136
(2000/C 27 E/167)	E-1577/99 från Carles-Alfred Gasòliba I Böhm till kommissionen Angående: Fördelningen av biljetter till finalen i Europacupen i Barcelona den 26 maj 1999	137
(2000/C 27 E/168)	E-1578/99 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Angående: Konsumentskydd och folkhälsa	138
(2000/C 27 E/169)	E-1579/99 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Angående: Upphävande av den italienska författningens 13:e övergångsbestämmelse	139
(2000/C 27 E/170)	E-1580/99 från Erik Meijer till rådet Angående: Utestängning av idrottare med jugoslaviskt medborgarskap från idrottsevenemang	139
(2000/C 27 E/171)	E-1583/99 från Glyn Ford till kommissionen Angående: "Grönt" fiskmjöl	140
(2000/C 27 E/172)	P-1597/99 från Marco Pannella till rådet Angående: Internationella brottmålsdomstolen	141
(2000/C 27 E/173)	E-1598/99 från Caroline Jackson till kommissionen Angående: Öppenheten hos arbetsgrupperna inom EU:s vetenskapliga kommittéer	142
(2000/C 27 E/174)	P-1599/99 från Maurizio Turco till rådet Angående: Folkrepubliken Kinas ökande hot mot Taiwan	143
(2000/C 27 E/175)	P-1602/99 från Benedetto Della Vedova till kommissionen Angående: Flygbolag och bestämmelser för överbokning	144
(2000/C 27 E/176)	E-1663/99 från Lucio Manisco till kommissionen Angående: Medborgerliga rättigheter och flygbolag	144
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-1602/99 och E-1663/99	145
(2000/C 27 E/177)	P-1604/99 från John Purvis till kommissionen Angående: Resultat från forskning om risker med plutonium och kärnkraftsolyckor	145
(2000/C 27 E/178)	P-1606/99 från Antonio Tajani till rådet Angående: Internet och italienska regeringens lagförslag om lika villkor	146
(2000/C 27 E/179)	P-1608/99 från Antonio Tajani till kommissionen Angående: Internet och italienska regeringens lagförslag om lika villkor	146
(2000/C 27 E/180)	P-1609/99 från Marianne Thyssen till kommissionen Angående: Rättslig grund i gemenskapsrätten för nationella stödåtgärder till andra företag än jordbruksföretag	147
(2000/C 27 E/181)	P-1610/99 från Hanja Majj-Weggen till kommissionen Angående: Kommissionens negativa beslut om den nederländska regeringens kompensation till bensinstationsinnehavare vid tyska gränsen	148

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 27 E/182)	P-1611/99 från Graham Watson till kommissionen Angående: Användningen av Nasdrolone	149
(2000/C 27 E/183)	E-1612/99 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Angående: Barnarbete	150
(2000/C 27 E/184)	P-1617/99 från Gary Titley till kommissionen Angående: Det kommande direktivet om mätteknik	150
(2000/C 27 E/185)	E-1619/99 från Gerhard Hager till kommissionen Angående: Medlemsstaternas regionala stödområden och överensstämmelse med gemenskapslagstiftningens mål . .	151
(2000/C 27 E/186)	E-1621/99 från Raffaele Costa till kommissionen Angående: Höga avgifter för växling av lire till belgiska franc på flygplatsen i Bryssel	152
(2000/C 27 E/187)	E-1629/99 från Phillip Whitehead till kommissionen Angående: Direktiv om paketresor	153
(2000/C 27 E/188)	P-1633/99 från John Bowis till kommissionen Angående: Fågellivet hotat	154
(2000/C 27 E/189)	E-1634/99 från Mary Banotti till kommissionen Angående: Livvakter vid simbassänger	155
(2000/C 27 E/190)	E-1644/99 från Antonio Tajani, Giuseppe Gargani, Francesco Fiori och Mario Mauro till kommissionen Angående: Frihet vad gäller tillgång till utbildning i Italien	155
(2000/C 27 E/191)	E-1646/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Tillämpningen av den nya förordningen (EG) 1621/1999 om russin	156
(2000/C 27 E/192)	E-1655/99 från Frank Vanhecke till kommissionen Angående: Gemenskapsstöd	157
(2000/C 27 E/193)	P-1656/99 från Albert Maat till kommissionen Angående: Saluföring av vin med fascistiska etiketter i Italien	158
(2000/C 27 E/194)	P-1657/99 från María Izquierdo Rojo till kommissionen Angående: Katastrofförluster i norra Granada	159
(2000/C 27 E/195)	P-1658/99 från Arlindo Cunha till kommissionen Angående: Uttalande i Berlin om det portugisiska jordbrukets specifika natur	159
(2000/C 27 E/196)	E-1666/99 från Antonio Tajani, Mario Mauro och Guido Podestà till rådet Angående: Massakrer i Östtimor	160
(2000/C 27 E/197)	E-1667/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Orättvis avstängning av sopran från Accademia nazionale di Santa Cecilia	161
(2000/C 27 E/198)	P-1686/99 från Antonios Trakatellis till kommissionen Angående: Överträdelser av gemenskapslagstiftningen inom försäkringsområdet och snedvridning av konkurrensen i Grekland	161
(2000/C 27 E/199)	P-1696/99 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Angående: Euronews	163
(2000/C 27 E/200)	E-1702/99 från Raffaele Costa till kommissionen Angående: Budgetförslag för 2000 – Utgifter avseende personer som är knutna till kommissionen	164
(2000/C 27 E/201)	E-1703/99 från Raffaele Costa till kommissionen Angående: Budgetförslag för 2000 – Utgifter på grund av särskilda uppgifter som kommissionen utför	164
(2000/C 27 E/202)	E-1706/99 från Raffaele Costa till kommissionen Angående: Budgetförslag för 2000 – Personal- och administrationsutgifter för europeiska gemenskapens delegationer och utgifter för stödpersonal och decentraliserade administrativa utgifter	165
(2000/C 27 E/203)	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1702/99, E-1703/99 och E-1706/99 . . . . . E-1704/99 från Raffaele Costa till kommissionen Angående: Life-programmet	165

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 27 E/204)	P-1707/99 från Jan Andersson till kommissionen Angående: Kommissionens avsikter beträffande främjandet av den fria rörligheten för arbetstagare i gränsregioner	166
(2000/C 27 E/205)	E-1724/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Angående: Reglering av den samhällsomfattande posttjänsten på den galiciska landsbygden	167
(2000/C 27 E/206)	P-1726/99 från Werner Langen till kommissionen Angående: Lagstiftning om kötthygien i delstaten Rheinland-Pfalz	167
(2000/C 27 E/207)	P-1749/99 från Olivier Dupuis till kommissionen Angående: Kommissionens inställning till olika valsystem	169
(2000/C 27 E/208)	P-1750/99 från Adriana Poli Bortone till kommissionen Angående: Det italienska aktiebolaget Acquadotto pugliese	169
(2000/C 27 E/209)	P-1758/99 från Helena Torres Marques till kommissionen Angående: Politiken för social och ekonomisk sammanhållning i Europeiska unionen	170
(2000/C 27 E/210)	E-1766/99 från António Campos till kommissionen Angående: Den gemensamma jordbrukspolitiken	171
(2000/C 27 E/211)	E-1773/99 från Liam Hyland till kommissionen Angående: Kommissionens arbetsprogram för 1999 och den nya kommissionen	171
(2000/C 27 E/212)	E-1775/99 från Helena Torres Marques till kommissionen Angående: Sammansättning av kommissionsledamöternas kanslier	172
(2000/C 27 E/213)	P-1795/99 från Mogens Camre till kommissionen Angående: Underbjudande av nationell arbetskraft i en medlemsstat	172
(2000/C 27 E/214)	E-1819/99 från Raffaele Costa till kommissionen Angående: Programmet "Europa mot cancer"	173
(2000/C 27 E/215)	E-1827/99 från Mogens Camre till kommissionen Angående: Strukturstöd till privata företag för marknadsföring och personalutbildning	174
(2000/C 27 E/216)	E-1835/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Gemenskapsinitiativet "Pesca" för Grekland	174
(2000/C 27 E/217)	P-1890/99 från Pietro-Paolo Mennea till kommissionen Angående: Turistcentrum vid Castel del Monte	175
(2000/C 27 E/218)	E-1912/99 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Angående: Undermåligt utförda vägarbeten finansierade ur den andra gemenskapsstödråden för Grekland	175
(2000/C 27 E/219)	E-2000/99 från Chris Davies till kommissionen Angående: Arbetsgruppen för vitaminer och mineraler	176
(2000/C 27 E/220)	P-2017/99 från Mihail Papayannakis till kommissionen Angående: Rapport om kvalitetskontroll av projekt inom andra gemenskapsstödråden	176

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(2000/C 27 E/001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0668/98

från Sir Jack Stewart-Clark (PPE) till kommissionen

(10 mars 1998)

Angående: Kommissionens förslag om pålagor på oinspelade band

Jag har förstått att det finns ett kommissionsförslag om att kompensera upphovsrättsinnehavare för ljudreproduktion av deras material genom att införa en påлага på kostnaden för oinspelade band och utrustning för inspelning och kopiering.

Ett sådant förslag skulle få allvarliga ekonomiska konsekvenser för lokala föreningar för taltidningar i Förenade kungariket. Taltidningsföreningarna förser blinda och synskadade med värdefulla tjänster genom att hålla dem informerade om nyheter och evenemang. Inspelningar av taltidningarna görs på tomma kassetband och distribueras gratis till lyssnarna.

Har kommissionen för avsikt att tillåta undantag till detta förslag för att man när det gäller icke-kommersiella tjänster, välgörenhet och taltidningsföreningar skall slippa betala pålagor för inspelning på tomma kassetband?

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(9 juli 1999)

Kommissionen kan nu komplettera sitt svar av den 8 maj 1998⁽¹⁾ med följande:

De bekymmer frågeställaren tar upp rör frågan om privat mångfaldigande och tillgång till medier för blinda och synskadade.

Den 10 december 1997 antog kommissionen ett förslag till direktiv om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället⁽²⁾. I detta harmoniseringsinitiativ tar kommissionen bland annat upp rätten till mångfaldigande och rätten till överföring till allmänheten (vilket innefattar rätten att tillhandahålla material till allmänheten), tillsammans med begränsningar av och undantag från dessa rättigheter. Ett ändrat förslag till direktiv antogs den 21 maj 1999⁽³⁾.

Kommissionen vill betona att den grundläggande tanken bakom både det ursprungliga och det ändrade förslaget och under hela den pågående lagstiftningsprocessen är att bevara balansen mellan rättsinnehavarnas rättigheter och andra parter, exempelvis användarnas, intressen.

När det gäller privat kopiering instämmer kommissionen i parlamentets förslag till hållning, nämligen att göra åtskillnad mellan analog och digital privat kopiering, att sörja för "skälig ersättning" till rättsinnehavarna i bägge fallen, och använda tekniskt kopieringsskydd endast vid digital privat kopiering.

Även om det är tillåtet att föreskriva undantag i lagstiftningen från rätten till mångfaldigande, förblir den en grundläggande rättighet för rättsinnehavarna. I upphovsrätten grundas undantagen vanligen på sociala eller kulturella överväganden eller på omsorg om den allmänna ordningen. Så är inte fallet för undantaget för privat kopiering, vilket de flesta medlemsstater infört främst eftersom det inte gick att skydda ensamrätten då det inte fanns något sätt att kontrollera privat kopiering med analog teknik. Som komplement till den befintliga lagstiftningen införde 12 av 15 medlemsstater avgiftssystem för att kompensera rättsinnehavarna. Man bör dock inte eftersträva att avgiftssystem skall införas generellt, och parlamentets formulering om "skäligen ersättning" är tillräckligt flexibel för att låta de tre medlemsstater som inte har avgiftssystem uppfylla detta åtagande enligt sina egna traditioner.

Slutligen måste det påpekas att kommissionen inte föreslog att ett kompensationsystem för funktionshindrade skulle införas. Parlamentet har förslagit att utvidga formuleringen i förslaget till direktiv till förmån för funktionshindrade. Kommissionen har följt det ändringsförslaget till fullo i sitt ändrade förslag. Således skulle medlemsstaterna få frihet att välja att bevara eller införa ett undantag för funktionshindrade på nationell nivå, i enlighet med sina traditioner och uppfattningar. Om de väljer att göra det måste de uppfylla de villkor som anges i direktivet och i internationella instrument, t.ex. det s.k. trestegstestet, som också ingår i förslaget till direktiv. Villkoren gör att undantagen begränsas till vissa särskilda fall som inte inverkar på normalt utnyttjande av verk. Ett sådant frivilligt undantag utgör ett stort steg framåt, eftersom de flesta medlemsstaterna inte medger några undantag till förmån för funktionshindrade.

(¹) EGT C 310, 15.12.1998.

(²) EGT C 108, 7.4.1998.

(³) KOM(1999) 250, slutlig.

(2000/C 27 E/002)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0850/98

från Hanja Majj-Weggen (PPE) till kommissionen

(26 mars 1998)

Angående: Införande av ett "grannlandstest" vid all nationell lagstiftning

Rapporter från Euroregionerna talar om att medlemsstaterna regelbundet stiftar lagar som kolliderar med lagstiftningen i angränsande medlemsstater och därigenom försätter företag och medborgare i gränsregioner i en svår situation, varigenom de positiva effekterna av de öppna gränserna i Europa hindras eller omintetgörs. Är kommissionen medveten om detta?

Vad anser kommissionen om idén att utarbeta ett EU-direktiv som ålägger alla EU-stater att införa ett "grannlandstest" för all relevant nationell lagstiftning, för att kunna förebygga denna typ av negativa konsekvenser?

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(2 augusti 1999)

Det bör inledningsvis påpekas att det åligger kommissionen att se till att lagarna i medlemsstaterna är förenliga med gemenskapsrätten, då särskilt med reglerna om fri rörlighet. Kommissionen fortsätter således att i detta syfte utöva de befogenheter den har i kraft av artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169).

Under sammanträdet den 27 maj 1998 debatterades Anne Van Lanckers förslag till betänkande om gränsarbetare (A4-0168/98), som även omfattade ett förslag om att kommissionen skulle anta ett direktiv om ett "EU-test" som medlemsstaterna skulle göra på sin lagstiftning för att bedöma konsekvenserna för gränsarbetare. Kommissionen menade då att ett sådant direktiv knappast skulle vara ändamålsenligt i det

sammanhanget och att det vore bättre att stimulera till samråd mellan de berörda aktörerna i gränsregionerna för att lösa de problem som föreligger.

Kommissionen anser att de argument som då lades fram fortfarande är giltiga.

(2000/C 27 E/003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0931/98

**från Riitta Myller (PSE), Reino Paasilinna (PSE),
Pertti Paasio (PSE) och Jörn Donner (PSE) till kommissionen**

(26 mars 1998)

Angående: Kommissionen och yttrandefriheten

Det har kommit till vår kännedom att Europeiska kommissionen skriftligen har ingripit i Finlands Rundradios TV 1:s programserie "30 mark per vecka skapar 30 000 arbetsplatser per år". Programserien är riktad till allmänheten och avsikten med den har varit att redogöra för de sysselsättande effekterna som de i Finland tillverkade produkterna har på efterfrågan.

Enligt principerna för EU:s inre marknad bör det råda fri rörlighet för varor, tjänster och personer inom gemenskapens gränser. På grundval av dessa bestämmelser kan man emellertid inte ingripa i yttrandefriheten i en medlemsstat. Det är alldeles uppenbart att det har varit fråga om detta då kommissionen kontaktat det finska handels- och industriministeriet.

Vi undrar vad kommissionen tänker göra för att säkerställa att man genom att hänvisa till bestämmelser för den inre marknaden eller eventuella andra skäl i fortsättningen inte kan begränsa yttrandefriheten i en medlemsstat. Yttrandefriheten är en av de grundläggande principerna för demokrati och på så sätt också för Europeiska unionen.

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(8 juli 1999)

År 1997 mottog kommissionen uppgifter om en kampanj som sändes i och finansierades av det största offentliga finländska teveföretaget, Finlands rundradio. Kampanjen hade rubriken "30 mark per vecka skapar 30 000 arbetsplatser per år", och dess syfte var att uppmana de finländska tevetittarna att köpa finländskt för att främja skapandet av nya arbetstillfällen i Finland.

Efter kommissionens påpekande erkände de finländska myndigheterna att kampanjen kunde få till följd att handeln hindrades till förfång för produkter från andra medlemsstater, vilket strider mot artikel 28 i EG-fördraget (f.d. artikel 30) sådan den tolkas av domstolen (se dom av den 24 november 1982, "Kommissionen mot Irland", mål 249/81, Rec. s. 4005, svensk specialutgåva vol. VI, s. 565, samt dom av den 13 december 1983, "Apple and Pear Development Council mot Lewis", mål 222/82, Rec. s. 4083, svensk specialutgåva vol. VII, s. 413).

Kommissionen försäkrar frågeställarna om att den som gemenskapsinstitution i enlighet med artikel 6 i EU-fördraget (f.d. artikel F) är tvungen att respektera de grundläggande rättigheterna enligt Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Kommissionen är medveten om att skyddet av yttrandefriheten naturligtvis är en av de grundläggande rättigheter som ingår i gemenskapens rättsliga ordning. Domstolen har dock flera gånger slagit fast att man i varje enskilt fall bör bedöma huruvida omtvistade nationella åtgärder är nödvändiga för att uppnå de mål som eftersträvas med dem, och om detta mål inte kan uppnås med hjälp av åtgärder som i mindre grad hindrar handeln inom gemenskapen (se dom av den 26 juni 1997, "Familiapress mot Bauer Verlag", mål C-368/95, REG s. I-3689 om just yttrandefrihet). I det fall frågeställarna tar upp framstår det mot bakgrund av domstolens rättspraxis som att kampanjen till stöd för finländska produkter, som sändes och finansierades av ett offentligt teveföretag, inte kan motiveras med de skäl som anges i artikel 30 i EG-fördraget (f.d. artikel 36)

och i alla fall går utöver vad som är nödvändigt och proportionerligt för att skapa arbetstillfällen i Finland. Denna uppfattning har inte syftat till eller medfört att yttrandefriheten i den form den ingår i gemenskapsrätten äventyrats.

(2000/C 27 E/004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0942/98

från Allan Macartney (ARE) till kommissionen

(30 mars 1998)

Angående: Produktionsfaciliteter i form av fartyg för oljeprospektering

Omfattas produktionsfaciliteter i form av fartyg för oljeprospektering av rådets direktiv av den 17 september 1990 om upphandlingsförfarandena inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna?

Är sådana flytande farkoster berättigade till EU-subventioner, mot bakgrund av den reviderade OECD-överenskommelsen om exportkrediter för fartyg som trädde i kraft 1996?

Kompletterande svar

från Mario Monti på kommissionens vägnar

(1 juli 1999)

Förutsatt att det beräknade kontraktsvärdet ligger över det relevanta tröskelbeloppet (400 000 ecu) är rådets direktiv 93/38/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av upphandlingsförfarandet för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna⁽¹⁾, vilket ersätter rådets direktiv 90/531/EEG av den 17 september 1990⁽²⁾ och vilket parlamentsledamoten hänvisar till, tillämpligt när en upphandlande enhet enligt direktiv 93/38/EEG köper, leasar, hyr eller hyrköper, med eller utan köpoptioner, produktionsfaciliteter i form av fartyg för oljeprospektering.

OECD-avtalet om varvsindustrin undertecknades i december 1994 av gemenskapen, Japan, Korea, Norge och USA. Det ratificerades av gemenskapen i december 1995 och skulle ha trätt i kraft den 1 januari 1996, vilket inte har skett därför att USA inte har ratificerat avtalet. Eftersom (den reviderade) överenskommelsen om exportkrediter för fartyg från 1994 är knuten till avtalet, kan den inte tillämpas och det är därför reglerna enligt 1981 års OECD-överenskommelse som fortfarande gäller.

I enlighet med artikel 3.4 i rådets förordning (EG) 1540/98 av den 29 juni 1998 om fastställande av nya regler för stöd till varvsindustrin⁽³⁾ anses kreditfaciliteter enligt OECD-överenskommelsen från 1981 som neutrala i stödhänseende och omfattas inte av stödtaket för fartygsbyggnad. Huruvida produktionsfaciliteter i form av fartyg är stödberättigade för sådana faciliteter avgörs av om de är havsgående fartyg med automatisk framdrivning enligt definitionen i förordningen.

⁽¹⁾ EGT L 199, 9.8.1993.

⁽²⁾ EGT L 297, 29.10.1990.

⁽³⁾ EGT L 202, 18.7.1998.

(2000/C 27 E/005)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0976/98

från Armelle Guinebertière (UPE) till kommissionen

(30 mars 1998)

Angående: Lagligheten enligt den europeiska konkurrenslagen vad gäller den rättsliga fjärdedel i kontrakt som den franska staten och de franska kommunerna reserverar arbetarproducentkooperativ (Sociétés Coopératives Ouvrières de Production, SCOP)

I de franska lagarna om offentlig upphandling fastställs det att en del skall reserveras för arbetarproducentkooperativ.

Sålunda gynnas arbetarproducentkooperativ vid statliga och kommunala kontrakt (artiklarna 62 ff. och 260 ff. om offentlig upphandling) på så sätt att de automatiskt tilldelas en fjärdedel av varje kontrakt.

Även om de franska lagarna kan tillämpas på europeiska företag, och arbetarproducentkooperativ från Europeiska unionens medlemsstater kan lämna in anbud, undrar jag om man kan tillåta att en stat i princip reserverar 25 procent av en marknad för särskilda företag. Med andra ord, undermineras inte konkurrensen för alla företag inom EU, eftersom hela marknaden i Frankrike inte är öppen på samma villkor för alla?

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(2 augusti 1999)

Frågan om huruvida de regler i Frankrike om offentlig upphandling som stadgar att en fjärdedel av kontraktet skall vikas för arbetarkooperativ (Sociétés Coopératives Ouvrières de Production, SCOP) är tillåtna, granskas för närvarande grundligt av kommissionen, som redan tidigare tagit upp denna fråga med myndigheterna i Frankrike.

Kommissionen vill ha in alla upplysningar den behöver för att avgöra hur frågan lämpligen skall hanteras.

(2000/C 27 E/006)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1002/98
från Gianni Tamino (V) till kommissionen**

(2 april 1998)

Angående: Bristande respekt för gemenskapslagstiftningen i samband med offentlig upphandling avseende byggandet av "Cispadana-vägen"

Efter att kommissionär Bjerregaard besvarat min fråga E-3972/97 ⁽¹⁾ om byggandet av "Cispadana-vägen" vill jag informera kommissionen om att den 27 februari 1998 var fristen för att lämna in dokumentation för dem som deltar i det berörda upphandlingsförfarandet. De behöriga italienska myndigheterna (departementet för offentliga arbeten och det statliga vägverket ANAS) har dock inte anpassat förfarandet till bestämmelserna i direktiv 93/37/EEG ⁽²⁾.

Har kommissionen fått den information som den begärt av de italienska myndigheterna och vilka slutsatser drar den därav?

Anser kommissionen efter den senaste utvecklingen i denna fråga att det är motiverat att inleda ett överträdelseförfarande mot Italien på grund av att landet underlåtit att uppfylla sin skyldighet i enlighet med artikel 169 i fördraget?

⁽¹⁾ EGT C 196, 22.6.1998, s. 44.

⁽²⁾ EGT L 199, 9.8.1993, s. 54.

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(28 juni 1999)

Kommissionen kan nu ge ett kompletterande svar på parlamentsledamotens fråga, på grundval av den information som vi har fått från de italienska myndigheterna.

Vi skickade ett brev till de italienska myndigheterna där vi bad om information om denna upphandling, som inte varit föremål för något offentligt förfarande. Detta ledde till att de konstaterade att Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer (EUR-OP) inte hade fått något meddelande om upphandlingen.

De italienska myndigheterna åtog sig därmed att ogiltigförklara förfarandet och dra igång ett nytt. Vidare lovade man ge kommissionen fullständig information om upphandlingsförfarandena beträffande övriga delar av upphandlingen.

Därefter har de lämnat bevis på att de har skickat in samtliga meddelanden om upphandling som rör de olika delarna av Cispadana-vägbygget till EUR-OP för offentliggörande. Det verkar således som om allt har gått rätt till den här gången.

Mot denna bakgrund anser kommissionen att det inte finns någon anledning att inleda ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169).

Vad gäller miljöaspekterna är de italienska myndigheterna medvetna om att det måste genomföras en miljökonsekvensbeskrivning över hela vägprojektet, i enlighet med direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾, innan det kan godkännas.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

(2000/C 27 E/007)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1777/98

från Reimer Böge (PPE) till kommissionen

(5 juni 1998)

Angående: Agenda 2000 och WTO-avtal

1. Kan kommissionen förklara enligt vilka kriterier jordbruksstöd kategoriseras i den s.k. blue respektive green boxen i enlighet med WTO-avtalen?
2. Kan kommissionen meddela till vilken kategori det i Agenda 2000 föreskrivna direktstödet för nötkött och mjölk skall räknas?
3. Kan det anses att de bidrag som fastställts i den amerikanska jordbrukslagstiftningen "Fair Act" i princip uppfyller kraven för green-box kategorin?
4. Kan kommissionen bekräfta att det i Gatt-avtalen finns en målsättning som syftar till ett fastställande av framtida miljönormer och deras inbegripande i framtida bestämmelserna för världshandeln och att dylika bestämmelser även blivit undertecknade inom ramen för Gatt?
5. Vilka rapporter respektive rekommendationer har hittills framkommit med hänsyn till beslutet om handel med tjänster och när det gäller miljöfrågorna i enlighet med punkt 1⁽¹⁾.
6. Vilka initiativ kommer kommissionen att ta för att faktiskt genomföra detta avtal internationellt, respektive när det gäller att föreslå och genomföra ändringar av avtalets artikel XIV?

⁽¹⁾ EGT L 336, 23.12.1994, s. 265, se specialutgåvan område 11 volym 38.

Kompletterande svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 september 1999)

1. "Blue box"-åtgärder är de åtgärder som förtecknas i artikel 6.5 a i avtalet om jordbruk⁽¹⁾, dvs. direkta utbetalningar inom ramen för program för produktionsbegränsning där
  - dessa utbetalningarna grundas på fast areal och fast avkastning, eller
  - dessa utbetalningar görs för 85 % eller mindre av basnivån för produktionen, eller
  - djurbidrag betalas ut för ett fast antal djur.

"Green box"-åtgärder är de åtgärder som förtecknas i bilaga 2 till avtalet om jordbruk, dvs. allmänna utbetalningar som uppfyller kravet att "inte ha några, eller endast minimala, handelsstörande effekter eller effekter på produktionen". De skall inte ha att göra med priserna på någon produktion och inte heller med typen eller volymen av en producents produktion.

2. De flesta direkta utbetalningar inom nötköttssektorn baseras på ett fast antal djur inom ramen för programmen för produktionsbegränsning, vilket innebär att de uppfyller kraven i artikel 6.5 a i avtalet om jordbruk ("blue box"). Inom sektorn för mjölkprodukter kommer direkta utbetalningar att begränsas också genom produktionskvoter, vilket innebär att även dessa utbetalningar skall beviljas inom ramen för ett program för produktionsbegränsning.

3. Utbetalningar enligt "Fair Act" har rapporterats till Världshandelsorganisationen (WTO) som "green box"-åtgärder. Det skulle kunna hävdas att det i "Fair Act" föreskrivs ett produktionskrav, vilket skulle omöjliggöra utbetalningar inom "green box". En sådan tolkning skulle innebära att utbetalningarna skulle ingå i de stödåtgärder som är föremål för neddragningsåtaganden. Detta skulle däremot inte innebära att Förenta staterna skulle överskrida sitt produktionstak, eftersom detta ligger avsevärt över den gällande stödnivån.

4. Enligt avtalet om jordbruk är det tillåtet att på särskilda villkor klassificera utbetalningar inom ramen för miljöprogram som "green box"-åtgärder. Dessa villkor fastställs i punkt 12 i bilaga 2 till avtalet om jordbruk. Det är dessutom troligt att miljöåtgärder kommer att diskuteras under den kommande rundan, eftersom hänsyn då enligt artikel 20 i avtalet måste tas till icke-handelsrelaterade intressen.

5. Genom "Beslut om tjänstehandel och miljö", som utgör en del av slutakten från Uruguayrundan, beslutade WTO:s medlemmar att Kommittén för handel och miljö, som inrättades av WTO:s Allmänna råd och är öppen för alla WTO-medlemmar, skulle granska och rapportera om förhållandet mellan tjänstehandel och miljön, däribland frågan om uthållig utveckling, för att fastställa om det finns behov av någon förändring av artikel XIV i Allmänna tjänstehandelsavtalet för att beakta nödvändiga miljöskyddsåtgärder. Enligt artikel XIV skall ingenting i Allmänna tjänstehandelsavtalet tolkas som hinder för medlemmar att anta eller genomföra bland annat åtgärder som är nödvändiga för att skydda människors, djurs eller växters liv eller hälsa.

I enlighet med detta rapporterade Kommittén för handel och miljö om dessa frågor i sin rapport för 1996 (WTO-dokument WT/CTE/1 av den 12 november 1996). Enligt rapporten, som diskuterades vid ministerkonferensen i Singapore i december 1996, hade endast en förberedande diskussion hållits om denna punkt, och inga förslag eller slutsatser hade lagts fram. Kommittén för handel och miljö har därför hittills inte formulerat några rekommendationer i denna fråga. Den kommer troligen att diskuteras ytterligare under kommande kommittémöten.

6. Kommissionens strategi inför WTO:s millenierunda har nyligen lagts fram i ett meddelande från kommissionen till rådet och parlamentet⁽²⁾. Enligt kommissionen bör ett centralt riktmärke för den nya rundan vara WTO:s allmänna mål, uthållig utveckling, och handelspolitiken och miljöpolitiken bör spela ömsesidigt stödjande roller till förmån för detta mål. Kommissionen anser därför att miljöhänsyn bör integreras i EU:s ståndpunkt och beaktas i alla förhandlingar, så att rundan leder till en överenskommelse som innebär ger positiva effekter för miljön i alla relevanta delar av paketet.

Miljöfrågorna bör beaktas under hela förhandlingsrundan, men kommissionen lyfter i sitt meddelande fram ett antal specifika frågor som bör tas upp under förhandlingarna för att såväl klargöra förhållandet mellan som förbättra samverkan mellan handelsregler och miljöåtgärder.

Enligt kommissionen bör Kommittén för handel och miljö dels fortsätta och intensifiera sitt arbete under rundan för att miljöhänsynen skall genomsyra förhandlingarna, dels vara ett forum för utbyte av synpunkter och uppgifter om de översyrer av rundan i miljö- och uthållighetsavseende som gemenskapen och andra WTO-medlemmar planerar.

Kommissionen klargör också i sitt meddelande inför den nya rundan att man anser att gemenskapens strategi under den del av förhandlingarna som rör jordbruket bör inbegripa insikten att jordbruket har många olika funktioner, vilket innebär att vissa landsbygdspolitiska åtgärder och vissa miljöpolitiska åtgärder inom jordbruket måste vara förenliga. Denna strategi förs också fram i Europeiska gemenskapens

meddelande till WTO:s Allmänna råd av den 23 juli 1999 (WTO-dokument WT/GC/W/273 av den 27 juli 1999).

(¹) EGT L 336, 23.12.1994.

(²) KOM(1999) 331 slutlig.

(2000/C 27 E/008)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2879/98
från Panayotis Lambrias (PPE) till kommissionen

(28 september 1998)

Angående: Överträdelse av direktiv 91/674/EEG om försäkringsbolag

Det grekiska utvecklingsministeriet kontrollerar inte den grekiska lagstiftningen och gemenskapslagstiftningen tillräckligt strikt enligt klagomål från berörda parter, vilka offentliggjorts och inlämnats till kommissionen. På detta sätt tillåter ministeriet många försäkringsbolag att ha förluster på miljardtals drakmer och att regelvidrigt täcka in dem under följande redovisningsperiod. Resultatet av detta blir att förlusterna ständigt ökar, vilket leder till en riskabel ställning för försäkringstagarna och till att vissa företag olagligen introduceras på börsen.

Anser kommissionen mot bakgrund av de uppgifter som den förfogar över att direktiv 91/674/EEG (¹) tillämpas på ett riktigt sätt i Grekland och om så inte är fallet, har den för avsikt att vidta nödvändiga åtgärder?

(¹) EGT L 374, 31.12.1991, s. 7.

Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar

(2 augusti 1999)

Med åberopande av sitt svar av den 5 juni 1998 (¹), kan kommissionen nu lämna följande kompletterande upplysningar.

Av kommissionens kontroll av de grekiska lagtexter (²) som genomför direktiv 91/674/EEG av den 19 december 1991 om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag framkom att direktivet i det närmaste fullständigt genomförts, och att det endast var en punkt i den nationella genomförandelagstiftningen som krävde ytterligare förtydligande. Enligt de senaste uppgifterna från Grekland har nu genomförandet slutförts genom antagandet av presidentdekret nr 64 av den 24 mars 1999. En formell anmälan av dessa åtgärder väntas.

Tillsynen över de grekiska försäkringsbolagen är helt och hållet medlemsstatens eget ansvar och närmare bestämt den grekiska försäkringsinspektionens. I nuläget har inte kommissionen några särskilda uppgifter om grekiska försäkringsbolag som pekar på att förluster ackumuleras och att försäkringstagarnas intressen inte i tillräcklig utsträckning skyddas. Kommissionen vore tacksam för detaljerade upplysningar rörande de klagomål som parlamentsledamoten har mottagit.

(¹) EGT C 310, 15.12.1998.

(²) Presidentdekret nr 286: lagdekret 400/70 (konsoliderad utgåva).

(2000/C 27 E/009)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2983/98
från John McCartin (PPE) till kommissionen

(8 oktober 1998)

Angående: Orimliga kostnader för motorfordonsförsäkring i Irland

Känner kommissionen till de orimliga kostnaderna för motorfordonsförsäkringar i Irland, och anser man att dessa beror på bristande konkurrens på den irländska marknaden?

(2000/C 27 E/010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2984/98**från John McCartin (PPE) till kommissionen**

(8 oktober 1998)

Angående: Undantag för motorfordonsförsäkring i Irland

Kan kommissionen uppge om den irländska marknaden för motorfordonsförsäkringar är föremål för några undantag från EU:s konkurrensolitik eller annan lagstiftning och när dessa undantag kommer att upphöra att gälla?

**Gemensamt kompletterande svar
på de skriftliga frågorna E-2983/98 och E-2984/98
ingivna av Mario Monti på kommissionens vägnar**

(5 augusti 1999)

Som komplement till det svar som lämnades den 4 december 1998⁽¹⁾, kan kommissionen nu lämna följande ytterligare upplysningar:

Trafikförsäkring omfattas av rådets tredje direktiv om annan direkt försäkring än livförsäkring 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiven 73/239/EEG och 88/357/EEG⁽²⁾ (försäkringsklass 10: ansvarsförsäkring för motorfordon), genom vilket ett system med en enda auktorisation införs, för vilken ansökan görs till myndigheterna i den medlemsstat där försäkringsföretaget har sin hemvist, och som ger försäkringsföretaget rätt att driva verksamhet inom hela gemenskapens territorium, antingen i form av ett fast etableringsställe eller genom att fritt tillhandahålla försäkringstjänster. Införandet av denna ordning (artiklarna 4 och 5 i direktiv 92/49/EEG) syftar till att säkerställa ökad konkurrens på de nationella marknaderna så att konsumenterna skall kunna välja den försäkringsprodukt som passar dem bäst och även den försäkringsgivare de föredrar, oberoende av i vilken medlemsstat denna har sitt säte.

De praktiska realiter som kännetecknar varje marknad förhindrar emellertid i vissa fall framväxten av en tillfredsställande grad av konkurrens. Det viktigaste problemet gäller skillnaderna i försäkringspremier i de olika medlemsstaterna inom försäkringskategorin trafikförsäkring. Detta förhållande är inte oförenligt med bestämmelserna i gemenskapslagstiftningen eftersom de kriterier som används av varje försäkringsföretag för att fastställa sina premier liksom försäkringstagarnas olycksbenägenhet varierar i de olika medlemsstaterna. Olika faktorer påverkar hur premierna definieras i varje medlemsstat, vilket i vissa fall leder till betydande prisskillnader.

För det första kan skillnaderna i ersättningsnivå mellan medlemsstaterna inverka på hur premien definieras. Kommissionen håller på att undersöka detta problem för att föreslå en lämplig lösning och eventuellt framlägga ett förslag till direktiv om anpassning av minimiskyddsnivåerna med avseende på den obligatoriska omfattning av försäkringsskyddet i trafikförsäkringen enligt definitionerna i rådets andra direktiv om motorfordonsförsäkring 84/5/EEG av den 30 december 1983 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om ansvarsförsäkring för motorfordon⁽³⁾. Detta direktiv innehåller emellertid inte någon skyldighet i fråga om belopp eller ersättningsvillkor som måste följas på enhetligt sätt av alla medlemsstater. Medlemsstaterna har rätt att fastställa mer eller mindre höga ersättningsnivåer, visserligen alltid inom ramen för de miniminivåer som föreskrivs i direktiv 84/5/EEG. Det faktum att vissa medlemsstater garanterar en högre skyddsnivå eller andra metoder för skadebedömning än grannländerna kan medföra att definitionen av premien – bland andra faktorer – fastställs till högre nivå.

För det andra infördes genom det tredje försäkringsdirektivet en ordning med en enda finansiell tillsyn i den medlemsstat där försäkringsföretaget har sitt säte. Bedömningskriterierna är emellertid olika i varje medlemsstat med avseende på garanterandet av den finansiella soliditeten i de företag vilka de utövar tillsyn över. Det åligger myndigheterna i ursprungsmedlemsstaten att säkerställa övervakningen av försäkringsföretagets finansiella soliditet, särskilt vad beträffar dess betalningsförmåga och tillräckliga avsättningar till tekniska reserver. Uppskattningen av premieintäkter är tillsammans med andra uppskattade ekonomiska medel avsedda att täcka dess försäkringsförpliktelser och garantera den föreskrivna solvensmarginalen (artikel 7 i direktiv 92/49/EEG). I dessa direktiv definieras också de miniminormer som reglerar uppbyggandet av tekniska reserver. Medlemsstaten som har beviljat auktorisationen får föreskriva om striktare regler för försäkringsföretag som står under den medlemsstatens tillsyn (artikel 9 i direktiv 92/49/EEG).

Härav följer att frågan om huruvida de irländska försäkringsföretagens premiepolitik, för att möjliggöra för dem att skapa tillräckliga tekniska reserver i förhållande till deras kontraktsåtaganden måste bedömas mot bakgrund av bestämmelserna i den irländska lagstiftningen och faller under den irländska tillsynsmyndighetens kompetensområde.

Förvisso gäller inte samma förhållande för försäkringsföretag som har erhållit sin auktorisation i en annan medlemsstat och är underställda den medlemsstatens finansiella tillsyn, och som driver verksamhet i Irland genom att fritt tillhandahålla försäkringstjänster dit eller genom att ha ett fast etableringsställe där (filial eller dotterbolag). Dessa företag skulle kunna tillämpa lägre premier om detta var förenligt med lagstiftningen i deras ursprungsmedlemsstat och gjorde det möjligt för dem att göra tillräckligt stora avsättningar till tekniska reserver. Den konkurrens som skapas av bolag som bedriver verksamhet genom sekundära driftställen eller genom fritt tillhandahållande av tjänster har i allmänhet varit begränsad, åtminstone hittills, beroende på att försäkringsföretagen föredrar att ta sig in på nya marknader med hjälp av filialer, det vill säga genom juridiskt oberoende driftställen som således har sina säten i den nya medlemsstaten och som lyder under dess finansiella tillsyn. Detta möjliggör en större integration i värdmedlemsstaten och en bättre anpassning till kundvanorna på varje ny marknad. Det fria tillhandahållandet av tjänster är desto mer begränsat i fråga om geografiskt avlägsna insulära medlemsstater, som i fallet Irland. I detta sammanhang förblir prisspridningen till följd av tjänsteleverantörers inträde på den irländska marknaden tämligen begränsad.

För det tredje finns det skillnader i fråga om kostnader för skadereglerare, reparationer och företagets driftskostnader mellan olika medlemsstater. Slutligen har andra skillnader påtalats som rör begreppet risk och bedömningen av risker. Varje företag bestämmer själv sin kommersiella politik beträffande hur premierna definieras och de kriterier och metoder som används för att bedöma olycksbenägenheten. Samma person kan anses utgöra en mer eller mindre stor risk för försäkringsföretagen beroende på de olika förutsättningar som gäller i varje medlemsstat och de kriterier som används för att bedöma risken.

Härvidlag har kommissionen fram till idag inte haft att undersöka några avtal mellan försäkringsgivare om nivån för trafikförsäkringspremier i Irland på grundval av artikel 81 i EG-fördraget (f.d. artikel 85) om konkurrensbegränsande samverkan, och särskilt på grundval av kommissionens undantagsförordning (EEG) 3932/92 av den 21 december 1992, om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden inom försäkringssektorn⁽¹⁾, beträffande tillämpningen av artikel 81.3, som gäller vissa slag av konkurrensbegränsande samverkan på försäkringsområdet. Vi skulle vilja uppmärksamma parlamentsledamoten på den rapport som kommissionen just framlagt för Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning⁽²⁾.

(1) EGT C 135, 14.5.1999.

(2) EGT L 228, 11.8.1992.

(3) EGT L 8, 11.1.1984.

(4) EGT L 398, 31.12.1992.

(5) KOM(1999) 192 slutlig.

(2000/C 27 E/011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3099/98

från Umberto Bossi (NI) till kommissionen

(16 oktober 1998)

Angående: Yrkesmässiga relationer till fotbollsspelare

När det gäller yrkesmässiga relationer mellan spelare och idrottssponsorer eller sponsorer i allmänhet bör det inte finnas några hinder för fri konkurrens på ett område som är så komplext som fotbollssporten och som genomgår en ständig utveckling.

Det system med en särskild förteckning som det italienska fotbollsforbundet FIGC (Federazione italiana gioco calcio) använder sig av är inte förenligt med italiensk lagstiftning, eftersom det inte uppfyller kriterierna för ett yrkesorgan.

Man kan inte hindra näringslivet från att utveckla innovation, kreativitet, forskning, initiativ och fantasi även på idrottsområdet, när idrott fungerar som en verklig industriell och kommersiell verksamhet.

Därför ställs följande fråga till kommissionen:

1. Strider sponsring av idrott, såsom den har utformats av FIGC, mot gemenskapslagstiftningen rörande yrkesverksamhet?
2. Utgör FIGC:s reglering av sponsring av idrott ett hinder för fri rörlighet för tjänster, särskilt vad gäller gemensamt utövande av yrkesverksamhet och tillämpning av bestämmelserna i den italienska lagen 287/90?

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(2 augusti 1999)

Kommissionen kan nu, som komplement till svaret från den 7 januari 1999⁽¹⁾, lämna följande upplysningar.

I EU är fotbollssporten organiserad som ett landsbaserat system, dvs. varje medlemsstat har i princip bara ett fotbollsförbund som organiserar sporten på nationell nivå.

I Italien är det den italienska fotbollsförbundet, FIGC (Federazione italiana gioco calcio), som fungerar som nationell fotbollsorganisatör. Alla sporter måste ha någon typ av organisatör, och det är motiverat att erkänna FIGC i den funktionen.

I detta sammanhang vill kommissionen upplysa frågeställaren om att den inte har någon information om att FIGC skulle utöva sin funktion som organisatör på ett sätt som strider mot EU:s regelverk när det gäller yrkesverksamhet eller fri rörlighet för tjänster.

Domstolen har regelmässigt fastställt (senast genom domen Bosman av den 15 december 1995⁽²⁾) att gemenskapsbestämmelserna om fri rörlighet för tjänster inte står i strid med vissa regler, vilka inte har någon ekonomisk grund utan beror på att vissa matcher är speciella.

När det slutligen gäller överensstämmelsen mellan FIGC:s verksamhet och lag 287/90 om regler för tillsyn av konkurrensen och marknaden skall bedömningen i enlighet med subsidiaritetsprincipen göras av de italienska myndigheterna och inte av kommissionen.

⁽¹⁾ EGT C 135, 14.5.1999.

⁽²⁾ Mål C-415/93, REG I-4921.

(2000/C 27 E/012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3709/98

från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen

(11 december 1998)

Angående: Ansökan om försäljningstillstånd för GMO – C/NL/96/10, direktiv 90/220/EEG

Vetenskapliga kommittén för växter har avgett ett negativt yttrande om Avebes ansökan om försäljningstillstånd för en transgen potatis. Kommittén anser att utan en ordentlig riskbedömning av de eventuella konsekvenserna av en genspridning från de genmodifierade växterna till människor, djur och miljön kan man inte göra någon fullständig bedömning av de transgena potatissorternas säkerhet.

Skulle kommissionen kunna upplysa om följande:

1. Avgav Nederländernas rådgivande kommitté och den behöriga myndigheten i Nederländerna en positiv rekommendation för denna ansökan?
2. Kom de fram till dessa slutsatser utifrån samma detaljerade dokumentation som den som överlämnades till vetenskapliga kommittén för växter? Fanns särskild information och uppgifter om riskbedömning beträffande införande av nptill-genen, som kodar för resistens mot amikacinantibiotika,

i den ansökan om försäljningstillstånd som behandlades av nederländska myndigheter och övriga behöriga instanser?

3. Vilka svar har kommit från övriga behöriga myndigheter i medlemsstaterna?
4. I artikel 19.4 i direktiv 90/220(EEG)⁽¹⁾ föreskrivs att beskrivningen av den aktuella genetiskt modifierade organismen och analysen av förutsebara effekter, framför allt eventuella patogena eller ekologiskt skadliga effekter, inte i något fall får hållas hemliga. Kommer kommissionen med anledning av detta att i allmänhetens intresse offentliggöra hela ansökan om försäljningstillstånd, hela yttrandet från kommittén och samtliga nationella behöriga myndigheters svar?

⁽¹⁾ EGT L 117, 8.5.1990, s. 15.

**Kompletterande svar
från Emma Bonino på kommissionens vägnar**

(12 juli 1999)

I fråga om kommissionens svar av den 15 februari 1999⁽¹⁾, kan kommissionen nu ge följande kompletterande information.

När det gäller offentliggörandet av hela yttrandet från Vetenskapliga kommittén för växter, har kommissionen väntat med att svara på denna specifika fråga på grund av de invändningar anmälaren hade gjort om konfidentialitet. Efter att ha undersökt de rättsliga aspekterna på offentliggörande av yttrandet i sin helhet (artikel 19 i rådets direktiv 90/220/EEG av den 23 april 1990 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön och artikel 10 i kommissionens beslut 97/579/EG av den 23 juli 1997 om inrättande av vetenskapliga kommittéer för konsumenters hälsa och livsmedelssäkerhet⁽²⁾) anser kommissionen att hela yttrandet nu kan offentliggöras med undantag för en mening. Yttrandet kommer snarast möjligt att finnas tillgängligt på Internet.

⁽¹⁾ EGT C 289, 11.10.1999, s. 75.

⁽²⁾ EGT L 237, 28.8.1997.

(2000/C 27 E/013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4092/98

från Carlos Robles Piquer (PPE) till kommissionen

(14 januari 1999)

Angående: Europeisk samordning av försvarsindustrin

Inför det annalkande 50-årsjubileet för grundandet av Nato analyseras allt mer de grundläggande förändringar som skett på den internationella arenan under samma period och behovet av att uppnå samförstånd om nya utmaningar och uppdrag. Skillnaderna mellan de amerikanska och europeiska politiska visionerna kan skärpas om man inte finner vägar för samarbete mellan försvarsindustrierna på bägge sidor om Atlanten i syfte att utveckla den nya tekniken under 2000-talet.

Anser kommissionen att den europeiska försvarsindustrin snart kommer att uppnå en tillräcklig storlek och samordningsförmåga för att kunna föra en konstruktiv dialog med den amerikanska mycket samordnade försvarsindustrin? Vilken roll spelar i detta sammanhang de olikheter i juridisk status som förekommer mellan de stora försvarsindustrierna i å ena sidan Tyskland och Förenade kungariket, där industrin är av privat karaktär, och å andra sidan Frankrike, där denna industri i första hand är offentligt ägd?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(18 mars 1999)

Kommissionen delar uppfattningen att gemenskapen har behov av en stark och konkurrenskraftig försvarsrelaterad industri som är jämställd med sin amerikanska motsvarighet och kan bidra till att stärka den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

En effektiv, stark europeisk industri skall inte anses vara i motsättning till den amerikanska industrin på världsmarknaden utan utgöra ett komplement till den. Om Europa verkligen önskar vara USA:s partner, dvs. amerikanska företag får delta i europeiska program på samma sätt som europeiska företag får delta i amerikanska program, måste den europeiska försvarsindustrin kunna konkurrera inte endast ekonomiskt och tekniskt sett utan även med attraktiva handelsprogram.

Kommissionen är medveten om att de stora skillnaderna i strukturen vad gäller aktieinnehavet (från en mycket stor spridning till en mycket stark koncentration, från statligt ägande till privat ägande) i den europeiska industrins olika företag gör att konsolideringsprocessen blir ännu mer komplicerad.

För att garantera att solida, konkurrenskraftiga transeuropeiska försvarsföretag framgångsrikt kan upprättas är det viktigt att man på alla plan, både i medlemsstaterna och de europeiska institutionerna, fortsätter att ge lämpliga incitament till konsolideringsprocessen.

(2000/C 27 E/014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0163/99

från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Järnvägstrafiken i Förenade kungariket

Till vilka belopp uppgår de offentliga anslagen (i euro) per kilometer järnvägsspår i vart och ett av följande länder:

Frankrike, Tyskland, Italien, Spanien, Portugal, Grekland, Belgien, Sverige, Irland, Danmark, Österrike, Nederländerna, Finland, Luxemburg och Förenade kungariket?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(14 september 1999)

Det statliga stödet (i miljoner euro – för de länder som inte är medlemmar i valutaunionen gäller växlingskursen för euron av den 10 februari 1999) i medlemsstaterna under 1996 (det senaste året för vilket fullständiga uppgifter finns tillgängliga) framgår av följande tabell:

Belgien	1 482
Danmark	533
Finland	46
Frankrike	5 992
Förenade kungariket	1 262
Grekland	300
Irland	126
Italien	7 654
Luxemburg	23
Nederländerna	1 511
Portugal	60
Spanien	1 737
Sverige	1 119
Tyskland	10 670
Österrike	627

Ovanstående uppgifter låg delvis till grund för uträkning av det statliga stödet till järnvägssektorn i medlemsstaterna under perioden 1994-1996, så som den offentliggjordes i kommissionens sjätte årliga undersökning om statligt stöd. Det bör observeras att medlemsstaternas skyldighet att begära tillåtelse för statligt stöd endast gäller en begränsad del av dessa belopp.

Kommissionen skulle vilja betona att det är svårt att hitta ett meningsfullt förhållande mellan statligt stöd och längden på järnvägsnätet. Detta beror på att villkoren i medlemsstaterna skiljer sig åt, t.ex. i fråga om hur mycket nätet används, befolkningstätheten, kvaliteten på den offentliga servicen, produktiviteten eller hur konkurrensutsatta järnvägstransporterna är.

Enligt siffror från Eurostat (EU-transport i siffror⁽¹⁾) skulle en jämförelse mellan det statliga stödet och järnvägsnätets längd 1996 i varje medlemsstat ge följande siffror i euro per kilometer järnvägsspår.

Belgien	438 432
Danmark	226 905
Finland	7 754
Frankrike	188 114
Förenade kungariket	73 675
Grekland	121 423
Irland	64 869
Italien	477 957
Luxemburg	83 577
Nederländerna	551 777
Portugal	21 018
Spanien	141 412
Sverige	102 444
Tyskland	261 353
Österrike	110 490

(¹) ISBN 92-828-3670-3.

(2000/C 27 E/015)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0183/99

från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Godkännande av genetiskt modifierade frön

1. Kan kommissionen ge en aktuell lägesbeskrivning beträffande godkännande av genetiskt modifierade frön inom EU:s medlemsstater?
2. Om sådana frön redan har godkänts, har i så fall kommissionen någon detaljerad information (t.ex. förteckningar) om vilka sorter som har godkänts, vilka egenskaper som modifierats och datum för godkännande?
3. Vet kommissionen vilka sorter (ansökande företag, datum för godkännandeförfarande, planlagd sluttid för undersökning) som för närvarande undersöks?

Kompletterande svar

från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(30 juli 1999)

Den del av gemenskapslagstiftningen som omfattar den fråga som parlamentsledamoten tar upp har genomgått stora förändringar. Genom rådets direktiv 98/95/EG av den 14 december 1998 om ändring angående konsolideringen av den inre marknaden, genetiskt modifierade växtsorter samt växtgenetiska resurser, av direktiven 66/400/EEG, 66/401/EEG, 66/402/EEG, 66/403/EEG, 69/208/EEG, 70/457/EEG och 70/458/EEG om saluföring av betusåde, utsåde av foderväxter, utsåde av stråsåd, utsådespotatis, utsåde av olje- och spånadsväxter och utsåde av köksväxter samt om den gemensamma sortlistan för arter av lantbruksväxter⁽¹⁾, har man länkat samman de tidigare helt åtskilda förfarandena för å ena sidan officiellt godkännande av arter av lantbruks- och köksväxter enligt rådets direktiv 70/457/EEG av den 29 september 1970 om den gemensamma sortlistan för arter av lantbruksväxter⁽²⁾ och 70/458/EEG den 29 september 1970 om saluföring av utsåde av köksväxter² och å andra sidan godkännande av genetiskt modifierat växtmaterial enligt rådets direktiv 90/220/EEG av den 23 april 1990 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön⁽³⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 258/97 av den 27 januari 1997 om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser⁽⁴⁾. För att genetiskt modifierade sorter (enligt definitionen i artikel 2.1 och 2.2 i direktiv 90/220/EEG) av jordbruks- eller köksväxter skall få

godkännas för införande i de officiella sortkatalogerna krävs det enligt det nya direktivet som kommer att träda i kraft den 1 februari 2000 att alla lämpliga åtgärder har vidtagits för att undvika negativa effekter på människors hälsa och på miljön.

Det förfarande för riskbedömning som krävs enligt direktivet skall motsvara det som fastställs i direktiv 90/220/EEG. Ett sådant förfarande kommer att införas på förslag från kommissionen till en rådsförordning som skall grunda sig på lämplig rättslig grund i EG-fördraget, och hänsyn skall tas till de ändringar som görs under den pågående granskningen av direktiv 90/220/EEG. Innan denna förordning träder i kraft, och innan de genetiskt modifierade växtsorterna införs i en officiell katalog, skall dessa genomgå det förfarande för riskbedömning som fastställs i direktiv 90/220/EEG.

I de fall då material från en genetiskt modifierad växt skall användas som livsmedel eller som en beståndsdel i ett livsmedel måste förfarandena enligt förordning (EG) 258/97 om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser också tillämpas innan växten förs in i en officiell katalog.

Dessutom måste det tydligt anges i de nationella och gemensamma officiella katalogerna om en sort är genetiskt modifierad. På alla etiketter och dokument som åtföljer utsäde av genetiskt modifierade växtsorter måste det tydligt anges att produkten är genetiskt modifierad.

Mot bakgrund av detta ges följande svar på parlamentsledamotens frågor:

1. Genmodifierat växtmaterial som har godkänts av medlemsstaterna på grundval av kommissionens beslut om utsläppande på marknaden enligt direktiv 90/220/EEG och som får användas i specifika syften förtecknas i ett dokument som skickas direkt till parlamentsledamoten samt till Europaparlamentets generalsekretariat.
2. Ett antal medlemsstater har till kommissionen anmält vilka genetiskt modifierade sorter av jordbruks- och köksväxter som har godkänts för införande i deras officiella kataloger i enlighet med direktiven 70/457/EEG och 70/458/EEG. En förteckning över dessa sorter med datum för godkännande skickas direkt till parlamentsledamoten samt till Europaparlamentets generalsekretariat. Om det finns hänvisningar i dessa anmälningar till kommissionsbeslut i enlighet med direktiv 90/220/EEG har dessa ändrade egenskaper registrerats.

Antingen beroende på de perioder som för närvarande tillämpas för det gemensamma katalogsystemet, eller i avvaktan på godkännande för ytterligare användningsområden (t.ex. åkerodling, livsmedel, foder som i fallet majs och raps) eller i avvaktan på domar i rättsfall som pågår i medlemsstaterna har dock endast två genetiskt modifierade sorter av cikoria godkänts för införande i den gemensamma sortlistan över köksväxter för saluföring av utsäde i gemenskapen i enlighet med direktiv 70/458/EEG efter godkännande för utsläppande på marknaden för växtförädling enligt direktiv 90/220/EEG.

3. De genetiskt modifierade produkter för vilka godkännandeförfarandet pågår, uppgifterna i produktanmälan och det anmälande företaget, både enligt direktiv 90/220/EEG och förordning (EG) 258/97, finns med i de förteckningar som skickas direkt till parlamentsledamoten samt Europaparlamentets generalsekretariat.

Kommissionen känner till de pågående godkännandeförfarandena enligt direktiven 70/457/EEG och 70/458/EEG i så måtto att medlemsstaterna anmäler ansökningar för sortgodkännande enligt dessa direktiv. Det är för närvarande emellertid inte obligatoriskt att i anmälan uppges om sorterna i fråga är genetiskt modifierade eller inte.

(¹) EGT L 25, 1.2.1999.

(²) EGT L 225, 12.10.1970.

(³) EGT L 117, 8.5.1990.

(⁴) EGT L 43, 14.2.1997.

(2000/C 27 E/016)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0221/99**från José Mendes Bota (PPE) till kommissionen**

(12 februari 1999)

Angående: Portugal släpar efter inom den inre marknaden

Europeiska kommissionen har nyligen gett Portugal en offentlig varning för att landet inte införlivat vissa gemenskapsdirektiv som berör genomförandet av den inre marknaden i den nationella lagstiftningen.

Det är fråga om direktivet om offentligt utbud för vatten, energi, transport och telekommunikationer, samt direktivet om de möjligheter som företag inom dessa sektorer har.

I båda fallen borde införlivandet ha skett före den 30 juni 1997.

Ännu värre är det att Portugal ännu inte ratificerat Romkonventionen om skydd för utövande konstnärer, framställare av fonogram och radioföretag. Konventionen borde ha undertecknats i januari 1995, det vill säga för fyra år sedan...

Mot bakgrund av detta önskar jag att kommissionen informerar mig om de orsaker som den portugisiska regeringen fram tills nu givit för att rättfärdiga att ingenting gjorts. Förutom att denna situation direkt skadar personers och organisationers rättigheter ger det en negativ bild av Portugal inom den europeiska integrationsprocessen.

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(9 juli 1999)

I rådets direktiv 93/38/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av upphandlingsförfarandet för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna⁽¹⁾ sägs att Portugal kan besluta att tillämpningsföreskrifterna för detta direktiv skall börja gälla först den 1 januari 1998. I rådets direktiv 92/13/EEG av den 25 februari 1992 om samordning av lagar och andra författningar om gemenskapsregler om upphandlingsförfaranden tillämpade av företag och verk inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna⁽²⁾ sägs att Portugal skall anta tillämpningsföreskrifter senast den 30 juni 1997 och att dessa skall träda i kraft den 1 januari 1998.

Eftersom Portugal inte har lämnat besked om de nationella genomförandebestämmelserna för de båda direktiven inom föreskriven tid, har kommissionen inlett förfarandet enligt artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169). Motiverade yttranden avgavs i början av februari 1999.

Då det gäller upphovsrätt och närstående rättigheter är det riktigt att Portugal överför gemenskapsdirektiven med ganska stor försening. I vissa fall har kommissionen faktiskt måst besluta om att vända sig till domstolen. Kommissionen vill dock påpeka att Portugal till slut har fullgjort sina skyldigheter enligt rådets direktiv 92/100/EEG av den 19 november 1992 om uthyrnings- och utlåningsrättigheter och vissa upphovsrätten närstående rättigheter inom det immaterialrättsliga området⁽³⁾, rådets direktiv 93/83/EEG av den 27 september 1993 om samordning av vissa bestämmelser om upphovsrätt och närstående rättigheter avseende satellitsändningar och vidaresändning via kabel⁽⁴⁾ och rådets direktiv 93/98/EEG av den 29 oktober 1993 om harmonisering av skyddstiden för upphovsrätt och vissa närstående rättigheter⁽⁵⁾ genom att anta en rad lagdekret den 21 november 1997.

Ett överträdelseförfarande har dessutom inletts på grund av Portugals underlåtenhet att ansluta sig till den internationella konventionen om skydd för utövande konstnärer, framställare av fonogram och radioföretag (Romkonventionen, 1961).

⁽¹⁾ EGT L 199, 9.8.1993.

⁽²⁾ EGT L 76, 23.3.1992.

⁽³⁾ EGT L 346, 27.11.1992.

⁽⁴⁾ EGT L 248, 6.10.1993.

⁽⁵⁾ EGT L 290, 24.11.1993.

(2000/C 27 E/017)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0388/99**från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen**

(1 mars 1999)

Angående: Mål 5b-projekt i Bayern

1. Vilka projekt har i Bayern (i de enskilda förvaltningsområdena) från och med 1994 till och med i dag fått stöd från 5b-programmet och vilka har beloppen för vart och ett projekt då varit?
2. Vilka projekt har i Bayern (i de enskilda förvaltningsområdena) från och med 1994 till och med i dag fått stöd från Europeiska unionens forskningsbudget och vilka har beloppen för vart och ett projekt då varit?
3. Vilka projekt har i Bayern (i de enskilda förvaltningsområdena) från och med 1994 till och med i dag fått stöd från Europeiska socialfonden (inte 5b) och vilka har beloppen för vart och ett projekt då varit?
4. Vilka projekt har i Bayern (i de enskilda förvaltningsområdena) från och med 1994 till och med i dag fått stöd från Europeiska unionens gemenskapsinitiativ (förtecknade ett för ett) och vilka har beloppen för vart och ett projekt då varit?

**Kompletterande svar
avgivet på kommissionens vägnar av Manuel Marín**

(27 juli 1999)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2000/C 27 E/018)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0417/99**från Jens-Peter Bonde (I-EDN) till kommissionen**

(1 mars 1999)

Angående: Grönländares fria rörlighet i EU och EES

Vilken ställning har grönländare när det gäller bestämmelserna om fri rörlighet i EU och EES?

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(4 augusti 1999)

Kommissionen kan nu, som komplement till svaret från den 19 april 1999⁽¹⁾, lämna följande ytterligare information.

Enligt artiklarna 182-188 och 299.3 i EG-fördraget (f.d. artiklarna 131-136a och 227.3) och rådets beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av beslut 91/482/EEG om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen⁽²⁾ har grönländare etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster i EU⁽³⁾. En förutsättning för att rätten att etablera sig och tillhandahålla tjänster skall kunna utövas är naturligtvis rätt till inresa⁽⁴⁾ och bosättning. Genom artikel 186 i EG-fördraget utestängs däremot de utomeuropeiska länderna och territorierna från rätten till fri rörlighet för arbetstagare på grund av att det saknas avtal mellan medlemsstaterna om detta.

När det gäller EES finns det en förklaring av Frankrike som ligger som bilaga till protokollets slutakt, där det står att EES-avtalet inte är tillämpligt på de utomeuropeiska länder och områden som enligt Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen är associerade med gemenskapen ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EGT C 325, 12.11.1999, s. 114.

⁽²⁾ EGT L 329, 29.11.1997.

⁽³⁾ I artikel 183.5 i EG-fördraget nämns bara etableringsfriheten men i artikel 232 i ovannämnda rådsbeslut hänvisas till rutiner som är tillämpliga både vid etablering och tillhandahållande av tjänster. Se även artikel 233b i samma rådsbeslut om erkännande av yrkesbehörighet.

⁽⁴⁾ Enligt artikel 5.1 i Danmarks anslutningsakt till Schengenkonventionen gäller denna konvention inte Grönland. Men, enligt artikel 5.2 i samma akt, förekommer ingen kontroll vid gränsen av resande mellan Grönland och Schengen-länder (eller Island och Norge).

⁽⁵⁾ Se Protokoll med justeringar av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, slutakt, gemensam förklaring, överenskomna protokollsanteckningar, förklaring av Franska republikens regering, EGT L 1, 3.1.1994.

(2000/C 27 E/019)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0506/99

från Klaus Lukas (NI) till kommissionen

(8 mars 1999)

Angående: Sjätte direktivet om mervärdesskatt och dess tillämpning i Österrike

Inom ramen för anslutningsförhandlingarna tillerkändes Österrike ett undantag när det gäller tillämpning av det sjätte direktivet om mervärdesskatt. På grund av dessa undantagsbestämmelser kunde Österrike således fram till den 31 december 1998 tillämpa en reducerad skattesats för uthyrning av tomter avsedda för bostäder.

I detta sammanhang ställer undertecknad ledamot följande frågor till kommissionen:

1. Har den österrikiska regeringen ansökt om en förlängning av ovannämnda undantagsbestämmelser?
2. Om så är fallet, när ingavs ansökan? Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit?
3. Om så inte är fallet, vilka följder får det faktum att tidsfristen löpt ut för den skattesats som tillämpas?
4. Kan kommissionen lämna exakta uppgifter om den skattesats för uthyrning av tomter avsedda för bostäder som tillämpas från och med den 1 januari 1999?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(26 april 1999)

1. och 2. Österrikes regering har inte begärt någon förlängning av det undantag som gör att landet fram till den 31 december 1998 kan tillämpa en reducerad skattesats för uthyrning av fastigheter avsedda som bostäder.

3. och 4. Om undantaget inte förlängs måste Österrike från den 1 januari 1999 tillämpa de gemensamma mervärdesskattereglerna för uthyrning av fastigheter avsedda som bostäder. I princip innebär detta att undantag skall beviljas för uthyrningen i enlighet med artikel 13 B b i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG, av den 17 maj 1977, om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund ⁽¹⁾. Österrike kan dock medge skattskyldiga en rätt till valfrihet för beskattningen av verksamheten (artikel 13 C a i sjätte momsdirektivet). Om en skattskyldig begagnar sig av denna valfrihet för beskattningen av fastighetsuthyrning skall den normala mervärdesskattesatsen tillämpas.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977.

(2000/C 27 E/020)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0513/99**från Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Handelsavtal med Sydafrika inom textil- och beklädnadssektorn

Enligt företrädare för sektorn håller man på att inom ramen för handelsavtalet med Sydafrika förhandla fram en minskning, eller till och med, ett avskaffande av tullarna för olika kategorier av textil- och beklädnadsprodukter. Liberaliseringen kommer att vara ensidig och leda till en ökad öppenhet från gemenskapsmarknadens sida.

Hela denna sektor är fortsättningsvis viktig för EU:s ekonomi och stod 1996 för mer än 4 procent av bruttoförelägningsvärdet och nästan 8 procent av sysselsättningen inom förelägningsindustrin. Sektorn spelar en stor ekonomisk och social roll i vissa länder och regioner inom EU.

Sektorn har stött på stora svårigheter och förlorat 600 000 arbetstillfällen mellan 1990 och 1996. Enligt prognoserna kommer sysselsättningen fortsättningsvis att minska och ytterligare 800 000 arbetstillfällen försvinna under de närmaste åren. Denna situation och dessa framtidsperspektiv beror i vilket fall som helst på en ökad liberalisering av handeln, framför allt till följd av bilaterala avtal (såsom är fallet med avtalet med Turkiet) och samt till följd av att den sista etappen i avtalet om textil- och beklädnadsprodukter inletts och gemenskapsmarknaden öppnats för kandidatländerna den 1 januari 1998.

Till följd av denna process har sektorn utsatts för en enorm konkurrens och det är inte ens sällsynt att sektorn används som "förhandlingsvara" vid vissa världsomfattande förhandlingar. Denna sektor är en av de industrisektorer som berörts mest (om inte den som i själva verket berörts mest) av den s.k. asiatiska krisen.

Är uppgifterna i avtalet med Sydafrika sanna? Vilka produktkategorier inom sektorn omfattas av förhandlingarna, vilka kompromisser har gjorts för att minska eller avskaffa tullarna, vilken är tidsplanen för att avskaffa tullarna och vilka kompensationer kommer att ges?

(2000/C 27 E/021)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0514/99**från Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Handelsavtal med Sydafrika inom textil- och beklädnadssektorn

Förhandlingar äger för tillfället rum om ett handelsavtal med Sydafrika. I detta avtal kan det ingå klausuler om textil- och beklädnadssektorn. Till följd av min tidigare fråga om dessa förhandlingar och de bestämmelser som där ingår skulle jag vilja fråga kommissionen följande: Vilka åtgärder håller kommissionen på att vidta för att försvara de europeiska märkena samt för att bekämpa förfalskningar och vilka interna kompenseringsmekanismer har kommissionen för avsikt att främja för att råda bot på de förutsebara följderna av detta avtal på industrierna inom denna sektor, framför allt på de små och medelstora företagen?

Gemensamt svar**på de skriftliga frågorna E-0513/99 och E-0514/99
ingivna av João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar**

(7 maj 1999)

Kommissionen har förhandlat fram ett avtal med Sydafrika om handel, utveckling och samarbete i enlighet med de förhandlingsdirektiv som rådet gav kommissionen i juni 1995 och mars 1996. Enligt de senaste direktiven skulle förhandlingarna på handelsområdet syfta till att under en övergångsperiod på i princip högst tio år upprätta ett frihandelsområde i enlighet med Världshandelsorganisationens (WTO) regler.

Asymmetri och differentiering hör till de grundläggande principer i frihandelsområdet som återspeglar avtalets inriktning mot utvecklingstanken. Som ett erkännande av de ansträngningar för ekonomisk omstrukturering som för närvarande görs i Sydafrika kommer gemenskapen att öppna sin marknad för sydafrikanska produkter i snabbare takt och i större utsträckning än vad gemenskapen begär att Sydafrika skall göra när det gäller produkter från gemenskapen. Dessa principer återspeglas också på de olika handelsområdena, inbegripet textil- och konfektionsområdena, där gemenskapen kommer att öppna sin marknad för Sydafrika snabbare och i större utsträckning än vad Sydafrika kommer att göra i förhållande till gemenskapens export. Principerna om asymmetri och differentiering återspeglar också skillnaderna i konkurrenskraft mellan parternas industrier.

Gemenskapens mål är att på en lämplig tid uppnå största möjliga marknadstillträde för sina produkter i Sydafrika, inbegripet fullständigt tullfritt tillträde. I utbyte har kommissionen erbjudit Sydafrika att på kortare tid (sex år) nå tullfritt tillträde. Vid övergångsperiodens slut kommer Sydafrika i princip att bibehålla tullar för europeiska produkter. Avtalet innehåller dock en klausul om översyn enligt vilken ytterligare liberaliseringsåtgärder, särskilt inom textil- och konfektionssektorerna, skall övervägas senast fem år efter avtalets ikraftträdande.

Kommissionen eftersträvar att skydda europeiska varumärken och bekämpa varumärkesförfalskning inom ramen för sin allmänna verksamhet som omfattar åtgärder för bedrägeribekämpning vilka täcker flera sektorer, inbegripet textil- och konfektionssektorerna, oberoende av förhandlingarna med Sydafrika.

(2000/C 27 E/022)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0680/99

från James Nicholson (PPE) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Cancerforskning

Kan kommissionen ange med vilket finansiellt och annat praktiskt stöd den bidrar till forskning om cancer?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(22 april 1999)

Under Biomed 2-programmet (1994–1998) avsattes 35 miljoner euro direkt för en åtgärd avseende cancerforskning. Ett ytterligare belopp på ca 5 miljoner euro användes för att stödja närliggande forskning inom ramen för andra delar av programmet.

Under telematiktillämpningsprogrammet (1994–1998) avsattes 12 miljoner euro för en grupp forskningsprojekt som rörde telematiktillämpningar för samarbete mellan vårdpersonal. Dessa tillämpningar är av allmän karaktär och kan användas inom flera olika vetenskapsgrenar. Inom ramen för dessa projekt valdes emellertid cancerspecialister och sjukhus ut för att godkänna de telematikverktyg som utvecklats inom projekten.

Programmet om livskvalitet och förvaltning av de levande resurserna, som är en del av Femte ramprogrammet (1999–2002), omfattar cancerforskning genom verksamhet för teknisk utveckling av generisk art. Närliggande forskning kommer också att utföras inom ramen för nyckelåtgärd 1 (livsmedel, kost och hälsa), nyckelåtgärd 2 ("cellfabriken"), nyckelåtgärd 4 (miljö och hälsa) och nyckelåtgärd 6 (den åldrande befolkningen och funktionsnedsättningar).

Vidare stödjer Gemensamma forskningscentret utvecklingen av nya cancerbehandlingar med utgångspunkt i sina kunskaper på kärnenergiområdet. Ett nätverk av läkare arbetar med Gemensamma forskningscentrets höglödesreaktor i Petten för att utveckla borinfångarterapi (BNCT) mot glioblastom, och ett annat nätverk använder mycket speciella aktinider framställda av Gemensamma forskningscentret och sammankopplade

med monoklonala antikroppar för att utveckla α -immunterapi mot leukemi. Under Femte ramprogrammet (1999–2002) kommer dessa två projekt att tilldelas ca 11 miljoner euro.

Dessutom beviljades bidrag på totalt 0,87 miljoner euro i den andra åtgärdsplanen för programmet Europa mot cancer 1990–1994 (som har förlängts till 1995) till 29 projekt inom området forskning och cancer. Under de första två åren av den tredje åtgärdsplanen för programmet Europa mot cancer (1996–1997) beviljades bidrag på totalt 8,09 miljoner euro till 24 projekt inom området insamling av uppgifter och forskning.

(2000/C 27 E/023)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0687/99

från Fernand Herman (PPE) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Generell stimulans av odling som inte är avsedd för livsmedel

Problemet med avsättning av europeiska jordbruksprodukter blir allt värre och ett stort antal medlemsstater söker — med svårighet — efter utkast till handlingsprogram som inte är för kostsamma för den europeiska budgeten.

I detta sammanhang utgör "non-food"-avsättningen, det vill säga avsättning av jordbruksprodukter som inte används som livsmedel, en del av lösningen. I Agenda 2000 tar man dock inte upp denna fråga.

Skulle kommissionen kunna tänka sig, vilket vissa medlemsstater begär, att dela ut ett bidrag på 90 till 100 euro/hektar som generell stimulans av avsättning som inte är avsedd för livsmedel — så som de utformats i föreskrifterna för industriell träda — vid behov inom en ram för jordbruks- och miljöåtgärder?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Användning av jordbruksprodukter som inte är avsedda som livsmedel ("non-food") utgör förvisso en utmärkt möjlighet att bredda avsättningen och undvika produktionsöverskott.

Även om det är riktigt att det i förslaget till reformering av den gemensamma jordbrukspolitiken i Agenda 2 000 inte tas upp någon politik för "non-food" i sig, så finns där ändå förslag som lätt skulle kunna användas för att anta åtgärder för förnybara råvaror och detta både ur marknadens synvinkel och ur strukturell synvinkel.

I Agenda 2 000 som antogs av stats- och regeringscheferna vid Europeiska rådets möte i Berlin den 24–25 mars 1999 fastställs således en referensnivå för det obligatoriska arealuttaget på 10 % för regleringsåret 2000/2001 till och med regleringsåret 2006/2007.

Följaktligen bör bearbetningsindustrin kunna räkna med att under de närmaste åren kunna få tillgång till förnybara råvaror till rimliga priser och således under denna period kunna få bättre avsättning för sina produkter på marknaden och bli mer konkurrenskraftig.

Produktion av "non-food" får dessutom fortfarande förekomma enligt ordningen med frivilligt arealuttag.

Å andra sidan föreskrivs uttryckligen främjande av produktion av "non-food" i den nya förordningen för landsbygdsutveckling. På så sätt kommer medlemsstaterna att ha möjlighet att genom samfinansiering aktivt bidra till att gynna denna sektor inom ramen för de regionala utvecklingsprogrammen.

(2000/C 27 E/024)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0881/99**från Ursula Schleicher (PPE) till kommissionen**

(8 april 1999)

Angående: Mögelgifter i majs mjöl och majsprodukter

I Frankfurter Allgemeine Zeitung angavs den 3 mars 1999 att man i 13 procent av nära 300 undersökta prover av majs, gryn, polenta och majs mjöl hade hittat föroreningar av fumonisiner på över 1 000 mikrogram per kilo majsprodukt. Fumonisiner är mögelsvamp som bildas av Fusarier, en grupp av sporsäcksvampar, och utsöndrar toxiner främst på majs. Redan små mängder av dessa gifter utlöser svåra sjukdomar hos hästar och grisar. Undersökningar i Sydafrika och Kina tyder på att förtäring av sådan förorenad majs kan bidra till uppkomsten av cancer i lever och matstrupe hos människor. Man har dock hittills bara ofullständig kunskap om fumonisinernas toxiska verkan hos människor.

1. Känner kommissionen till detta problem?
2. Ämnar kommissionen vidta åtgärder vad gäller gränsvärdena för rester i och på spannmål för denna grupp av farliga mögelgifter?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Fumonisiner är en typ av toxiner som produceras av mögelsvamparna *Fusarium moniliforme* (= *F. verticilloides*) och *F. proliferatum*, vilka är vanligt förekommande i majs. Fumonisiner påträffas därför naturligt i majs, majsbaserade livsmedel och majsbaserat foder från många delar av världen. Sedan fumonisinerna upptäcktes 1988 har åtskilliga typer kunnat identifieras, men det är bara fumonisin B1 (FB1) och i någon mån B2 och B3 som förekommer naturligt i livsmedel och foder.

Man tror att fumonisiner orsakar åtminstone två former av toxikoser hos djur: leukoencefalomalaci hos hästar och lungödem hos svin. Det finns också experimentella studier som visar att toxinerna kan orsaka skador på lever och njurar hos många arter. Enligt vad organisationen International Agency for Research on Cancer (IARC) meddelade 1993 är det dessutom möjligt att toxiner från *F. moniliforme* (av typen B2) kan ge upphov till cancer hos människa; däremot finns det bara svaga belägg för att typerna FB1 och FB2 skulle vara carcinogena. Det pågår för närvarande olika studier i syfte att få fram mer information om möjliga carcinogena effekter. Dessutom har man från en del platser med hög sjukdomsfrekvens fått vissa epidemiologiska belägg (korrelationsstudier) för ett samband mellan exponeringen för fumonisiner i födan och matstrupscancer hos människor.

Kommissionen finansierar för närvarande ett projekt inom det särskilda programmet för standarder, mätningar och tester i syfte att ta fram och utvärdera en analysmetod för olika majsbaserade livsmedel.

Kommissionen håller också med om att det finns luckor i den tillgängliga toxikologiska informationen. Vetenskapliga livsmedelskommittén har därför blivit ombedd att, utifrån de forskningsresultat som nu är tillgängliga, utvärdera vilka hälsorisker olika toxiner från *Fusarium*-arter i spannmål kan medföra. Man ska också utifrån nuvarande kunskap ange vilka typer av *Fusarium*-gifter som är farligast ur folkhälsosynpunkt och som därför omedelbart bör bli föremål för ytterligare forskning eller särskilda åtgärder för att minska deras förekomst i spannmål. Kommittén bör också om möjligt ange vilken typ av vetenskapliga undersökningar som behövs för att öka kunskapen om de toxikologiska egenskaperna hos dessa ämnen.

På grundval av yttrandet från Vetenskapliga livsmedelskommittén och annan relevant information kommer sedan kommissionen att fastställa vilka åtgärder som är lämpliga för att — om så är nödvändigt — begränsa förekomsten av fumonisiner i livsmedel och foder.

(2000/C 27 E/025)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0897/99**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen**

(8 april 1999)

Angående: Försök att lägga ned Europeiska rymdorganisationen

Sedan flera år pågår försök att lägga ned de europeiska rymdorganisationerna ESOC (European Space Operations Centre) och ESA (European Space Agency) till förmån för motsvarande institut som under de senaste åren inrättats i medlemsstaterna. Det handlar bland annat om CNES övervakningscentrum i Toulouse (franska rymdorganisationen), DLR:s institut i Oberpfaffenhoffen (tyska rymdorganisationen) och institutet i Rom (italienska rymdorganisationen).

ESA har nyligen offentliggjort ett dokument (ESA/C(98)103) där man ger förslag på två alternativ som rör projektet med den internationella rymdstationen: det första förslaget går ut på att förlägga övervakningscentrumen vid ESOC, det andra innebär att det franska och det tyska övervakningscentrumen skall ta hand om arbetet, ett förslag som understöds framför allt av de länder som är de största bidragsgivarna till ESA, till exempel Tyskland, Frankrike och Italien.

I slutet av december 1998 valde ESA:s styrelse det andra alternativet.

Kan kommissionen svara på följande:

1. På vilka grunder har man gjort detta val, eftersom de sammanlagda kostnaderna för ESOC var lägre?
2. Vad har kommissionen och Europaparlamentet för förbindelser eller samarbete med respektive kontroll över ESA och ESOC?
3. Anser kommissionen att man bör tillvarata det fantastiska yrkeskunskännet och den knowhow som ESOC byggt upp, nu då Europas sammanhållning blir allt större?
4. Räcker det inte med ett övervakningscentrum för Europas rymdverksamhet, inte minst med tanke på denna verksamhets höga kostnader, alltför höga för att medlemsstaterna ensamma skall kunna stå för dem?
5. Har kommissionen utarbetat några skrifter om EU:s rymdpolitik?
6. Vilken är kommissionens åsikt i denna fråga?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

ESOC (European Space Operations Centre) är ett av Europeiska rymdorganisationens (ESA) tre tekniska centrum och ligger direkt under ESA:s ansvar.

ESA är en mellanstatlig organisation med 14 medlemsstater, varav 12 också är medlemmar i gemenskapen. Även om utbytet mellan ESA och kommissionen är omfattande och samarbetsviljan nyligen bekräftades genom rådets resolution (9830/1/98) av den 22 juni 1998 om ökad samverkan mellan Europeiska rymdorganisationen och Europeiska gemenskapen, finns det inga organisatoriska band mellan dem.

Frågan om ESOC:s framtid skall ställas mot bakgrund av den pågående granskningen av utvecklingen av offentliga tekniska rymdcentrum i Europa. I övrigt stämmer ESA:s beslut av den 30 november 1998 (ESA/C/98 103) överens med de åtaganden som ESA:s medlemsstater gjorde vid sitt möte på ministernivå i Toulouse i oktober 1995 i fråga om de industriella återverkningarna av beslutet att delta i den internationella rymdstationen (ISS).

Det faktum att det i Europa finns flera centrum för installation och kontroll av satelliter såsom ESOC och att den offentliga sektorn förvaltar centrum som i en allt större omfattning ägnar sig åt kommersiell verksamhet, kan förvåna vid en första analys. Man får dock inte glömma bort dessa centrums strategiska betydelse. På sikt är en viss utveckling möjlig och trolig: Denna utveckling hänger samman med det samordnade beslutet att gradvis specialisera de offentliga rymdcentrumen i Europa och, för gemenskapens del, med utvecklingen av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Kommissionen ser för sin del positivt på främjandet av synergieffekter och en ökad samstämmighet mellan ESA:s rymdpolitik och den som drivs på gemenskapsnivå, vilket återspeglas i kommissionens meddelande från december 1996 med titeln "Europeiska unionen och rymden" ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ KOM(96) 617 slutlig.

(2000/C 27 E/026)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0906/99

från Manuel Escolá Hernando (ARE) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Spaniens politik i fråga om xenotransplantationer

Europarådets talesman i bioetiska frågor ifrågasatte nyligen den spanska lagstiftningen om xenotransplantationer och menade att den kan vara farlig för människor.

Enligt denna lagstiftning kan forskarna göra försök med transplantationer av organ från transgena grisar till människor, när försök med apor inte givit upphov till någon virusmitta inom sex månader.

Delar kommissionen den åsikt som Europarådets talesman i bioetiska frågor framfört om den spanska lagstiftningen? Vilka åtgärder avser kommissionen i så fall att vidta?

Vad anser kommissionen om att det spanska hälsovårdsministeriet inte accepterat det moratorium för detta slags forskning som Europarådet rekommenderat?

Delar kommissionen Europarådets åsikt att den här sortens forskning skall avbrytas?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Xenotransplantationer diskuteras sedan flera år inom Europarådets olika organ. Sålunda lade Europarådets ministerkommitté under 1997 fram en rekommendation (RC (97) 15) om xenotransplantationer där de uppmanade medlemsstaterna att reglera och registrera grundforskning och tillämpad forskning såväl som uppfödning av djur avsedda för xenotransplantationer samt att långsiktigt följa upp transplantationspatienter. Dessutom antog Europarådets rådgivande församling i januari 1999 en rekommendation där man efterlyste ett moratorium för xenotransplantationer. Detta moratorium är dock inte juridiskt bindande. Slutligen har Europarådets kommittéer för bioetiska frågor respektive folkhälsofrågor gemensamt inrättat en arbetsgrupp kring xenotransplantationer, i vilken kommissionen deltar som observatör.

Regleringen av kliniska försök är ett område som faller under de nationella befogenheterna. Däremot utgör de gemensamma forskningsinsatser både på det vetenskapliga planet, som framför allt syftar till att utvärdera infektionsrisker i samband med xenotransplantationer, och det etiska planet en av prioriteringarna under både Fjärde och Femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling.

(2000/C 27 E/027)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0917/99

från Eryl McNally (PSE) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Lika möjligheter och Femte ramprogrammet

Kan kommissionen försäkra mig om att man i anbudsdokumenten för alla projekt kommer att hänvisa till lika möjligheter och integrering av jämställdhetsaspekter, ett tillägg som parlamentet gjorde till Femte ramprogrammet?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

I kommissionens meddelande "Kvinnor och vetenskap — Berika den europeiska forskningen genom ökat deltagande från kvinnor" ⁽¹⁾ av den 18 februari 1999 beskrivs den verksamhet som kommissionen planerar för att främja kvinnors deltagande i forskning. En av de olika åtgärder som kommer att vidtas för att öka kvinnors deltagande i gemenskapens femte ramprogram är att man i varje ansökningsomgång för FoTU-åtgärder (åtgärder för forskning och teknisk utveckling) kommer att göra en särskild hänvisning till jämställdhetspolitiken och uppmuntra kvinnor att lämna in eller delta i förslag.

Under perioden 6 mars till 1 april 1999 offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning ⁽²⁾ de första av 29 ansökningsomgångar avseende alla de särskilda program som ingår i Femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling. De innehåller alla följande hänvisning: "Europeiska gemenskapen för en politik för lika möjligheter och i detta sammanhang uppmuntras särskilt kvinnor att antingen lämna in eller delta i inlämnandet av förslag."

I den vägledning för sökande som finns tillgänglig för alla eventuella deltagare finns dessutom i kapitel I.3 "Genomförande" ett särskilt avsnitt I.3.4 som benämns "Lika möjligheter för kvinnor och män": "I enlighet med kommissionens strategi att säkerställa lika möjligheter för kvinnor och män inom alla unionens verksamhetsområden tas i Femte ramprogrammet särskild hänsyn till behovet av att främja kvinnors deltagande inom forskning och teknisk utveckling. Följaktligen uppmuntras kvinnor att delta i förslagen till ovannämnda FoTU-åtgärder."

⁽¹⁾ KOM(1999) 76 slutlig.

⁽²⁾ EGT C 64, 6.3.1999, EGT C 72, 16.3.1999, EGT C 76, 19.3.1999, EGT C 77, 20.3.1999, EGT C 80, 23.3.1999, EGT C 85, 27.3.1999, EGT C 92, 1.4.1999.

(2000/C 27 E/028)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-0946/99
från Freddy Blak (PSE) till kommissionen**

(13 april 1999)

Angående: Katastrofala inbesparingar på rumänska barnhem

Jag har från olika källor fått höra och har på olika håll läst om det kritiska läge många rumänska barnhem befinner sig i på grund av inbesparingar.

Många barn skickas ut på gatan och barnhemmen stängs. Allt som har byggts upp under de senaste åren på barnhemmen försvinner, med massuppsägningar av personalen, minimal budget till mat och inga pengar till vatten.

1. Utför kommissionen ofta undersökningar om huruvida EU-medlen används på ett försvarbart sätt på rumänska barnhem?
2. Har man från kommissionens sida genomfört några oanmälda besök på rumänska barnhem som erhåller EU-stöd?
3. Kan man godta att ett land som inte respekterar de mest grundläggande mänskliga rättigheter blir EU-medlem?
4. Känner kommissionen till situationen på rumänska barnhem?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen är medveten om situationen för de barn som bor på institutioner i Rumänien.

Efter den inledande nödperioden i början av 1990-talet, då det humanitära biståndet gavs till de institutioner som hade det största behovet, har medlen från Phare-programmet sedan 1994 i huvudsak

inriktats på att finansiera strukturella reformer av barntillsynen. Målet är att det skall finnas diverse barntillsynstjänster i hela landet och därigenom i möjligaste mån minska antalet barn som bor på institutioner.

Medel från Phare-programmet ges inte direkt till barnhem, utan till projekt. Kommissionens delegation i Bukarest övervakar alla gemenskapsfinansierade projekt genom månatliga möten med genomförandeenheterna och genom kontrollbesök. Kommissionen har hittills inte gjort några oanmälda besök i barnhem som får stöd från gemenskapen. Sådana besök kan emellertid ske i framtiden.

Rumäniens regering inledde 1997 en övergripande reform av systemet för barntillsyn. Regeringen antog ny lagstiftning om skydd för barnens rättigheter och decentralisering av beslutsfattandet och förvaltningen till landsbygdsråden (judet). På medellång sikt förväntas denna reform medföra att antalet barn i institutioner avsevärt minskas och att dessa institutioners standard förbättras markant.

På grund av den ekonomiska krisen saknar dock landsbygdsråden ofta resurser för att finansiera de institutioner som överförs från staten. Inom ramen för Phare-programmet gav kommissionen 1997 450 000 euro i bistånd till avdelningen för skydd av barn (DPC) och till landsbygdsråden för utformning av den nya politiken för barntillsyn. Efter detta gavs 1998 10 miljoner euro till ett övergripande program för att stödja genomförandet av politiken, vars huvudsyfte är att övergivna barn skall återföras till sina familjer och att förhindra att fler barn överges.

I den återkommande rapport om Rumänien⁽¹⁾ som kommissionen antog i november 1998 anges att framsteg har gjorts och att den "reformstrategi... som stöds av Phare-programmet, har börjat ge resultat. Det finns allt fler uppmuntrande tecken på att antalet barn som återanpassats till sina familjer eller adopterats av fosterfamiljer har ökat. Det finns emellertid utrymme för att förbättra genomförandet av politiken, särskilt genom att främja återanpassning av barn till sina familjer".

⁽¹⁾ KOM(98) 702 slutlig.

(2000/C 27 E/029)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0950/99

från Bernd Lange (PSE) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Förbud mot hormongiftet tributyltenn (TBT) i färg avsedd för fartyg

Europeiska kommissionen har hittills avstått från att förbjuda hormongiftet TBT i färg avsedd för fartyg och har i stället uttalat sig för ett världsomspännande förbud inom ramen för en överenskommelse inom Internationella sjöfartsorganisationen, IMO.

1. Hur troligt är det, enligt kommissionens uppskattningar, att ett världsomspännande förbud av TBT verkligen kommer till stånd till följd av en IMO-överenskommelse?
2. När kan man, enligt kommissionens uppfattning, räkna med att en IMO-överenskommelse om förbud mot TBT kan slutas?
3. När kommer kommissionen, oberoende av hur det går med förhandlingarna om att säkerställa en IMO-överenskommelse, att ta de nödvändiga initiativen till att redan i år införa ett förbud inom EU mot användning av TBT i färg avsedd för fartyg?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) håller på att förbereda införandet av ett globalt förbud mot användning av tributyltenn (TBT) i bottenfärger för fartyg. Vid det sista sammanträdet i IMO:s kommitté

för skydd av den marina miljön (MEPC 42) beslutades att ett globalt instrument skall utarbetas för att fr.o.m. den 1 januari 2003 förbjuda användning av bottenfärger innehållande organotinföreningar som verkar som biocider, samt att fr.o.m. den 1 januari 2008 införa ett totalförbud mot sådana färger på alla fartyg. Beslutet fattades enhälligt av de stater som är medlemmar i IMO.

Sedan dess har medlemsstaterna och andra stater som är medlemmar i IMO lämnat in dokument till MEPC 43 (som skulle lämnas in i juni-juli 1999), i vilka man beskriver hur en rättslig ram kan inrättas för att säkerställa att ett rättsligt instrument träder i kraft vid de planerade tidpunkterna. Förslagen kommer att behandlas vid MEPC 43.

Medlemsstaterna och andra stater som är medlemmar i IMO är fast beslutna att det rättsliga instrumentet skall kunna ratificeras enligt tidsplanen. Medlemsstaterna kommer att delta fullt ut i IMO:s beslutsprocess för att säkerställa att så sker. Kommissionen är därför förvissad om att ett globalt förbud kommer att vara i kraft vid de tidpunkter som redan har fastställts av IMO.

Inom gemenskapen begränsas saluföring och användning av TBT i bottenfärger för fartyg genom direktiv 89/677/EEG om ändring för åttonde gången av direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) ⁽¹⁾. Bestämmelserna om TBT har nyligen granskats och ett förslag till ett kommissionsdirektiv för att anpassa direktiv 76/769/EEG till de tekniska framstegen fick ett positivt yttrande från kommittén för anpassning till teknisk utveckling den 12 februari 1999. Enligt de reviderade bestämmelserna skall TBT bara få användas i bottenfärger för fartyg som är längre än 25 meter, under förutsättning att bara kontrollerade mängder TBT frigörs. Användning på fartyg med en längd som understiger 25 meter förbjuds. Vidare råder totalförbud mot användning av TBT i bottenfärger på inre vattenvägar inom gemenskapen. I kommissionens direktiv föreskrivs vidare att bestämmelserna skall omprövas före den 1 januari 2003. Omprövningen skall ta hänsyn till utvecklingen inom IMO och inledas så snart IMO formellt har enats om ett globalt förbud mot TBT.

Liksom alla bottenfärger faller TBT inom tillämpningsområdet för det nyligen antagna direktivet 98/8/EG om utsläppande av biocidprodukter på marknaden ⁽²⁾. I detta direktiv föreskrivs att en ny utvärdering av alla biocidprodukter skall göras före år 2008. Om en överenskommelse inte kan nås inom ramen för IMO kommer TBT att underställas en ny utvärdering enligt detta direktiv och lämpliga åtgärder föreslås i enlighet med resultaten av bedömningen.

⁽¹⁾ EGT L 389, 30.12.1989.

⁽²⁾ EGT L 123, 24.4.1998.

(2000/C 27 E/030)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1017/99

från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: GD XII fullgör inte sina åtaganden

Generaldirektorat XII (Direktorat C, Mätning och provning) undertecknade den 15 oktober 1998 ett samarbetsavtal med Epsilon Holdings Limited och R. and D. Performers Representative vid universitetet i Greenwich, båda belägna i Storbritannien, med kontraktsnummer SMT 4-CT 98-5514.

Enligt avtalet åtog sig kommissionen att utbetala en summa om 229 860 ecu inom två månader efter det datum avtalet började löpa, för att man skulle kunna inleda det projekt som godkänts av GD XII. Detta har fortfarande inte skett och vid upprepade påstötningar från representanter för de berörda företagen har det framförts påståenden som t.ex. "brist på budgeterade medel" etc.

Känner kommissionen till vad som ligger bakom denna försening?

Hur avser kommissionen att agera för att åtagandena gentemot ovanstående parter skall fullgöras och när kan detta ske?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen tackar parlamentsledamoten för att han uppmärksammat en försenad betalning inom ramen för kontrakt SMT4-CT98-5514.

En kontroll visar att denna betalning vid det här laget tycks finnas tillgänglig på projektsamordnarens bankkonto.

Den försening som konstaterats beror på flera faktorer, och då framför allt på att uppdragstagaren inte i tid lämnat begärd bankgaranti (vilket innebar att kontraktet undertecknades den 7 december 1998 och inte den 15 oktober 1998 såsom uppgetts i frågan) samt på att berörda betalningsbemyndiganden för 1998 redan hade tagits i anspråk.

På begäran av uppdragstagarna kommer kommissionen naturligtvis att enligt gällande regler kompensera dem för förseningar utöver den överenskomna betalningsfristen på 60 dagar efter att kontraktet undertecknades.

(2000/C 27 E/031)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1057/99

från Phillip Whitehead (PSE) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: EMEA:s förfarande för meddelande om parallell distribution av centralt godkända läkemedel

Skulle kommissionen på ett tydligt sätt kunna uttrycka sin vilja att säkerställa att EMEA under nästkommande års första 120 dagar gör ett offentligt uttalande som innehåller följande uppgifter:

1. Vilket antal meddelanden som mottagits av EMEA:s enhet för utvärdering av humanläkemedel angående registrerade importörers avsikt att parallellimportera produkter under varje kalendermånad och år från och med utfärdandet av EMEA:s förfarande för denna handel d.v.s. från och med november 1998. Den första årliga sammanställningen skall täcka perioden från och med november 1998 till och med december 1999.
2. En analys av de meddelanden som inkommit med utgångspunkt från respektive medlemsstat.
3. Den genomsnittliga tidsåtgången för handläggningen av meddelandena.
4. Antalet (samt en analys av innehållet) beträffande eventuella invändningar som den reglerande myndigheten gjort gentemot den meddelande parten.
5. De sammanlagda inkomster som kommit EMEA till del med hänsyn till förfarandet för meddelande av avsikt att parallellimportera ett läkemedel.
6. De kostnader som hanteringen av meddelandena medfört uppdelade på tillämpliga kostnadsställen.

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Förfarandet för meddelande om parallell distribution av centralt godkända läkemedel till Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMA) trädde i kraft den 20 november 1998.

En fullständig rapport om EMA:s verksamhet när det gäller meddelanden om parallell distribution av centralt godkända läkemedel kommer att offentliggöras som en del av EMA:s verksamhetsrapport för 1999. Årliga verksamhetsrapporter antas av EMA:s styrelse vid dess decembermöte och offentliggörs i början av januari följande år på EMA:s webbplats (<http://www.eudra.org/emea.html>).

Sedan förfarandet trädde i kraft i november 1998 har EMEA mottagit totalt 31 meddelanden om parallell distribution av humanläkemedel. Produkterna kommer från ett stort antal medlemsstater, däribland Belgien, Frankrike, Italien och Österrike. Destinationsmedlemsstaterna är främst Tyskland och de skandinaviska länderna. Fram till idag har meddelandena handlagts inom de tidsramar som fastställs i bestämmelserna för förfarandet (30 arbetsdagar).

Närmare kostnadsuppgifter när det gäller handläggningen av meddelandena utreds för närvarande inom ramen för de övergripande analytiska bokförings- och tidsredovisningssystem som EMEA har inrättat för att identifiera sina kostnader. Resultatet kommer att tjäna som underlag för granskningen av de administrativa avgifterna i slutet av 1999, vilka preliminärt fastställts till 3 000 euro.

(2000/C 27 E/032)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1120/99

från Astrid Thors (ELDR) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Produktion av regummerade person- och lastbilsdäck

Är kommissionen medveten om att ett antal medlemsstater ensidigt avser genomföra resolutionerna 108 och 109 från FN:s Ekonomiska kommission för Europa (ECE), vilka rekommenderar enhetliga bestämmelser för godkännande av produktion av regummerade person- och lastbilsdäck?

Är det inte riktigt att Europeiska gemenskapen i egenskap av kontraktsslutande part till ECE-avtalet har 1) exklusiv behörighet för att besluta om ECE:s resolutioner 108/109 skall antas, 2) att medlemsstaterna skall ta hänsyn till de europeiska institutionernas exklusiva behörighet på detta område och 3) invänta ett slutligt beslut samt att åtgärder som vidtagits av en medlemsstat innan detta beslut fattades är ogiltiga?

Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta i denna fråga?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Föreskrifterna från Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa (FN/ECE) om enhetliga bestämmelser för godkännande av produktion av regummerade däck för motorfordon och tillhörande släpvagnar (föreskrift 108) och för nyttofordon och tillhörande släpvagnar (föreskrift 109) antogs innan gemenskapen anslöt sig till FN/ECE:s reviderade överenskommelse av år 1958. De båda föreskrifterna trädde i kraft den 23 juni 1998 för alla fördragsslutande parter som inte anfört invändningar mot föreskrifterna i fråga. Eftersom ingen medlemsstat anfört några invändningar kan föreskrifterna 108 och 109 frivilligt tillämpas i alla medlemsstater utom Irland, som inte är enskild fördragsslutande part till den reviderade överenskommelsen.

Då gemenskapen den 24 mars 1998 anslöt sig till FN/ECE:s reviderade överenskommelse av år 1958 förklarade den att gemenskapen vid anslutningen begränsar sig till att erkänna och godkänna de FN/ECE-föreskrifter som nämns i bilaga II till rådets beslut 97/836/EG av den 27 november 1997 om Europeiska gemenskapens anslutning av Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europas överenskommelse om antagande av enhetliga tekniska föreskrifter för hjulförsetta fordon och för utrustning och delar som kan monteras eller användas på hjulförsetta fordon samt om villkoren för ömsesidigt erkännande av typgodkännande utfärdade på grundval av dessa föreskrifter ("reviderad överenskommelse av år 1958")⁽¹⁾. Föreskrifterna 108 och 109 anmäldes till de fördragsslutande parterna innan gemenskapen anslöt sig till den reviderade överenskommelsen och de hade ännu inte trätt i kraft vid tidpunkten för gemenskapens anslutning, varför de inte kan vara bindande för gemenskapen, som inte är bunden av föreskrifter som inte anmälts till den. De båda föreskrifterna omfattas därför inte av bilaga II till ovan nämnda beslut. Medlemsstaterna får sålunda förvalta och utveckla dem i enlighet med bestämmelserna i artikel 6 i beslutet.

Det bör påminnas om att kommissionen för närvarande undersöker behovet av att för rådet föreslå att gemenskapen ansluter sig till FN/ECE:s föreskrifter 108 och 109. Rådet skulle kunna anta ett eventuellt sådant förslag efter parlamentets godkännande.

(¹) EGT L 346, 17.12.1997.

(2000/C 27 E/033)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1376/99

från Ole Krarup (EDD) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: EU-medel till EFS (Europeiska fackliga samorganisationen)

Det vore önskvärt att få en redogörelse för hur stort det bidrag är som EFS (Europeiska fackliga samorganisationen) erhåller från EU. Jag vill därför be Europeiska kommissionen att skaffa fram denna information efter att först ha utrett frågan i sina egna direktorat. Hur mycket betalar EU till EFS i dess egenskap av organisation och hur mycket erhåller de till EFS knutna medlemsorganisationerna? Utredningen ombeds omfatta bidrag och stöd av alla slag, inklusive utgifter till medlemmar och andra kostnader i anslutning till resor, uppehålle etc..

EFS vill själv inte uppge hur mycket pengar organisationen och dess medlemmar får från EU.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Europeiska fackliga samorganisationen (EFS) och de branschvisa europeiska fackliga organisationerna får inga driftbidrag från kommissionen.

De fackliga organisationerna kan dock inom ramen för förslagsinfordringar ansöka om finansiellt bidrag för att genomföra åtgärder på europeisk nivå när det gäller relationerna mellan arbetsmarknadens parter och den sociala dialogen. Kommissionen kan då ge anslag för sådana riktade åtgärder, som är begränsade i tiden och som kräver resurser som kompletterar de som det sökande organet förfogar över.

Inom denna ram har EFS fått bidrag för att finansiera informations- och utbildningsinsatser för arbetstagarrepresentanter när det gäller Europafrågor inom ramen för budgetpost B3-4002 eller gemensamma åtgärder med en annan arbetsmarknadspart inom utvecklingen av den europeiska sociala dialogen (budgetpost B3-4000). När det gäller dessa gemensamma åtgärder i samråd och på begäran av arbetsgivarparten åtar EFS sig ibland att administrera finansieringen.

(2000/C 27 E/034)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1377/99

från Werner Langen (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Lag om skorstensfejarsändet i Förbundsrepubliken Tyskland

I Förbundsrepubliken Tyskland finns det sedan den 15 september 1969 en lag om skorstensfejarsändet. Utmärkande för denna lag är att avgifterna för anlitaandet av kretsskorstensfejarmästare har karaktären av offentligrättsliga avgifter och att lagen skapar en avtalsskyldighet mellan kretsskorstensfejarmästaren, som av staten får sig tilldelat ett sotningsdistrikt, samt de husägare, vilkas hus ligger inom distriktet. Avgifterna tillfaller de enskilda delstaterna.

Därför frågar jag kommissionen:

1. Finns det sådana lagar också i andra medlemsstater inom Europeiska unionen?
2. Innebär denna lag om skorstensfejarväsendet, vilken belastar medborgarna i Förbundsrepubliken Tyskland med kännbara pålagor, ett brott mot EU-fördraget där det stadgas om en harmonisering av levnadsvillkoren?
3. Vad avser kommissionen göra för att tillgodose behovet av en anpassning av lagstiftningen?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

Då skorstensfejarväsendet inte är harmoniserat på gemenskapsnivå, får varje enskild medlemsstat i enlighet med subsidiaritetsprincipen reglera det, förutsatt att regleringen inte är diskriminerande eller oproportionerlig. Målet med gemenskapsrätten är att se till att det råder fri rörlighet på arbetsmarknaden, inte att göra villkoren för tillträde till och utövande av yrken enhetliga, varför kommissionen saknar uppgifter om reglerna för skorstensfejarväsendet i de olika medlemsstaterna. Under alla omständigheter anser kommissionen att lagstadgade avgiftsregler inte strider mot reglerna för den inre marknaden.

På den inre marknaden krävs likabehandling för tillträde till ett näringsfång. Diskriminering på grundval av medborgarskap får inte förekomma mellan gemenskapsmedborgare som vill arbeta som skorstensfejarväsende.

I Tyskland tillhandahåller skorstensfejarväsendet inte bara de traditionella sotningstjänsterna, utan har också de offentliga myndigheternas uppdrag att kontrollera att uppvärmningsanläggningar i hemmen inte är brandfarliga. Det förefaller som om man måste vara tysk medborgare för att få utöva yrket krets-skorstensfejarväsende (Bezirksschornsteinfegermeister). Ett sådant villkor är oförenligt med den etableringsfrihet som stadgas i artikel 43 i EG-fördraget (f.d. artikel 52).

Kravet på medborgarskap kan inte motiveras enligt artikel 45, första stycket, i EG-fördraget (f.d. artikel 55) med hänvisning till att skorstensfejarväsendet på myndigheternas uppdrag utför kontroller och således skulle utöva offentlig makt. Artikel 45 kan endast tillämpas vid verksamhet som i sig är direkt och specifikt förenad med utövandet av offentlig makt (se senast kommissionen mot Spanien, mål C-114/97, dom av den 29 oktober 1998, punkt 35⁽¹⁾), rörande privat säkerhetsverksamhet). Kontroll av uppvärmningsanläggningarna bidrar visserligen till hemmens säkerhet, men detta motiverar inte i sig kravet på medborgarskap.

Kravet på medborgarskap förefaller inte heller motiverat i enlighet med artikel 46 i EG-fördraget (f.d. artikel 56). Här anges ett uttryckligt undantag från likabehandlingsprincipen av hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller folkhälsa. Denna möjlighet för medlemsstaterna att begränsa etableringsfriheten syftar inte till att undanta hela näringsgrenar från reglerna för den inre marknaden (se domstolens ovannämnda dom, punkt 42).

Vad gemenskapens konkurrensregler beträffar, påminner kommissionen om att den endast har befogenhet att ingripa i fall som märkbart påverkar den mellanstatliga handeln. Så länge inget tyder på att sådan påverkan föreligger, är det alltså inte kommissionens sak att undersöka om nationella lagar är förenliga med konkurrensreglerna.

Kommissionen delar inte frågeställarens uppfattning att det i EG-fördraget föreskrivs att levnadsvillkoren för unionens medborgare skall harmoniseras. Ett sådant mål för ett ingripande på gemenskapsnivå bör motiveras enligt subsidiaritetsprincipen. Någon motivering föreligger inte här.

⁽¹⁾ REG 1998, s. I-6717.

(2000/C 27 E/035)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1378/99**från Barbara Weiler (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Den europeiska frivilligtjänsten

De som deltar i den europeiska frivilligtjänsten får f.n. vidkännas avsevärda nackdelar jämfört med dem som arbetar för nationella frivilligtjänster. De har till exempel ingen enhetlig rättslig ställning och förlorar sina anspråk på bland annat arbetslöshetsersättning och barnbidrag.

1. Har kommissionen för avsikt att lägga fram förslag till gemensamma föreskrifter så att de europeiska frivilligas juridiska situation kan förbättras?
2. Hur skulle kommissionen bedöma utsikterna till att medlemsstaterna skall fastställa en gemensam rättslig ställning för den europeiska frivilligtjänsten, med en samordning av socialskyddet och de skatterättsliga föreskrifterna?
3. Inom vilken tidsrymd kan det räknas med att medlemsstaterna skall uppnå en samsyn om en gemensam rättslig ställning för den europeiska frivilligtjänsten?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Kommissionen lägger stor vikt vid avlägsnandet av alla de administrativa och juridiska hinder som försvårar tillträde till "Europeiska volontärtjänsten" och rörligheten över gränserna för unga europeiska volontärer samt vid erkännandet av deras specifika situation.

Den "Europeiska volontärtjänsten" grundar sig på artikel 149 i EG-fördraget (f.d. artikel 126) enligt vilken gemenskapen ska främja samarbete mellan medlemsstaterna samtidigt som deras ansvar på området ska respekteras. Detta utesluter harmonisering av de befintliga systemen.

Denna gemenskapsåtgärd har redan haft inverkan på lagstiftningen i vissa medlemsstater men kommissionen anser ännu framstegen vara otillräckliga. Därför avser kommissionen att som en uppföljning till grönboken "Grundutbildning – vidareutbildning – forskning: hinder mot rörligheten över gränserna (1)" föreslå en rekommendation angående de unga volontärerna med fokus på den specifika karaktären i deras rörlighet över gränserna, avlägsnande av rättsliga och administrativa hinder samt osäkerheten kring de unga volontärernas rättsliga ställning vid rörlighet.

Det finns anledning att påminna om, att när det gäller det sociala skyddet för de volontärer som inte deltar i den "Europeiska volontärtjänsten" (2), antog rådet den 13 juni 1985, på förslag från kommissionen, rekommendation 85/308/EG (3). Den 31 mars 1992 presenterade kommissionen en första rapport om tillämpandet av rekommendationen (4) och för en kort tid sedan, den 2 juli 1999, kom en ny rapport (5).

(1) KOM(96) 462 slutlig.

(2) KOM(98) 201 slutlig.

(3) KOM(85) 260 slutlig.

(4) SEC(92) 591 slutlig.

(5) KOM(1999) 326 slutlig.

(2000/C 27 E/036)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1379/99**från Xaver Mayer (PPE-DE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ängående: Skydd för bäver – översvämningsskador

I samband med det höga vattenståndet i floderna Isar och Donau i våras har det konstaterats att bävrar har underminerat översvämningssdammar. På det sättet uppstår det en risk för dammarnas stabilitet. Därvid inställer sig frågan om det kommer att få vidtas åtgärder för att reglera bäverpopulationerna så att eventuella faror för dammarnas säkerhet skall gå att utesluta.

1. Kommissionen ombeds tillkännage hurdan skydd bävern åtnjuter enligt direktivet om skydd för olika djurarter.
2. Kan kommissionen tala om vilka åtgärder som mot bakgrund av gällande skyddsföreskrifter skulle vara möjliga för att hindra att skyddsdammar undermineras av bävrar och återställa säkerheten hos sådana dammar som redan blivit underminerade?
3. Anser kommissionen att det bör låta utföras en utredning för att göra en uppskattning av de förhandenvarande riskerna och utveckla åtgärder för att dessa risker skulle undvikas?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(10 september 1999)

Kommissionen känner till att populationer av bäver⁽¹⁾ (förmodligen av arten *Castor fiber*) har återplanterats med lyckat resultat och numera existerar längs floderna Isar och Donau i Tyskland.

Även om man i detta fall inte kan utesluta att det är bävrar som förstör översvämningssdammar, skulle det också kunna vara besläktade gnagare såsom bäverråtta⁽²⁾ (*Myocastor coypus*) eller bisamråtta⁽³⁾ (*Ondatra zibethica*) som åstadkommer skadegörelsen. De två sistnämnda arterna omfattas inte av den europeiska naturskyddslagstiftningen.

1. När det gäller artskyddet är den europeiska bävern (*Castor fiber*) skyddad enligt artikel 12 i habitatdirektivet (92/43/EEG⁽⁴⁾). Där sägs att medlemsstaterna är skyldiga att inrätta ett strikt skyddssystem som förbjuder alla former av avsiktligt infångande eller dödande av exemplar av denna art i vilt tillstånd, liksom även avsiktligt störande, skadegörelse eller förstörelse av boplatser.
2. Enligt villkoren i artikel 16 har emellertid medlemsstaterna rätt att göra undantag från bestämmelserna i artikel 12 med hänsyn till den allmänna säkerheten. Vad som är mest angeläget att garantera – å ena sidan ett verkningsfullt skydd mot översvämningar eller å andra sidan ett tillfredsställande artskydd – måste vara en fråga för myndigheterna i respektive medlemsstat att lösa.
3. De berörda myndigheterna måste på eget ansvar besluta ifall det i ett givet fall fordras en särskild undersökning för att bedöma risker och åtgärder.

⁽¹⁾ Eng. beaver, fr. castor, ty. Biber.

⁽²⁾ Eng. coypu, fr. ragondin, ty. Nutria.

⁽³⁾ Eng. muskrat, fr. rat musqué, ty. Bisamratte.

⁽⁴⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 27 E/037)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1380/99**från Johannes Swoboda (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Inkomstbeskattning i en medlemsstat i unionen på grundval av egendomsförhållande

På förfrågan av en österrikisk medborgare som äger ett hus i Spanien skulle jag vilja få besked om följande från kommissionen:

1. Är denne österrikare skyldig att betala inkomstskatt i Spanien oavsett om han hyrt ut detta hus eller inte?
2. Skulle denna skyldighet föreligga endast ifall han hyrde ut huset åt tredje man?
3. Innebär detta stadgande ett brott mot EU:s bestämmelser (till exempel om undvikande av dubbelbeskattning)?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

I den spanska lagstiftningen föreskrivs att de personer som äger fast egendom i Spanien, antingen de är bosatta i landet eller inte, och även om egendomen innehas av ägaren och inte är uthyrd, måste inkludera i sin inkomst 2 % av egendomens justerade taxeringsvärde. För de personer som inte är bosatta i landet uttas inkomstskatt till en fast sats på 25 %. För personer som är bosatta i landet är skattesatsen samma som den personliga marginalskatten som dras på den beskattningsbara inkomsten (upp till 56 %).

Enligt det avtal av den 20 december 1966 som slutits mellan Österrike och Spanien om undvikande av dubbelbeskattning, som ändrats genom protokollet av den 24 februari 1995, särskilt artiklarna 6 och 24.1 a, är inkomst av fast egendom beskattningsbar endast där egendomen är belägen, dvs. i detta fall Spanien. Således kan ingen dubbelbeskattning av sådana inkomster göras för skattebetalaren.

Kommissionen kan inte se hur lagstiftningen, som inte tycks innehålla några diskriminerande bestämmelser, skulle kunna strida mot gemenskapslagstiftningen.

(2000/C 27 E/038)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1381/99**från Mark Watts (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Avregleringen av de allmänna transporttjänsterna

Kan kommissionen uppge i vilken mån avregleringen av de allmänna transporttjänsterna genomförts i var och en av EU:s medlemsstater fram till dags dato?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(7 september 1999)

Kommissionen finansierade forskningsrapporten "Isotope" i vilken det gjordes skillnad mellan a) avreglering, enligt vilken det finns öppet tillträde till marknaden (konkurrens "på marknaden", b) begränsad konkurrens, enligt vilken aktörer har exklusiva rättigheter för särskilda linjer eller områden men måste delta i konkurrensmässig anbudsinfordran med några års mellanrum (konkurrens "på marknaden"), och d) den klassiska modellen, enligt vilken en aktör har exklusiv rättighet utan konkurrens under obegränsad tid.

Det finns ingen centralt insamlad detaljerad information om detta. I den information som kommissionen har anges att avreglering har införts för samtliga busslinjer i Förenade kungariket (förutom i London och på Nordirland), att begränsad konkurrens har införts för en del eller samtliga busslinjer i Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrike, Portugal, Finland, Sverige och Förenade kungariket (London) samt att begränsad konkurrens även har införts för en del eller alla traditionella järnvägslinjer i Tyskland, Nederländerna, Sverige och Förenade kungariket.

(2000/C 27 E/039)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1382/99

från Joan Colom i Naval (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Gemenskapsstöd till spanskt lin

Sedan flera veckor tillbaka har man i spansk press tagit upp den enorma ökningen av gemenskapsstöden till spanskt lin, vilka sägs ha ökat från 23 miljoner pesetas under regleringsåret 1993/94 till mer än 10 000 miljoner 1998/99. Man har även tagit upp det faktum att flera statstjänstemän eller deras familjemedlemmar har erhållit betydande stöd. Till följd av dessa uppgifter och den påföljande politiska debatten har vissa högt uppsatta statstjänstemän avgått.

Känner kommissionen till dessa händelser? Kan kommissionen ange om det har uppdragats fall av bedrägeri eller oegentligheter? Tänker man inleda en undersökning för att utreda om de spanska myndigheter som fått i uppdrag att sköta förvaltningen av stöden inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken kan ställas till svars?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(9 september 1999)

De höjda bidrag som gemenskapen betalar ut för det spånadslin som produceras i Spanien är en strikt återspeglning av ökningen av de spanska arealer som besätts under de senaste regleringsåren: 187 ha under 1993/1994, 3 599 ha under 1994/1995, 11 497 ha under 1995/1996, 46 613 ha under 1996/1997, 49 045 ha under 1997/1998 och 92 202 ha under 1998/1999.

Gemenskapens lagstiftning för den gemensamma organisationen av marknaden för lin har genomgått stora förändringar under denna period. Flera villkor för beviljande av stöd har införts för att förhindra att stöd betalas ut för arealer som inte utnyttjas. Man har främst infört obligatoriska kontrakt mellan producent och förste bearbetare, bearbetningsåtaganden, principen om godkännande av förste bearbetare samt, från och med regleringsåret 1998/1999, en minimiavkastning av linhalm.

Inom ramen för granskningen och godkännandet av räkenskaperna för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) för budgetåren 1994 och 1995 har de kontroller som genomförts av deklarerade utgifter i Spanien inom ramen för stödordningen för lin och hampa visat på vissa svagheter i det gällande kontrollsystemet. Ett schablonmässigt bötesstraff på 10 % för de berörda budgetåren har därför tillämpats. Inom ramen för granskningen och godkännandet av EUGF:s räkenskaper för de senare budgetåren 1996-1998 har kommissionen begärt åtgärder från de spanska myndigheterna för att kompensera de brister som konstaterats på förhand. Utarbetande och förfaranden i samband med detta pågår.

Kommissionen känner genom pressen till de händelser som parlamentsledamoten hänvisar till samt arbetet i den parlamentariska undersökningskommitté som har tillsatts av det spanska parlamentet i detta ärende. Dessutom har den Europeiska bedrägeribekämpningsbyrån (OLAF) anmodat de spanska rättsliga instanserna — i detta fall åklagaren mot korruption — att inleda en undersökning för att ta reda på om gemenskapens linstöd har förvaltats och kontrollerats korrekt av de behöriga myndigheterna på området och, i förekommande fall, om det har inträffat händelser som kan leda till bestraffning. OLAF kommer att följa utvecklingen av denna undersökning.

(2000/C 27 E/040)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1383/99**från Pedro Aparicio Sánchez (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Information om strukturfonderna

Så snart man har antagit och offentliggjort de nya förordningarna om allmänna bestämmelser för strukturfonderna och förordningarna gällande de olika fonderna skall kommissionen i enlighet med artikel 7.3 i förordning nr 1260/99⁽¹⁾ utföra fördelningen mellan medlemsstaterna av de strukturfondåtaganden som anslagits fonderna.

Kan kommissionen informera om det fullständiga innehållet i det officiella meddelande som skickats till Spanien, med angivelser för mål 1 och 2 om skillnaderna i dessa fördelningar mellan anslagen till regioner och områden som får stöd under en övergångsperiod?

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(6 september 1999)

I enlighet med artikel 7.3 i förordningen om allmänna bestämmelser för strukturfonderna upprättade kommissionen den 1 juli 1999 vägledande fördelningar per medlemsstat av de åtagandebemyndiganden som finns tillgängliga för programplaneringen av mål 1, 2 och 3 samt för stöd ur fonden för fiskets utveckling utanför mål 1-områden. Dessa beslut har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning L 194 av den 27 juli 1999. Ett utdrag ur denna tidning översänds direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

I enlighet med artikel 7.3 anger fördelningarna för mål 1 och 2 särskilt anslagen till regioner och områden som får stöd under en övergångsperiod.

(2000/C 27 E/041)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1384/99**från Per Gahrton (Verts/ALE) till rådet**

(1 september 1999)

Angående: EU:s försvarspolitik: betydelsen av Kölnmötet

Eftersom det i Sverige har uppstått debatt och tolkningsproblem kring vissa av Europeiska Rådets beslut vid toppmötet i Köln den 3-4 juni 1999 angående den fortsatta utvecklingen av den gemensamma utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik, ber jag rådet om följande klarläggande: Betyder Kölnbeslutet att VEU till någon del integreras i EU? Betyder Kölnbeslutet att EU kommer att kunna utföra militära uppdrag endast efter beslut i FN: säkerhetsråd, eller kommer det att kunna förekomma fall där EU ingriper militärt också utan FN-mandat? Utgör Kölnbeslutet ett steg i en process på vägen till att ge EU en gemensam försvarspolitik och ett gemensamt försvar — eller är Kölnbeslutet det absolut sista steget när det gäller att ge EU "militär förmåga"?

Svar

(22 oktober 1999)

1. Fördraget om Europeiska unionen föreskriver närmare institutionella förbindelser mellan EU och VEU med möjligheten av "VEU:s införlivande med unionen, om Europeiska rådet beslutar det".
2. Europeiska rådet i Köln behandlade unionens förmåga i fråga om effektiv krishantering och gav rådet (allmänna frågor) i uppdrag att utarbeta de villkor och åtgärder som är nödvändiga för att uppnå detta mål, och däribland även fastställa på vilket sätt de VEU-funktioner som kommer att behövas för att unionen

skall kunna uppfylla sina nya åtaganden inom ramen för Petersbergsuppgifterna kan inkluderas. Avsikten är att fatta de beslut som behövs före utgången av år 2000. Ordförandeskapet kommer att lägga fram en lägesrapport för Europeiska rådet i Helsingfors.

3. Den ärade parlamentsledamoten torde erinra sig att artikel 11 i Fördraget om Europeiska unionen nämner att målen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken bland annat är att bevara freden och stärka den internationella säkerheten i enlighet med Förenta nationernas stadga. Europeiska rådet i Köln bekräftade på nytt denna grundsats.

Europeiska rådets avsikt var klart och tydligt att stärka den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken genom att tillhandahålla de medel som krävs för uppgifter som rör krishantering.

Lika klart och tydligt är att frågan om medlemsstaternas kollektiva försvar inte behandlades. Europeiska rådet erinrar i sina slutsatser bara om att Nato förblir grunden för dess medlemsstaters kollektiva försvar och inte unionens politik.

(2000/C 27 E/042)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1385/99

från Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Diskriminering av nederländska entreprenörer i den tyska skattelagstiftningen

1. Känner kommissionen till att det tyska förbundsrådet antog ett lagförslag om en ny skattelagstiftning den 19 mars 1999, dit även artikel 50a.7 och 50a.8 i den tyska inkomstskattelagen hör?
2. Är det sant att dessa bestämmelser medför att uppdragsgivare i utländska företag som utför arbeten i Tyskland (eventuellt som entreprenörer) måste avsätta 25 % av bruttokontraktsumman för skatteinbetalningar?
3. Håller kommissionen med om att utländska företag till följd av denna bestämmelse kommer att dra sig för att utföra arbeten i Tyskland och att bestämmelsen därför utgör ett hinder för den fria rörligheten för personer, varor och tjänster?
4. Vad anser kommissionen om dessa bestämmelser och deras tillåtlighet och vilka åtgärder tänker kommissionen eventuellt vidta?

(2000/C 27 E/043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1389/99

från Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Diskriminering av EU-medborgare i Tyskland

Från och med den 1 april har Förbundsrepubliken Tysklands inkomstskattelagstiftning ändrats. Enligt paragraf 50a moment 7 i lagen om inkomstbeskattning är tyska uppdragsgivare som tilldelar uppdrag åt en utländsk uppdragstagare, däribland också EU-medborgare och EU-företag, skyldiga att betala ut endast 75 procent av det överenskomna arvudet och insända de resterande 25 procent direkt till skatteväsendet i Tyskland för att täcka eventuella skatteskulder för de utländska företagen. Dessa bestämmelser leder till diskriminering av uppdragstagare från andra EU-stater.

I anledning därav inställer sig följande frågor:

1. Hur ser kommissionen på dessa nya bestämmelser inom den tyska skattelagstiftningen?
2. Vad tänker kommissionen göra åt dessa bestämmelser som diskriminerar andra EU-medborgare?

För att kommissionen skall kunna orientera sig i frågan bifogar jag en artikel ur tidningen "Die Welt" av den 22 maj 1999 med rubriken "Auftragsvergabe an Ausländer wird erschwert" ("Svårare att tilldela utlänningar uppdrag").

(2000/C 27 E/044)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1471/99

från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Nya tyska skattebestämmelser för byggnadsbranschen

Den 1 april 1999 fick Tyskland nya skattebestämmelser för byggnadsbranschen, då bland annat artikel 50a (punkterna 7 och 8) i skattelagen trädde i kraft. Artikeln innehåller en 25-procentregel som innebär att uppdragsgivare till utländska företag som utför ett arbete i Tyskland (som entreprenörer eller under-entreprenörer) måste dra av 25 procent från bruttobetalingen för uppdraget och betala in detta till skattemyndigheterna. Återbetalning kan inte ske förrän efterföljande kalenderår, sedan det utländska företaget har visat att det inte är skattskyldigt i Tyskland.

1. Känner kommissionen till ovannämnda artikel 50a i Tysklands nya skattelag?
2. Kan kommissionen undersöka om artikeln är förenlig med EG-rätten, särskilt bestämmelserna för den inre marknaden?
3. Anser kommissionen om så inte är fallet att dessa bestämmelser missgynnar utländska företag i förhållande till tyska företag?
4. Vad tänker kommissionen göra för att få ett slut på detta?

Gemensamt svar

**på de skriftliga frågorna P-1385/99, E-1389/99 och E-1471/99
ingivna av Mario Monti på kommissionens vägnar**

(14 september 1999)

Kommissionen har fått vetskap om en ny tysk skattebestämmelse som återfinns i lagen av den 24 mars 1999, som trädde i kraft den 1 april 1999. Efter granskning visar det sig att denna lag skulle kunna påverka friheten att tillhandahålla tjänster, vilken är en av de grundläggande friheterna på den inre marknaden. Den 28 juli 1999 beslöt kommissionen att inleda ett överträdelseförfarande mot Tyskland enligt artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169).

Enligt de senaste uppgifterna från den tyska regeringen har den lagt fram ett lagförslag som syftar till att undanröja den tvistiga bestämmelsen.

(2000/C 27 E/045)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1387/99

från Carlos Costa Neves (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Azorernas produktion av raffinerat socker

I rådets förordning (EEG) 1600/92⁽¹⁾ av den 15 juni 1992 om särskilda bestämmelser för Azorerna och Madeira angående vissa jordbruksprodukter (Poseima-förordningen) anges i artikel 1 en målsättning att fastställa "särskilda bestämmelser för att avhjälpa de svårigheter som uppstår vad gäller vissa jordbruksprodukter på grund av Azorernas och Madeiras avlägsna geografiska läge och ökaraktär."

Azorerna har en tydligt fastslagen rätt att importera råsocker i sådana kvantiteter att den totala årliga sockervolym som raffinerar på Azorerna inte överstiger 10 000 ton, med hänsyn tagen även till den lokala sockerbetsproduktionen, eller egentligen det socker som framställs utifrån denna (artikel 3.4). Gränsen på

10 000 ton raffinerat socker (från sockerrör) minskas ytterligare om den egna sockerproduktionen (från sockerbeter) ökar, vilket ger en ekvation enligt följande: rörsocker = betsocker - 10 000 ton.

Enligt artikel 3.3 och 3.8 i förordningen har Azorerna rätt att inom ramen för denna gräns exportera sitt överskott på sina traditionella marknader.

Enligt kommissionens förordning (EG) 1321/98 av den 25 juni 1998⁽²⁾ beviljas Azorerna kvoter för rörsocker som endast gör det möjligt att producera 6 500 ton vitt socker, jämfört med de 9 000 ton som begärts.

Företaget SINAGA har varit verksamt i mer än hundra år och är en av Azorernas viktigaste industrier. Företaget har 150 anställda, ett stort antal jordbrukare (ungefär 500) är beroende av företaget och en mängd verksamheter är knutna till företaget.

Denna näringsverksamhet har dessutom stor betydelse när det gäller växelbruk inom jordbruket.

Kan kommissionen svara på följande:

1. Hur kan det komma sig att Azorerna efter att ha begärt kvoter för 9 000 ton rörsocker i april 1998, i enlighet med Poseima-programmet, bara beviljades kvoter för 6 500 ton rörsocker, i enlighet med förordning (EG) 1321/98 av den 25 juni 1998?
2. Har raffinaderierna på den portugisiska kontinenten försetts med sockerrör som omfattas av sänkta tullsatsen och vilka belopp motsvarar i så fall denna hantering? På vilka grunder är detta motiverat?

⁽¹⁾ EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 183, 26.6.1998, s. 27.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 september 1999)

I rådets förordning (EEG) 1600/92 av den 15 juni 1992 föreskrivs särskilda bestämmelser för Azorerna angående vissa jordbruksprodukter. De kvantiteter produkter som omfattas av den särskilda försörjningsordningen fastställs på grundval av de mest framträdande behoven på marknaderna i detta område och med hänsyn till lokal produktion och traditionellt handelsutbyte.

Genom kommissionens förordning (EEG) 2177/92 av den 30 juli 1992⁽¹⁾ upprättas tillämpningsföreskrifter för den särskilda ordningen för försörjning av Azorerna med socker, och det föreskrivs att råsocker med ursprung i gemenskapen omfattas av ordningen och skall skickas till Azorerna för att raffinerar och konsumeras. Eftersom den konsumtion som deklarerades av de portugisiska myndigheterna för regleringsåret 1998/1999 var 6 300 ton är den kvantitet på 6 500 ton fastställt för detta regleringsår för import inom ramen för den särskilda försörjningsordningen mer än tillräcklig med tanke på den lokala betsockerproduktionen.

När det gäller de portugisiska raffinaderiernas försörjning av råsocker föreskrivs det i artikel 303 i Spaniens och Portugals anslutningsakt att ett lämpligt förmånssystem för försörjning skall genomföras för dessa raffinaderier, samt, i enlighet med gemenskapens förklaring som bifogats anslutningsfördragets slutakt, behovet av en gemensam granskning av gemenskapens, och då särskilt Portugals, raffineringindustri.

I rådets förordning (EG) 1101/95 av den 24 april 1995 om ändring av förordning (EEG) 1785/81 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker och av förordning (EEG) 1010/86 om allmänna bestämmelser om produktionsbidrag till vissa sockerprodukter som används i den kemiska industrin⁽²⁾ upprättas maximibehoven för raffineringindustrin på Portugals fastland till 292 000 ton per regleringsår, uttryckt i vitsocker. Vid import av rårörsocker för denna försörjning har ett minimipris fastställts liksom en sänkt importtull. För regleringsåret 1998/1999 fastställs denna tull till 54,1 euro per ton råsocker av standardkvalitet i kommissionens förordning (EG) 1375/98 av den 29 juni 1998 om öppnande av tullkvoter vid import av rårörsocker på särskilda förmånsvillkor från AVS-länderna och Indien för leverans till raffinaderierna under perioden 1 juli 1998-28 februari 1999⁽³⁾.

⁽¹⁾ EGT L 217, 31.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 110, 17.5.1995.

⁽³⁾ EGT L 185, 30.6.1998.

(2000/C 27 E/046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1388/99**från Freddy Blak (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: TV-övervakning av personal

Det har nuförtiden blivit allt vanligare att arbetsgivare använder sig av övervakning med hjälp av TV-kameror. Denna övervakning riktar sig inte endast mot kunder utan även mot de anställda. Det har nu gått så långt att många anställda övervakas även när de inte befinner sig på arbetsplatsen. Genom att anställa privatdetektiver övervakar arbetsgivare sina medarbetare såväl under arbetstid som på fritiden.

Anser kommissionen inte att ett dylikt tillvägagångssätt innebär en oacceptabel kränkning och samtidigt ett onödigt misstänkliggörande av de anställda?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

Kommissionen är medveten om användningen av sådana tekniska anordningar såsom telefonavlyssning och TV-övervakning på arbetsplatsen i syfte att övervaka de anställdas uppträdande eller arbetsprestationer.

På gemenskapsnivå finns det ingen särskild bestämmelse på gemenskapsnivå i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana ⁽¹⁾.

På internationell nivå utesluts inte i ILO:s regler för skydd av personuppgifter (Code of practice on the protection of worker data 1966) ⁽²⁾ övervakning av arbetstagare utan begränsas. Övervakning är föremål för två villkor. För det första kan den endast göras om de berörda arbetstagarna är informerade i förväg om arbetsgivarens avsikter. För det andra kan arbetsgivarna inte bara välja den metod och de medel för övervakning som de anser vara bäst för sina syften, utan de bör beakta konsekvenserna för arbetstagarnas privatliv och välja det alternativ som innebär minst intrång.

När det gäller hemlig eller fortlöpande övervakning är reglerna mycket restriktiva. Kontinuerlig övervakning är begränsad till de fall då övervakning är nödvändig för att hantera särskilda problem som rör hälsa och säkerhet eller för skydd av egendom. Hemlig övervakning godkänns endast om det föreskrivs i särskilda bestämmelser i den nationella lagstiftningen.

Kommissionen håller för närvarande på att inom ramen för skydd av personuppgifter analysera medlemsstaternas lagstiftning i denna fråga.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995.

⁽²⁾ Regler för skydd av personuppgifter (Code of practice on the protection of worker data 1966) Doc. MEWP/1995/1.

(2000/C 27 E/047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1390/99**från Klaus Hänsch (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Kommissionens rapport om tillämpningen av social lagstiftning om vägtransporter

I sin rapport om tillämpningen av social lagstiftning om vägtransporter (KOM(97) 698) påpekar kommissionen att det råder extremt stora skillnader mellan medlemsstaterna i fråga om hur omfattande kontrollerna är och hur ofta bötfällning sker. Av de över 1 miljon överträdelse som konstaterats inom hela EU har över 900 000 uppdagats i Tyskland.

1. Hur vill kommissionen förklara detta?
2. Vad har kommissionen för avsikt att göra i syfte att säkerställa att lagarna efterlevs överallt inom EU och lojal konkurrens råder?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(14 september 1999)

I sin senaste rapport om tillämpningen av social lagstiftning om vägtransporter för perioden 1993-1994⁽¹⁾ presenterar kommissionen statistik som har inhämtats från medlemsstaterna. Statistiken visar hur många kontroller som har utförts av de behöriga myndigheterna och hur många trafikbrott som har upptäckts. Kommissionen håller med om att statistiken för perioden visar att de tyska myndigheterna har gjort stora ansträngningar för att kontrollera lagstiftningens efterlevnad.

Tyvärr förekommer en del brister i statistiken av olika skäl. För det första har tre medlemsstater (Grekland, Italien och Österrike) trots påminnelser inte lämnat in statistik för perioden. För det andra hade de två nya medlemsstaterna Finland och Sverige inte hunnit få till stånd ett tillräckligt system för att övervaka bestämmelsernas efterlevnad. För det tredje har vissa medlemsstater (bl.a. Belgien, Frankrike och Portugal) endast lämnat in vissa delar av statistiken, och Storbritannien meddelade att de inte hade hunnit ta hänsyn till polisens aktiviteter i den statistik som lämnades.

Medlemsstaterna fortsätter att förbättra datainsamlingen och statistikrapporteringen till kommissionen. Det bör även observeras att Tyskland under perioden 1993-1994 för första gången tog med de statistiskt signifikanta aktiviteter som bedrivs i delstaterna genom BAG (Bundesamt für Güterverkehr).

Kommissionen har vidtagit åtgärder mot de medlemsstater som inte lämnat in sina uppgifter, och har därmed erhållit data från samtliga medlemsstater inför nästa rapport. I vissa fall var man tvungen att hota med rättsliga åtgärder.

Kommissionen är införstådd med att medlemsstaterna går tillväga på olika sätt när det gäller att driva igenom lagstiftningen. I Tyskland, till exempel, inriktar man sig på ett stort antal kontroller. Andra medlemsstater använder sig av färre kontroller, men utkräver högre straff, och åter andra inriktar sig på vissa särskilda transportaktiviteter.

Införandet av nya digitala färdskrivare gör det möjligt för kommissionen att insistera på att antalet obligatoriska kontroller ökas. Kommissionen håller på att utarbeta en rapport som innehåller en utvärdering av hur effektivt och enhetligt medlemsstaterna driver igenom lagstiftningen. Den kommer också att innehålla olika förslag till förbättringar.

⁽¹⁾ KOM(97) 698 slutlig.

(2000/C 27 E/048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1392/99

från Ursula Schleicher (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Tillämpningen i Portugal av direktivet om allmän rätt till bosättning för unionsmedborgare

Distriktet och staden Cascais i Portugal, där synnerligen många medborgare från andra medlemsstater inom Europeiska unionen uppehåller sig, har bara en enda utlänningsbyrå. Till följd av att ett otal ansökande från tredje land varje dag finner sig där kan byrån knappast sköta sina uppgifter på ett ändamålsenligt sätt. Detta leder till risker för att direktiven om allmän rätt till bosättning (direktiven 90/364/EEG⁽¹⁾, 90/365/EEG⁽²⁾ och 93/96/EEG⁽³⁾) inte skall kunna tillämpas effektivt.

Känner kommissionen till att:

1. Unionsmedborgare som ansöker om uppehållstillstånd ibland måste vänta i flera dagar för att komma åt att lämna in en ansökan eller hämta ut ett tillstånd?

2. Det kunde vara till hjälp med tanke på en effektiv tillämpning av direktivet om allmän rätt till bosättning för unionsmedborgare om det gjordes en organisatorisk uppdelning av de ansökande, dels i sådana från Europeiska unionen och dels i sådana från tredje land?

(¹) EGT L 180, 13.7.1990, s. 26.

(²) EGT L 180, 13.7.1990, s. 28.

(³) EGT L 317, 18.12.1993, s. 59.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

Medlemsstaterna skall i största möjliga mån förenkla de formaliteter och förfaranden som gäller vid utlämnande av ansökningshandlingar för rätt till bosättning enligt artikel 9.3 i rådets direktiv 68/360/EEG av den 15 oktober 1968 om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjer (¹), vilket också gäller för förmänstagare som omfattas av rådets direktiv 90/364/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning, rådets direktiv 90/365/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning för anställda och egna företagare som inte längre är yrkesverksamma och rådets direktiv 93/96/EEG av den 29 oktober 1993 om rätt till bosättning för studenter. Dessutom skall beslutet om huruvida man skall bevilja det första uppehållstillståndet fattas så fort som möjligt och i varje fall inte senare än sex månader från det att den sökande lämnat in sin ansökan.

Problem med förfaranden och förseningar vid handläggningen av uppehållstillstånd från medborgare i EU kan strida mot ovan nämnda bestämmelser. Alla medborgare i EU som anser att deras rättigheter har äventyrats av sådana problem eller förseningar kan vända sig till kommissionen. Klagomålet till kommissionen skall omfatta detaljerade uppgifter och en förfrågan till kommissionen om att undersöka huruvida de berörda myndigheterna handlat i strid med gemenskapslagstiftningen.

Icke desto mindre ligger det inom medlemsstaternas ansvarsområde att avgöra om en uppdelning av sökande från medlemsstater och övriga länder skulle bidra till att förenkla formaliteter och förfaranden. Kommissionen vill påminna om det faktum att EU-medborgares familjemedlemmar från tredje land också omfattas av gemenskapslagstiftningen. Därför är det möjligt att en sådan uppdelning som frågeställaren föreslår kanske inte alls är till fördel för alla förmänstagare inom gemenskapen.

(¹) EGT L 257, 19.10.1968.

(2000/C 27 E/049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1393/99

från Bernd Lange (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Subventionering av företaget Vion VvaG

I juli 1999 kommer försäkringsbolaget HDI Haftpflichtverband der Deutschen Industrie att gå samman med Versicherung HUK-Coburg från Bayern. Den försäkringsförening som uppkommer som ett resultat därav skall heta Vion VvaG. Den nya firman kommer att ha Coburg som sitt juridiska säte. Beslutet om att förlägga sätet dit fattades på grund av de omfattande finansiella stödåtgärder som beviljas av delstaten Bayern i en omfattning som inte är känd.

1. Känner Europeiska kommissionen till att delstatsregeringen i Bayern stödjer VionVvaG finansiellt? Om så är fallet: hur stort är i så fall det stöd som delstaten Bayern ger?
2. Har de subventioner och stödåtgärder som beviljas av Bayern anmälts till kommissionen som statligt stöd?
3. Är sådana subventioner förenliga med den europeiska konkurrenslagstiftningen och lagstiftningen om statligt stöd, särskilt artikel 87?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(6 september 1999)

Genom frågeställarens brev av den 22 juni 1999 uppmärksammades kommissionen på delstaten Bayerns förmodade statliga stöd till Vion VvaG.

I ett brev av den 16 juli 1999 till de tyska myndigheterna begärde kommissionen en förklaring och mera information om det förmodade statliga stödet. De tyska myndigheterna har ännu inte besvarat detta brev.

Kommissionen kommer att hålla frågeställaren informerad om vad undersökningen leder fram till.

(2000/C 27 E/050)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1394/99

från Jannis Sakellariou (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Paul van Buitenen

Enligt en uppgift i pressen (tidningen Süddeutsche Zeitung av den 7 juni 1999) har EU-tjänstemannen Paul van Buitenen, som genom den rapport han i december i fjol förelade kommissionen i hög grad bidragit till att korruptions- och bedrägeriaffärer kunnat uppdagas, nu förpassats till en avdelning som inte motsvarar hans kvalifikationer.

1. Kom van Buitenen faktiskt att anställas i avdelningen för materialanskaffning, sedan hur länge tillbaka har han arbetat där och vad slags arbeten ansvarar han konkret för?
2. Om en sådan förflyttning verkligen gjorts, var det då kommissionens avsikt att diskvalificera van Buitenen genom en sådan omplacering som ju var rena straffet?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

1. Genom ett beslut fattat av tillsättningsmyndigheten (AIPN) den 9 april 1999, har Paul van Buitenen i tjänstens intresse omplacerats. Detta beslut gäller från och med den 16 april 1999.

Den nya tjänsten motsvarar enligt kommissionens åsikt Van Buitenens yrkesmässiga kvalifikationer. Tjänsten kräver en avsevärd praktisk erfarenhet av bokföring och, bland annat, goda kunskaper om budgetförordningen och informationsteknik, vilket Paul van Buitenen har.

På denna tjänst är han ansvarig för en ny centraliserad bokföringsenhet inom direktoratet "Fastighetspolitik och -förvaltning; handläggning av tjänster". Denna enhet har uppgifter på området allmän och analytisk bokföring, inbegripet redovisning utanför budgeten. Enhetens årliga budget uppgår till omkring 210 miljoner euro, samt ytterligare 29 miljoner euro för verksamheter utanför budgeten. Paul van Buitenens första uppgift är att bygga upp denna enhet, som skall bestå av ett tiotal personer.

2. Beslutet att inrätta denna tjänst, som fattades förra året, och utlysningen av denna i mars 1999, har skett oberoende av Paul van Buitenens omplacering. Dennes omplacering till en likvärdig tjänst kan inte ses som en straffåtgärd.

(2000/C 27 E/051)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1395/99
från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Driftledningen av kraftverken vid företaget Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG

Företaget Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG (ÖBK) har upphört med att driva sina kraftverk i egen regi och upplåtit detta åt företaget Grenzkraftwerke GmbH Inn/Donau (GKW). Det sistnämnda företaget ägs av företagen Bayernwerk Wasserkraft-AG och Österreichische Elektrizitätswerk-AG. Överföringen av driftledningen skedde utan offentlig anbudsinfordran.

Eftersom delägarbolagen i fråga om ägarmajoriteten är statsägda frågar jag kommissionen:

1. Hade driftledningen för ÖBK bort göras till föremål för offentlig anbudsinfordran? Om så är fallet: varför det? Om så inte är fallet: varför inte?
2. Om svaret på ovanstående fråga är ja, vad avser kommissionen då göra?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(15 oktober 1999)

Det tjänstekontrakt som åsyftas i detta fall när det gäller företaget Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG omfattas av tillämpningsområdet för rådets direktiv 93/38/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av upphandlingsförfarandet för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna ⁽¹⁾, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 98/4/EG av den 16 februari 1998 ⁽²⁾, om två villkor är uppfyllda, nämligen om företaget Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG (ÖBK) är en upphandlande enhet i enlighet med direktivet och om värdet av kontraktet uppgår till minst det tröskelvärde som anges i direktivet.

Det första villkoret verkar vara uppfyllt. ÖBK är en upphandlande enhet enligt artikel 2.1, vilken bedriver en verksamhet enligt artikel 2.2 a andra stycket som omfattar tillhandahållande och drift av fasta nät i syfte att betjäna allmänheten i samband med produktion, transport eller distribution av elektricitet eller leverans av elektricitet till dylika nät.

Kommissionen har dock inte tillräckligt med information för att kunna bedöma värdet av kontraktet. ÖBK:s överföring av driftsledningen på företaget Grenzkraftwerke GmbH Inn/Donau (GKW), som parlamentledamoten talar om, är dock en tjänst som faller under kategori 27 (övriga tjänster) enligt bilaga XVI till direktiv 93/38/EEG. Enligt artikel 16 i direktivet skall tjänster upphandlas enligt artiklarna 18 och 24. Enligt dessa bestämmelser är den upphandlande enheten skyldig att, inom två månader efter det att kontraktet tilldelats, meddela kommissionen resultatet av anbudsinförfarandet genom att lämna dessa upplysningar i ett meddelande.

Kommissionens uppfattning är därför inte att ÖBK:s överföring av driftsledningen på företaget Grenzkraftwerke GmbH Inn/Donau borde ha varit föremål för en öppen anbudsinfordran.

⁽¹⁾ EGT L 199, 9.8.1993.

⁽²⁾ EGT L 101, 1.4.1998.

(2000/C 27 E/052)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1397/99
från Mathieu Grosch (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Lika anspråk vid ansökan om förtidspension

En tysk som bodde i Belgien hade i ungefär 12 år arbetat i Tyskland och bott där och i ungefär 30 år arbetat i Belgien och bott där. I ingetdera fallet var han gränsgångare eftersom han vid vardera tillfället

bodde i det landet där han hade sin arbetsplats. I Belgien kan man avgå med förtidspension vid 60 års ålder. Arbetstagare som arbetat som gränsgångare i Tyskland får full pension från belgiska staten till dess att de får rätt till tysk ålderspension. Eftersom den berörda personen inte var någon gränsgångare kommer pensionen att betalas ut endast för den tid han varit försäkrad i Belgien. I Tyskland är det enligt § 38 i sjätte avdelningen av sociallagstiftningen möjligt att avgå med förtidspension vid 60 års ålder. Den berörda personen uppfyller alla krav utom det som säger att man inom de sista aderton månaderna innan pensionen börjar utbetalas måste ha gått arbetslös i 52 veckor. Den berörda personen var anmäld som arbetslös i Belgien två år innan han ansökte om förtidspension och ställde sig inte till den tyska arbetsmarknadens förfogande.

Kunde den tid en person varit arbetslös i en annan medlemsstat (Belgien) jämföras med den tid han varit arbetslös i Tyskland, när det gäller att fastställa hans anspråk på förtidspension?

Kunde det med beaktande av detta göras en anpassning av rådet förordning (EEG) 1408/71⁽¹⁾ av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen?

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(6 september 1999)

Kommissionen vill fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet på att domstolen i D'Amico-målet⁽¹⁾ fastslog att gemenskapsrätten inte hindrar att en nationell bestämmelse kräver, för att betala ut ålderspension i förtid, att den berörda personen skall vara arbetslös sedan en viss tid och således stå till förfogande för arbetsförmedlingen i den berörda medlemsstaten.

Domstolen grundade sina argument på att arbetslöshetsförmånerna är nära kopplade till situationen i den region där den berörda personen förlorat sitt arbete, eftersom lediga platser varierar i antal och art mellan olika regioner i gemenskapen. Detta återspeglas även i det faktum att bestämmelserna i rådets förordning (EG) 118/97 av den 2 december 1996 om ändring och uppdatering av förordning (EEG) 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, samt av förordning (EEG) 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) 1408/71⁽²⁾ innebär en tidsmässig begränsning av exporten av arbetslöshetsförmåner till högst tre månader. Under denna tremånadersperiod bibehålls kopplingen till den stat där arbetstagaren förlorat sitt arbete genom att den behöriga institutionen i denna medlemsstat är skyldig att återbetala arbetslöshetsförmånerna.

De tyska myndigheterna är således inte skyldiga att jämföra registrering vid en belgisk arbetsförmedling med motsvarande registrering i Tyskland.

Kommissionen antog nyligen ett förslag till förenkling⁽³⁾. I artikel 3.2 i förslaget föreskrivs likställandet av sakförhållandena. Detta innebär att den medlemsstat enligt vars lagar och förordningar vissa sakförhållanden eller händelser får specifika rättsliga konsekvenser, skall, när det är nödvändigt, beakta samma sakförhållanden eller händelser som inträffat i någon annan medlemsstat på samma sätt som om de inträffat på nationellt territorium.

I enlighet med medbeslutandeförfarandet är detta förslag för närvarande under behandling i parlamentet och rådet, där det förmodligen kommer att antas enhälligt.

⁽¹⁾ Dom av den 9 juillet 1975, C-20/75 D'Amico, REG. 1975, s. 891.

⁽²⁾ EGT L 28, 30.10.1997.

⁽³⁾ EGT C 38, 12.2.1999.

(2000/C 27 E/053)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1399/99**från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Halvljusplikt på dagen och skymningsströmställare

1. Förfogar kommissionen över några rön som talar för att det kunde leda till en minskning av antalet trafikolyckor om det efter modell från de skandinaviska länderna infördes en skyldighet att i vägtrafiken köra med halvljus även på dagen?
2. Överväger kommissionen att föreslå att en sådan skyldighet skall införas inom Europeiska unionen?
3. Överväger kommissionen att verka till förmån för att skymningsströmställare införas?
4. Överväger kommissionen att vidta andra åtgärder för att göra det möjligt att de huvudsakliga effekterna av att halvljus används på dagarna skulle få komma till sin rätt utan att man skulle behöva vidkännas de eventuella negativa bieffekterna av det?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(10 september 1999)

Erfarenheterna av användningen av halvljus på dagen, som införts i några medlemsstater och i Ungern och Kanada, har legat till grund för omfattande forskning kring huruvida en sådan åtgärd leder till en minskning av antalet trafikolyckor. Effekterna av försök där hela fordonsparker har använt halvljus på dagen har också legat till grund för denna forskning. Resultaten visar överlag att användning av halvljus på dagen kan minska antalet olyckor, särskilt olyckor med dödlig utgång, och att effekterna är direkt avhängiga av breddgraden och mest uttalade i de skandinaviska länderna.

Resultaten av en del mer underbyggda studier, som rör Centraleuropa, visar att minskningen av antalet olyckor på dessa breddgrader är blygsam men statistiskt signifikant. Det pågår en debatt om i vilken utsträckning användningen av halvljus på dagen leder till färre olyckor.

Kommissionen utreder fortfarande, i nära samarbete med högnivågruppen om trafiksäkerhet – som består av företrädare för medlemsstaterna, effekterna av användningen av halvljus på dagen och, framför allt, vad detta innebär i fråga om ökad bränsleförbrukning och ökade koldioxidutsläpp; ökningen beräknas för närvarande ligga mellan 0,4% och 2,5%. Hur stor ökningen blir beror i hög grad på vilken princip för halvljus på dagen, eller kombination av alternativa principer, som tillämpas. Med en skymningsströmställare kan strålkastarna tändas automatiskt när det omgivande dagsljuset är svagt, eller sikten är dålig, vilket innebär att de inte är tända under en stor del av dygnets ljusa timmar. Detta betyder i sin tur en mindre ökning av bränsleförbrukningen och koldioxidutsläppen.

Frågan om i vilken utsträckning användningen av halvljus på dagen leder till ökad bränsleförbrukning är viktig för de aktuella initiativen för att förbättra personbilarnas bränsleegenskaper. Kommissionen kommer därför att överväga denna fråga noggrant i samband med bedömningen av de totala effekterna av användningen av halvljus på dagen.

(2000/C 27 E/054)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1400/99**från Michl Ebner (PPE-DE) och Doris Pack (PPE-DE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Kommissionens besvär förfarande mot de gränsöverskridande fasta bokpriserna i Österrike och Tyskland

1. Parlamentet har i en rad resolutioner, av vilka den senaste utfärdats den 20 november 1998 (resolution B4-0991/98⁽¹⁾), tagit ställning till frågan om fastställande av gemensamma gränsöverskridande fasta bokpriser. Med tanke på det förfarande som anhängiggjorts vid kommissionen utgår parlamentet från att dialogen med kommissionen skall fortsätta under den kommande valperioden och att kommissionen, för att ärendet skall handläggas i vederbörlig ordning, inte dessförinnan kommer att träffa något slutligt avgörande.

- a) När tänker kommissionen ordna den offentliga utfrågning om frågan om fasta bokpriser, vilken parlamentet yrkat på den 20 november 1998 och om innebörden i artikel 128.4 i EG-fördraget samt också om ytterligare konkurrensrelaterade, kulturella och konsumentpolitiska aspekter, varvid också parter från den gränsöverskridande bokhandeln bör medverka?
- b) Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att skapa en bindande ordning som skall möjliggöra inte bara fasta bokpriser på det nationella planet utan också gränsöverskridande överenskommelser om fasta bokpriser inom enhetliga språkområden, med utgångspunkt tagen i att dessa inte strider mot konkurrensreglerna?

2. Rådet (kultur) har i sitt senaste beslut av den 8 februari 1999 om fasta bokpriser inom enhetliga gränsöverskridande språkområden återigen yrkat på att det vid tillämpningen av de europeiska konkurrensreglerna skall tas hänsyn till föreskrifterna i och effekterna av artikel 128.4 i EG-fördraget samt till bokmarknadens särskilda betydelse för kulturen och bokens särskilda värde som kulturföremål, liksom också till olika länders respektive nationella kulturpolitik. I och med att Amsterdamfördraget trätt i kraft har kulturklausulen kommit att ytterligare förstärkas i artikel 151.4.

Enligt vilka lagar kommer kommissionen vid tillämpandet av den europeiska konkurrenslagstiftningen att ta hänsyn till artikel 151.4 som kommit att ytterligare förstärkas genom Amsterdamfördraget samt till kulturpolitiska beslut på nationell nivå, i sådana fall då varken fördelarna eller nackdelarna med en kulturpolitisk åtgärd entydigt kan påvisas? Sådana fall kommer ju att regelbundet inträffa i framtiden.

(¹) EGT C 379, 7.12.1998, s. 391.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

1. Beträffande de konkurrensärenden som parlamentsledamöterna hänvisar till (dvs. anmälan från tyska och österrikiska förläggare om systemet med fastställande av gränsöverskridande fasta bokpriser mellan Tyskland och Österrike och de klagomål som riktats mot ett sådant system) understryker kommissionen att den enligt gällande lagstiftning och relevant rättspraxis, och som behörig instans, är skyldig att tillämpa gemenskapens konkurrensrätt. Tillämpningen av konkurrensrätten skall göras under fullständigt oberoende. I reglerna anges inte att övriga institutioner skall delta i enskilda konkurrensärenden, med undantag för samråd med nationella konkurrensmyndigheter inom rådgivande kommittén för kartell- och monopolfrågor enligt artikel 10 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av (f.d.) fördragets artiklar 85 och 86 (¹). Vid sitt möte den 14 juli 1999 enades den avgående kommissionen om att inte fatta något beslut i dessa ärenden. Det slutliga beslutet skall därmed tas av den nytillträdda kommissionen som bekräftar att den kommer att fortsätta dialogen med parlamentet.

- a) Den 16 och 17 september 1998 hörde kommissionen enligt gällande bestämmelser (²) parterna, klagande och andra berörda tredje parter, särskilt företrädare för författarna, i de ärenden som parlamentsledamöterna hänvisar till, för att säkerställa att parternas rätt att höras och rätt till försvar i samband med förfarandet uppfylldes.
- b) Beträffande den rättsliga ramen för att granska de gränsöverskridande fasta bokpriserna anser kommissionen att gällande bestämmelser, dvs. de konkurrensregler som anges i artikel 81 (f.d. artikel 85) och följande artiklar i EG-fördraget och kulturklausulen i artikel 151.4 (f.d. artikel 128), gör det möjligt att grundligt analysera varje ärende och ta hänsyn till alla relevanta faktorer, inklusive de kulturella aspekterna. Denna bedömning styrks genom kommissionens tidigare beslut i sådana frågor och tidigare rättspraxis (³).

2. I artikel 151.4 i EG-fördraget åläggs kommissionen att beakta de kulturella aspekterna då den handlar enligt andra bestämmelser i EG-fördraget, särskilt för att respektera och främja den kulturella mångfalden i den europeiska gemenskapen. När kommissionen tillämpar EG-fördragets konkurrensregler undersöker den på ett konstruktivt sätt om ett avtal eller en praxis tar sikte på att förverkliga kulturella ändamål och innehåller kulturmässiga regler som omsätts i praktiken och som rättfärdigar konkurrensbegränsningar som är rimliga i förhållande till de eftersträfvade målen. Undersökningen kan ge upphov till att artikel 81.3 i EG-fördraget tillämpas, som fastställer att kommissionen kan bevilja undantag för avtal eller praxis som begränsar konkurrensen om fördelarna överväger över nackdelarna för konsumenterna, under förutsättning att de konkurrensbegränsningar det gäller inte är mer omfattande än vad som krävs för att uppnå målen

och att de inte sätter konkurrensen ur spel för en stor del av produkterna i fråga. Kommissionen tar också hänsyn till eventuella ändringar som parterna kan komma att införa. Kulturförmåner kan enligt denna bestämmelse utgöra en fördel för konsumenterna. Sammanfattningsvis kan undantag enligt artikel 151.4 i EG-fördraget endast göras om det avtal eller den praxis det gäller uppfyller alla villkor i artikel 81.3 i EG-fördraget, vilket bland annat förutsätter att de kulturförmåner som åberopas kan dokumenteras.

(¹) EGT 13 21.2.1962, senast ändrad genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

(²) Se artikel 19 i ovannämnda förordning nr 17 och kommissionens förordning nr 1999/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17, EGT 127 20.8.1963. Denna förordning har under tiden upphävts och ersatts av kommissionens förordning (EG) 2842/98 av den 22 december 1998 om hörande av parter i vissa förfaranden enligt (f.d.) artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget, EGT L 354 30.12.1998.

(³) Se kommissionens beslut av den 25 november 1981, VBBB och VBVB, EGT L 54 25.2.1982 och av den 12 december 1988, Publishers Association-Net Book Agreements, EGT L 22 26.1.1989 samt domarna från domstolen av den 17 januari 1984 i de förenade målen 43 och 63/82, VBVB och VBBB/kommissionen, Rec. 1984, Förstainstansrätten av den 9 juli 1992 i ärendet T-66/89, Publishers Association mot kommissionen, Rec. 1992, s. II-1995 och domstolen av den 17 januari 1995 i ärende C-360/92 P, Publishers Association/kommissionen, Rec. 1995.

(2000/C 27 E/055)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1401/99

från Michl Ebner (PPE-DE) till rådet

(1 september 1999)

Angående: Främjandet och bevarandet av mindre språk inom EU

Kan rådet redogöra för sin politik när det gäller att bevara och främja mindre språk inom EU och har rådet för avsikt att stödja nya initiativ avsedda att främja kulturellt och språkligt utbyte mellan, till exempel, unga på Irland i gemenskapens västra delar och unga i Östtyskland i de yttre randområdena?

Svar

(22 oktober 1999)

Den ärade ledamoten hänvisas till rådets svar av den 21 januari 1999 på muntlig fråga H-0038/99, som ställts av Pat Gallagher rörande samma ämne.

Rådet vill också understryka att det med intresse emotser kommissionens kommande förslag till handlingsprogram för regionala språk och minoritetsspråk.

(2000/C 27 E/056)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1402/99

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: EU:s godkännandenummer för fordonsregistrering

Att registrera fordon är känt för att vara förbundet med mycket byråkrati. Införandet av EU:s godkännandenummer var avsett att minska antalet nödvändiga vändor hos myndigheterna. Tyvärr äger de enskilda medlemsstaternas registreringsmyndigheter inte de nödvändiga infrastrukturella förutsättningarna, så EU:s godkännandenummer kan inte användas i exempelvis Italien. Eftersom de italienska registreringsmyndigheternas tjänstemän inte har tillgång till de tekniska uppgifterna som EU:s godkännandenummer grundar sig på krävs fortfarande att köpare lägger fram ett stort antal papper, allt från EG:s intyg om överensstämmelse till intyg på bullermätning.

Mot denna bakgrund anmodas kommissionen meddela om den inte med kraft kan uppmana medlemsstaterna att möjliggöra att deras olika registreringsmyndigheter kan använda de tekniska uppgifter som ligger till grund för EU:s godkännandenummer, och på så sätt förenkla registrering av fordon.

Svar avgivet av Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Parlamentsledamoten önskar få veta om det godkännandenummer som är angivet på EEG-typgodkännandeintyget för ett fordon innebär att registreringsmyndigheterna får tillgång till de tekniska uppgifter om fordonet som ligger till grund för godkännandet.

Rådets direktiv 70/156/CEE av den 6 februari 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om typgodkännande av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon⁽¹⁾ har lett till att de nationella systemen för godkännande av fordon successivt har ersatts av ett gemenskapsförfarande. Enligt detta ramdirektiv skall fordonstillverkaren fylla i ett intyg om överensstämmelse som skall åtfölja varje fordon som överensstämmer med en godkänd typ.

Registreringen av fordon görs på basis av detta intyg, som i princip innehåller all den information som behövs för att ett fordon skall kunna registreras, för att de olika skatterna skall kunna fastställas och för att särskilda trafikeringsbestämmelser skall kunna tillämpas. Intyget innehåller även fordonstypens typgodkännandenummer, vilket underlättar och påskyndar den utredning av fordonets tekniska uppgifter som myndigheterna måste företa i samband med godkännandet.

Frågan om tillgång till dessa tekniska uppgifter för registrerings- eller beskattningsändamål omfattas inte av direktiv 70/156/EEG utan ligger inom medlemsstaternas ansvarsområde och avgörs därmed självständigt av dessa. Kommissionen har inte någon information om huruvida sådana tekniska uppgifter om motorfordon som lämnats i samband med godkännandeförfarandet har ställts till andra myndigheters förfogande än de myndigheters som är behöriga att besluta om godkännande.

⁽¹⁾ EGT L 42, 23.2.1970.

(2000/C 27 E/057)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1404/99

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Utbetalningar till linodlare

För att undvika förseningar i utbetalningen till linodlare, har kommissionen beaktat möjligheten att inrätta ett system med förskottsutbetalningar av stödet, vilket inbegriper ställandet av säkerhet.

Finns det för närvarande ytterligare information om detta?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(8 september 1999)

I gemenskapens regler för den gemensamma organisationen av marknaden för lin och hampa ställs från och med regleringsåret 1999/2000 nya krav när det gäller villkoren för beviljande av stöd till spånadslin.

De nya kraven innebär ändringar särskilt när det gäller kontrollen av minimiavkastningen av linhalm. Kravet på att halmen hädanefter skall vägas vid beredningsföretaget har införts för att göra kontrollerna effektivare, färre till antalet och enklare att genomföra. Det kan i praktiken medföra ytterligare förseningar av utbetalningen av stödet. Mot bakgrund av detta har kommissionen noggrant undersökt möjligheten att införa ett system med förskottsbetalning av stödet mot ställande av en säkerhet.

En sådan lösning skulle emellertid också innebära nackdelar. Större delen av sektorn är i behov av en sträng, om än obekväm, kontroll av rättigheterna till stöd innan utbetalningen av detta sker. Ett system med förskotts betalning skulle, när det gäller förvaltningen av gemenskapens medel, kunna utgöra ytterligare en källa till administrativa komplikationer inom en sektor som för övrigt redan är tillräckligt komplicerad, och skulle också kunna leda till att gemenskapens ekonomiska risk ökar.

Kommissionen har dessutom åtagit sig att inom ramen för prispaketet 1999/2000 lägga fram ett reformförslag för sektorn för spånadslin och hampa för regleringsåret 2000/2001. I detta reformförslag kommer kommissionen naturligtvis att ta hänsyn till alla problem med det nuvarande systemet.

Under dessa omständigheter är det för närvarande inte aktuellt att införa ett eventuellt system med förskotts betalning av stödet.

(2000/C 27 E/058)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1405/99

från Mary Banotti (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Möjliga biverkningar av läkemedlet Roaccutane

Skulle kommissionen kunna informera mig om den är medveten om de eventuella allvarliga biverkningarna av läkemedlet Roaccutane som skrivs ut mot akne?

På varningsetiketten för Roaccutane har det i Frankrike i många år funnits tydliga varningar om depression, psykos och beteendeproblem.

Den 3 mars 1987 införde den franska läkemedelsmyndigheten utökade varningsetiketter. Den amerikanska läkemedelsmyndigheten hade i många år tydliga varningsetiketter för Roaccutane om depression, psykos och psykiatriska rubbningar, och utökade dessa varningar i mars 1998 till att inbegripa självmord, självmordsförsök och självmordstankar.

Kan kommissionen meddela om det finns planer på att harmonisera varningarna då tillverkare för Roche Products Ltd i dagens läge kan ge tydliga varningar om självmord i vissa länder utan att ge dem i andra länder?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Kommissionen är medveten om att läkemedlet Roaccutane, som innehåller den verksamma substansen Isotretinoin, kan ge allvarliga biverkningar. Läkemedlet används för att behandla svår akne.

Läkemedlet säljs sedan 1983 i de flesta medlemsstaterna. Produkten används enbart till behandling av svår akne som inte har kunnat behandlas på annat sätt. Läkemedlet är receptbelagt, och i vissa medlemsstater får det endast användas av dermatologer.

Redan när Roaccutane introducerades på marknaden försågs den med tydliga varningar om att gravida kvinnor inte skall använda läkemedlet tillsammans med vissa medicinskt verksamma substanser, eftersom läkemedlet kan framkalla grava fosterskador.

På senare tid har det kommit nya rön om psykiska biverkningar, bl.a. depressioner och självmordsförsök. Dessa biverkningar diskuterades och granskades ingående av samtliga medlemsstater under mars-oktober 1998 inom arbetsgruppen för läkemedelsövervakning som ingår i kommittén för farmaceutiska specialiteter.

Efter dessa diskussioner infördes varianter av villkoren för försäljningstillstånd i de medlemsstater där produkten säljs. Syftet var att se till att läkemedlet försågs med en särskild varning om risken för depressioner, självmord eller självmordstankar samt att det är nödvändigt att man särskilt övervakar patienter som får detta läkemedel utskrivet. Dessa varningar har införts i informationen till läkare som ordinerar läkemedlet, och i läkemedelsinformationen till patienterna.

Kommissionen kan med tillfredsställelse konstatera att dessa åtgärder har lett till att varningarna har harmoniserats i de medlemsstater som säljer produkten.

(2000/C 27 E/059)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1406/99

från **Mary Banotti (PPE-DE)** till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Irland och konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter

Denna fråga ställs med hänvisning till kommissionens svar på min fråga till frågestunden nr. H-0043/99 ⁽¹⁾. Som kommissionen mycket väl vet har gemenskapen inte anslutit sig till konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter eftersom Irland inte har ratificerat den. Gemenskapen kan ansluta sig till konventionen så fort Irland ratificerar den. Detta kommer att medföra rättslig säkerhet eftersom EU-medlemmarna kommer att bindas till konventionen på samma sätt som till ett flertal andra internationella konventioner.

Jag hänvisar också till den resolution från 1992 års konferens för de avtalslutande parterna i konventionen, som uppmanar medlemsstater som inte undertecknat konventionen att ratificera den så snart som möjligt. Detta förblir en angelägenhet bland de övriga som anslutit sig till konventionen även om det finns särskilda EU-bestämmelser om den.

Är kommissionen medveten om att Irland, som inte undertecknat konventionen, är en av de få medlemsstater som inte har övervakats för illegal handel? Det finns därför inga fristående bevis alls på omfattningen av den illegala handeln på Irland och på allt som detta medför.

Anser inte kommissionen att det med tanke på att denna konvention är en av de viktigaste internationella konventionerna om bevarande av djur och växter, och med tanke på att länder som Kambodja och Jamaica nyligen anslöt sig, är olyckligt att en EU-medlem fortfarande inte har anslutit sig till konventionen och därmed fråntar EU rätten att utforma framtida politik?

Skulle kommissionen i sitt svar grundligare kunna beakta dessa frågor och meddela hur den, inom gränsen för sin administrativa makt, kan hjälpa till med att ge frågan om Irlands ratificering större betydelse på den politiska dagordningen?

⁽¹⁾ Debatter i Europaparlamentet (februari 1999).

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(15 oktober 1999)

Denna fråga refererar till det svar som kommissionen gav på den muntliga fråga H-43/99 om att Irland inte ratificerat konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter som parlamentsledamoten ställde under frågestunden i samband med parlamentsperioden i februari 1999 ⁽¹⁾.

Kommissionen måste ånyo påpeka att den inte har några rättsliga medel att tvinga Irland att ratificera konventionen, men håller samtidigt med parlamentsledamoten om att det är olyckligt att Irland inte har ratificerat denna konvention, mot bakgrund av att alla andra medlemsstater är avtalslutande parter och att en ratifikation skulle vara till stor hjälp för gemenskapen mot bakgrund av rådets förordning (EG) 338/97 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem ⁽²⁾.

Kommissionen skulle dock vilja framhålla att Irlands ratifikation av konventionen inte automatiskt innebär att gemenskapen kommer att ansluta sig till den. Detta är nämligen beroende av att vissa andra avtalsslutande parter till konventionen ratificerar en ändring av konventionens lydelse. Kommissionen diskuterar denna fråga med andra berörda avtalsslutande parter.

Kommissionen ser positivt på att ett lagförslag som nyligen lagts fram i det irländska parlamentet (en lag som syftar till att ändra Irlands naturskyddslag, Wildlife Act, från 1976) kommer att fungera som ett ratifikationsinstrument. Denna lag kommer sannolikt att antas under de närmaste månaderna, och kommissionen har gott hopp om att parlamentsledamotens önskemål därigenom kommer att uppfyllas på ett tillfredsställande sätt.

(¹) Europaparlamentets överläggningar (februari 1999).

(²) EGT L 61, 3.3.1997.

(2000/C 27 E/060)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1407/99

från Mary Banotti (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Resetillägg för personer som reser ensamma

Kan kommissionen ange om det tillägg som tillämpas på resekostnader för personer som reser ensamma strider mot gemenskapsrätten?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(19 oktober 1999)

Det finns ingen speciell gemenskapslagstiftning för de tillägg som tillämpas på resekostnader för personer som reser ensamma. I juni 1990 antog rådet direktiv 90/314/EEG (¹) om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang för att tillnärma medlemsstaternas lagar och andra författningar för paketresor som säljs eller erbjuds till försäljning inom gemenskapens territorium. Direktivet är till för att skydda konsumenter som köper paketresor inom gemenskapen.

I artikel 2.4 i direktivet definieras konsumenten som en person som köper eller överenskommer om köp av ett resepaket (köparen) eller varje person för vars räkning köparen överenskommer om köp av ett resepaket (annan kontrahent) eller en person till vilken köparen eller annan kontrahent överlåter resepaketet. På grund av detta görs det i gemenskapstexten inte någon skillnad mellan personer som reser ensamma eller i sällskap och bestämmelserna gäller för dem alla.

Generellt sätter marknadsmekanismerna priset högre för personer som reser ensamma eftersom priset för deras boende är högre.

(¹) EGT L 158, 23.6.1990.

(2000/C 27 E/061)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1408/99

från Mary Banotti (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Arbetsdelningsmöjligheter

Som ni säkerligen är medvetna om är arbetsdelning tillåten inom den offentliga sektorn, och måste i den mån det är möjligt beviljas de som ansöker om det. Det finns dock för närvarande inget sådant tvång inom den privata sektorn.

Skulle kommissionen kunna ange huruvida några EU-direktiv diskuteras eller planeras i syfte att införa obligatoriska arbetsdelningsmöjligheter även inom den privata sektorn?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(6 september 1999)

Kommissionen anser att arbetsdelning kan vara ett användbart sätt att öka flexibiliteten och förena arbetsliv och familjeliv. Det är emellertid i allmänhet viktigt att ett sådant arrangemang är frivilligt och att alla berörda parter helhjärtat engagerar sig i frågan och är tillräckligt flexibla för att få systemet att fungera. Under dessa omständigheter anser kommissionen inte att det är lämpligt med ett gemenskapsdirektiv om införande av obligatoriska arbetsdelningssystem. Däremot anser kommissionen att medlemsstaterna skulle kunna granska sina lagar och andra rättsliga förordningar för att se till att de inte förbjuder utvecklingen av system för arbetsdelning, under förutsättning att de berörda arbetstagarna fortfarande kommer i åtnjutande av tillräcklig trygghet. Detta skulle vara förenligt med sysselsättningsriktlinjerna för 1999 (riktlinje 17).

(2000/C 27 E/062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1409/99

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Områden av särskilt vetenskapligt intresse

Kan kommissionen ange hur stor procentsats av dess yta som varje medlemsstat för närvarande betecknar vara värd att bevara och därför värd att föras upp på listan över områden av särskilt vetenskapligt intresse?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(10 september 1999)

Parlamentsledamoten frågar kommissionen om de områden som medlemsstaterna har föreslagit som "områden av särskilt vetenskapligt intresse". Denna klassificering, som används i Förenade kungariket, ingår dock inte i gemenskapslagstiftningen.

Kommissionen publicerar däremot en "naturbarometer" med angivelse av den andel av varje enskild medlemsstats territorium som föreslås som skyddsområden i enlighet med rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar ⁽¹⁾, och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽²⁾.

Denna naturbarometer uppdateras var fjärde månad och ingår i informationsbladet "Natura 2000" som kan erhållas utan kostnad. Dessutom finns detta informationsblad att tillgå på följande internetadress: <http://europa.eu.int/comm/dg11/nature/natura.htm>.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 27 E/063)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1410/99

från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Licens för underhållning för barn

Kan kommissionen ange vad det finns för lagstiftning som reglerar licensiering och utbildning av barnunderhållare, och huruvida dessa personer förväntas ha med sig säkerhetsutrustning till föreställningar? Skall de också vara försäkrade åtminstone till en miniminivå?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

På gemenskapsnivå finns ingen lagstiftning med bestämmelser om hur de som ger underhållningsföreställningar för barn skall utbildas eller hur tillstånd att bedriva sådan verksamhet skall utfärdas. Följaktligen faller frågan inte inom kommissionens behörighetsområde.

(2000/C 27 E/064)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1411/99

från Carlos Carnero González (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Avhysning från Malmea-bosättningsområdet i Madrid-regionen (Spanien)

Förra veckan tvingade den spanska centralförvaltningen i Madrid-regionen de familjer som bodde i Malmea-bosättningsområdet att lämna sina bostäder. Denna handling skedde med stöd av Madrids kommunfullmäktige och genom ett ingripande av en större polisstyrka. Detta fick som följd att hundratals rumänska familjer som hade bott där en längre tid splittrades okontrollerat. Bland dessa finns det mer än hundra barn under 16 år. Tragiskt nog blev ett av barnen överkört under den eftermiddagen och dog senare av skadorna från olyckan. Dessa allvarliga händelser har bevakats i stor skala av massmedia och allmänheten har upprörts djupt. Detta har även väckt starka protester från politiska och sociala grupper. Avsaknaden av en verklig politik för social integrering av de flyktingar som bor i de befintliga bosättningsområdena i Madrid och i resten av Spanien har också uppenbarats. Flyktingarna, i Malmea, som levde under omänskliga förhållanden och kommer efter avhysningen fortfarande att vara försatta i en klart oacceptabel situation utifrån de om jämnlighet- och solidaritetsvärderingar som de europeiska länderna håller som självklara. Dessutom visar det som skett återigen på att regeringar, som den spanska regeringen till exempel, fortsätter att se på problemet med illegala flyktingar som ett allmänt säkerhetsproblem mer än som en utmaning för idén om den sociala integreringen.

Känner kommissionen till dessa händelser? Om inte, tänker kommissionen begära information om dem från de spanska myndigheterna? Anser inte kommissionen, i överenskommelse med de värderingar och principer som den europeiska integreringen bygger på, att alla medlemsstater, inkluderat Spanien, borde vara skyldiga att tillämpa en social integreringspolitik, för att undvika de beklagliga förhållanden som man upplever i de olagliga bosättningsområdena, och att man vidare borde avhålla sig från att vidta sådana säkerhetsåtgärder som vidtogs i Malmea och vilkas olyckliga konsekvenser vi kan bevittna?

Anser kommissionen att de ekonomiska och sociala medel som unionen har till sitt förfogande borde användas även av medlemsstaterna för att uppnå denna integrering? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att, speciellt med tanke på minderåriga, uppnå att invandrare som befinner sig i liknande situationer som den tidigare nämnda, kan föra ett normalt liv utan att lida av de brister som har upptäckts i regioner som Madrid?

(2000/C 27 E/065)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1473/99

från Carmen Cerdeira Morterero (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Rasistiska angrepp i Spanien

Rasistiska och xenofobiska angrepp har under senare tid ökat allvarligt i Spanien. Under juli har allvarliga handlingar förekommit av vilka man t.ex. kan nämna den anlagda branden i en moské och i ett bostadshus, angreppet mot en invandrare på gatan samt den fortsatta vräkningen och förföljelsen av en grupp rumäner i Madrid. Denna typ av handlingar har hittills endast förekommit sporadiskt i Spanien, vilket ger anledning till än större oro. Inför denna situation förfogar Spanien över en klart och tydligt föräldrad lagstiftning som inte kan ge ett lämpligt svar på denna typ av problem. Detta beror i första hand på att polisiära aspekter och säkerhetsfrågor relaterade till invandrare betonas i nämnda lagstiftning, medan viktiga faktorer såsom strävan efter att främja samexistens och social integrering förbises.

Inför behovet av att utrota denna typ av rasistiska aggressioner i samtliga länder i Europeiska unionen ställs följande fråga: Vilka projekt eller initiativ har kommissionen för avsikt att genomföra, i ljuset av de nya befogenheter som Amsterdamfördraget tillför på detta område, i syfte att bekämpa dessa aggressioner med hjälp av en aktiv politik för integrering av invandrargrupper i de olika medlemsstaterna?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1411/99 och P-1473/99
ingivna av Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(21 oktober 1999)

Tillsammans med Europaparlamentet och rådet fördömer kommissionen alla former av rasism och främlingsfientlighet och beklagar djupt de yttranden av rasistiskt våld som man ser såväl inom som utanför unionen. Kommissionen vill erinra om sitt meddelande av den 25 mars 1998 om en handlingsplan mot rasism, samt om sitt meddelande till Europeiska rådets möte i Köln den 3 och 4 juni 1999 om att bekämpa rasism, främlingsfientlighet och antisemitism i kandidatländerna⁽¹⁾.

Kommissionen vill även erinra om rådets gemensamma åtgärd av den 15 juli 1996 om åtgärder mot rasism och främlingsfientlighet⁽²⁾. Rådet noterade i maj 1998 en första bedömning av hur medlemsstaterna uppfyller sina förpliktelser enligt denna gemensamma åtgärd. En ytterligare granskning av genomförandet av den gemensamma åtgärden kommer att göras i slutet av juni 2000.

Kommissionen är liksom parlamentsledamoten oroad över de undermåliga förhållanden som ett stort antal invånare i unionen lever under, och i synnerhet många grupper av invandrare och icke-bofasta. Det är medlemsstaterna och deras lokala och regionala myndigheter som klart har det främsta ansvaret för hanteringen av dessa problem. Kommissionen instämmer emellertid med parlamentsledamoten i att insatser från gemenskapens sida kan bidra till integreringen av invandrare och sålunda till att deras levnads- och arbetsförhållanden förbättras och att det rasistiska våldet och främlingsfientligheten minskar. Kommissionen har tidigare med stöd från Europaparlamentet gett ekonomiska bidrag till projekt för integrering av flyktingar och av andra invandrare med uppehållstillstånd, samt till projekt som särskilt syftar till att bekämpa rasism.

Det är ytterst viktigt att man ger invandrare samma möjlighet att delta i de allmänna gemenskapsprogrammen och gemenskapsinitiativen, särskilt i de program och initiativ i vilka man främjar allmän och yrkesinriktad utbildning och den sociala integreringen av missgynnade grupper. Europeiska socialfonden är öppen för deltagande för alla personer med uppehållstillstånd i unionen, inbegripet flyktingar och andra invandrare, och i det nya gemenskapsinitiativet Equal kommer man efter överenskommelsen vid Europeiska rådets möte i Berlin att särskilt uppmärksamma kampen mot diskriminering på arbetsmarknaden. Kommissionen instämmer i att medlemsstaterna i lämpliga fall bör ta hänsyn till de behov som finns bland invandrargrupperna när de fastställer sina prioriteringar för hur fonderna skall användas.

På samma sätt avser kommissionen att använda sina nya befogenheter enligt artiklarna 13 (f.d. artikel 3) och 137 (f.d. artikel 118) i EG-fördraget för att främja samarbetet mellan medlemsstaterna i kampen mot diskriminering och social utslagning. I detta blir det viktigt att se till att man fullt ut beaktar invandrarernas behov, tillsammans med behoven hos andra missgynnade grupper. Efter ett omfattande samråd med alla berörda aktörer, däribland medlemsstaterna, Europaparlamentets ledamöter, arbetsmarknadens parter och icke-statliga organisationer beträffande hur man kan göra artikel 13 slagkraftig i praktiken, har ett brett samförstånd uppnåtts angående behovet av åtgärder för lagstiftning på europeisk nivå för att förbjuda rasdiskriminering inom en rad sociala och ekonomiska områden, för att straffa diskriminerande beteende och för att ge möjlighet till rättslig prövning. Med ledning av detta samförstånd avser kommissionen att snart lägga fram lagförslag.

Kommissionen anser att medlemsstaterna i de åtgärder som de vidtar i samband med utvisning av illegalt bosatta medborgare från tredje land bör respektera de mänskliga rättigheter som personerna i fråga åtnjuter. Kommissionen erinrar också om att rådet, enligt avdelning IV i EG-fördraget, skall inom fem år efter det att Amsterdamfördraget trätt i kraft, besluta om åtgärder beträffande olaglig invandring och olaglig bosättning, inbegripet återsändande av olagliga invandrare.

⁽¹⁾ KOM(1999) 256 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 185, 24.7.1996.

(2000/C 27 E/066)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1412/99**från Francis Decourrière (PPE-DE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Direktiv om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter

I rådets direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ av den 21 maj 1992, bilaga 3, etapp 2, punkt 2b, preciseras det att vid bedömningen av gemenskapsintresset hos dessa områden skall hänsyn tas till "områdets geografiska läge i förhållande till flyttningvägar för arter i bilaga 2 samt det eventuella faktum att området ingår i ett sammanhängande ekosystem som ligger på båda sidorna av en eller flera av gemenskapens inre gränser".

Den socioekonomiska verksamheten kan ibland helt och hållet skilja sig åt på två sidor av samma gräns eftersom den regleras av nationell lag. Jakt och fiske i offentligt vatten är till exempel en legitim och traditionell verksamhet i Frankrike medan det inte alls förekommer på andra sidan gränsen i Belgien.

1. Hur avser kommissionen att harmonisera förvaltningen av dessa gränsområden med stort ekologiskt värde (naturresevat, biogenetiskt resevat...) och som berörs av den lista med arter som finns i bilaga 2 (*Phoca Vitulina*) då det finns så stora skillnader länderna emellan och med tanke på att man bör ta hänsyn till ekonomiska, sociala och kulturella krav samt till regionala och lokala förhållanden (artikel 2 i ovan nämnda direktiv)?

2. Skall man ha en enda förvaltning av dessa områden?

3. Kommer särskilda villkor att gälla för dessa gränsområden, särskilt vad gäller finansiering, under införlivandet av direktiv 92/43/EEG och då den faktiska tillämpningen skall äga rum år 2004?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992 s. 7.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

1. Förvaltningen av områden, inom ramen för artikel 6.1 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾, hör till medlemsstaternas ansvarsområden. Det åligger varje medlemsstat att inrätta de nödvändiga bevarandeåtgärder som motsvarar de ekologiska behoven hos de livsmiljötyper i bilaga 2 som finns i områdena. Vad beträffar kommissionen ingriper den vad gäller valet av områden men inte avseende deras förvaltningsbestämmelser.

2. I direktivet föreskrivs ingen skyldighet om enhetlig förvaltning för områden som sträcker sig över gränserna. Det åligger varje medlemsstat att tillsammans med sina grannar utvärdera den grad av samarbete som är nödvändig för att säkerställa att direktivets mål uppfylls.

3. I direktivet föreskrivs inte, inom ramen för dess artikel 8 om medfinansiering av bevarandeåtgärder för områden som hyser prioriterade livsmiljötyper eller prioriterade arter, någon prioritet för områden som sträcker sig över gränserna. Emellertid gör flera av gemenskapens finansieringsinstrument det möjligt att ägna dessa områden särskild uppmärksamhet. Kommissionen uppmanar medlemsstaterna att använda dessa befintliga instrument för att förvalta de Natura 2000-områden som sträcker sig över gränserna.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 27 E/067)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1414/99**från Heidi Hautala (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Jakt på större rovdjur i Finland

Är kommissionen medveten om att man i Finland jagar varg i strid med EU:s rättsakter? I Finland får man varje år jaga varg mellan den 1 november och den 31 mars inom ramen för den kvot som beviljas. År 1997 beviljades tillstånd för att fälla 15 vargar och år 1998 9 vargar.

Vargstammen i Finland är mycket liten, ca 70-90 exemplar, vilket innebär att det finns fem vargpar som får ungar varje år. Om man också räknar med sådana vargar som till största delen har sitt bo och rör sig på den ryska sidan, uppskattade man år 1997 att antalet vargar i Finland uppgick till 120 exemplar.

Varg jagas med förklaringen att de är skadedjur vars antal bör begränsas. De skador som vargarna förorsakar husdjuren är emellertid små. De skador som vargarna förorsakade uppgick år 1997 till 63 912 mark i Norra Karelen. För att minska skadorna beviljade jord- och skogsbruksministeriet tillstånd att fälla 10 vargar. Som jämförelse kan man säga att järven år 1997 förorsakade skador på renar till ett belopp på 5 648 700 mark. Trots detta beviljades inga tillstånd för att få fälla järv.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 oktober 1999)

Kommissionen har blivit uppmärksam på att det kan finnas problem i samband med vargjakten i Finland genom en rad klagomål och genom den rapport vartannat år om undantag som Finland har lämnat in i enlighet med rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾. Denna rapport, som kommissionen fick den 9 juli 1999, täcker 1997 och 1998.

Kommissionen håller nu på att analysera rapporten för att kunna besluta om huruvida undantaget för att skjuta vargar och andra stora rovdjur är berättigat. Av denna anledning har kommissionen begärt att Finland skall lämna in ytterligare information om tillämpningen av de särskilda skäl som anges i artikel 16 i rådets direktiv 92/43/EEG. Denna information fick kommissionen i augusti 1999. När analysen är klar kommer kommissionen, om det rör sig om oförenlighet med lagstiftningen, att vidta lämpliga åtgärder.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 27 E/068)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1416/99

från Bartha Pronk (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Mottagande av flyktingar från Kosovo

Mottagandet av flyktingar från Kosovo är ett allt större problem.

Anser kommissionen det skulle gå att snabbinkvartera något hundratal flyktingar ombord på havsgående fartyg som är utrustade så att det går att bo där?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

Om parlamentsledamoten avser mottagandet av flyktingar från Kosovo inom gemenskapens territorium, så erhöll medlemsstaterna 14,3 miljoner euro ur gemenskapens budget för att ta hand om flyktingarna. Detaljerna beträffande inkvartering av dessa flyktingar avgjordes av medlemsstaterna, men så vitt kommissionen vet användes inga fartyg för inkvartering.

Om parlamentsledamoten avser mottagandet inom det närliggande området (Albanien, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien samt Montenegro) av flyktingar och fördrivna personer från Kosovo, skedde detta antingen i värdfamiljer eller i flyktingläger. Gemenskapen medverkade via Echo i arbetet i lägren. Man tog inte upp eventuell inkvartering på fartyg.

Om parlamentsledamoten däremot menar användning av fartyg för inkvartering inom Kosovo av de flyktingar och fördrivna personer som inom de senaste veckorna återvänt till Kosovo har man uppenbarligen inte tagit upp den möjligheten. Merparten av dessa personer har redan antingen återvänt till sina ursprungsorter eller fått bostad hos släktingar någon annanstans i Kosovo.

(2000/C 27 E/069)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1417/99**från Nelly Maes (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Fri rörlighet och fri yrkesutövning för läkare; övertaliga läkares svartarbete i Belgien; illojal konkurrens; kränkning av direktiv 93/16/EEG, 82/76/EEG och artikel 12 i fördraget

Direktiven 82/76/EEG⁽¹⁾ och 93/16/EEG⁽²⁾ som reglerar den fria rörligheten för läkare och erkännandet av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis kränks på ett frapperande sätt av den belgiska staten, med betydelsefulla konsekvenser på det personliga planet, men också för myndigheterna i Belgien.

De upplysningar som jag förfogar över (och som ställts till förfogande av personaltjänsten vid ett universitetssjukhus i Bryssel) antyder att det enbart på de tre universitetssjukhusen i Bryssel finns över 200 inom kategorin MACS (Médecins Assistents Candidats Spécialistes) som arbetar i strid med gällande lag såsom s.k. médecins surnuméraires ("övertaliga läkare"). Dessa har samma arbetsvillkor men får inte samma lön, såsom det stadgas i bilaga I i direktiv 93/16/EEG, som övriga i motsvarande ställning.

Dessa médecins surnuméraires har en arbetsrättslig ställning som påminner om den arbetsrättsliga ställningen för personer som endast skenbart är egenföretagare, något som är välbekant inom hotell- och restaurangbranschen. Denna arbetsrättsliga ställning innebär utan tvivel en diskriminering av de berörda s.k. MACS, men framför allt leder den till att de federala myndigheterna i Belgien liksom landets regionala myndigheter förlorar miljoner euro i form av uteblivna inkomster till följd av det svartarbete som utförs av de skenbara egenföretagarna, som till råga på allt bedriver en illojal konkurrens med de sjukhus som inte sysslar med sådan verksamhet.

Känner kommissionen till denna diskriminering som det inte finns någon som helst objektiv motivering till och som därför alltså är godtycklig? Anser kommissionen att den innebär en kränkning av direktiven 82/76/EEG och 93/16/EEG? Har kommissionen uppgifter om andra medlemsstater eller kan kommissionen utreda om kränkningar av detta slag också förekommer i andra medlemsstater? Om så är fallet: vilka medlemsstater rör det sig då om?

Kan kommissionen ge besked om kommissionen redan vidtagit åtgärder för att få slut på dessa missförhållanden som innebär en kränkning av artikel 12 i Amsterdamfördraget (tidigare artikel 6)? Är kommissionen beredd att vidta andra åtgärder på kort sikt för att säkerställa att dessa direktiv verkligen genomförs i praktiken och blir till något annat än bara moraliska förpliktelser?

⁽¹⁾ EGT L 43, 15.2.1982, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 165, 7.7.1993, s. 1.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

När det gäller rätten till lämplig ersättning för specialistläkare under utbildning (MACS, médecins candidats spécialisés) bör man notera att vissa typer av läkare som gör en specialistutbildning inte omfattas av bestämmelserna i rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis.

Direktivets tillämpningsområde inskränker sig nämligen till gemenskapsmedborgare och skyldigheten att ersätta specialistläkares utbildningsperioder på ett lämpligt sätt gäller endast specialistområden som är gemensamma för alla medlemsstater eller för två eller flera av dem, om de finns uppräknade i artikel 5 och 7 i direktiv 93/16/EEG.

I ljuset av det ovan sagda kan olika anställningsformer existera sida vid sida utan att förhållandena strider mot gemenskapsrätten.

När det gäller frågans övriga delar anser sig kommissionen inte behörig, utan menar att de hör hemma hos medlemsstaternas myndigheter, vari även ingår rättskipande och rättsvårdande myndigheter.

(2000/C 27 E/070)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1418/99**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Tillgångar till ett värde av 5 000 miljarder som Italienska statsjärnvägarna (FS) har gett till vissa fackföreningar

Genom en lagligen upprättad handling av den 10 maj 1995 mellan FS och fackföreningarna FILT-CGIL, FIT-CISL, FISAFS-CISAL och UIL-Transport har dessa fackföreningar, gratis och under beteckningen "Dopolavoro ferroviario", fritid för personalen vid FS, fått ta emot tillgångar bestående av byggnader i Rom, Bologna, Verona, Turin, Milano, Neapel och Pisa med flera städer: 60 biosalonger, 84 tennisbanor, 300 spelhallar, 160 matsalar, 400 kaféer, 160 bibliotek, lyxhotell, daghem, biljardhallar, jordlotter, campingplatser, skridskobanor, hockeyrinkar, sim- och badhallar, gym, fotbollsplaner, volleybollplaner, basketplaner etc. motsvarande ett belopp på cirka 800 miljarder, ett totalt värde av cirka 5 000 miljarder och ett årligt avdrag på 0,12 procent på FS-personalens löner. 20 procent tas ut i kommissionsavgift på alla organiserade vistelser, på inskrivningsavgifterna och på avgifterna för cirka 270 personer som arbetar vid Dopolavoro ferroviario och avlönas av FS.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta svara på

1. om det finns gemenskapsdirektiv som hindrar arbetsgivare att finansiera fackföreningar,
2. om den anser att denna överlåtelse innebär en snedvridning av konkurrensen på turism- och fritidsområdet,
3. om den med tanke på att FS' tillgångar är offentliga anser att överlåtelsen innebär en bristfällig förvaltning av offentlig egendom, som i det här fallet har donerats till privatpersoner som är organiserade i en icke erkänd förening,
4. om överlåtelsen utgör ett hinder i den pågående privatiseringen av FS,
5. om den vill uttala sig allmänt i denna fråga?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 oktober 1999)

Kommissionen har inga uppgifter om någon lagligen upprättad handling av den 10 maj 1995 och särskilt inte om några detaljer i överlåtelsen.

1. Det finns inget europeiskt direktiv om att arbetsgivare skall finansiera fackföreningar. Finansiering av fackföreningar styrs av specifika regler och seder enligt varje lands arbetsmarknadstraditioner.
2. När det gäller snedvridning av den fria konkurrensen på turism- och fritidsområdet, verkar det rätt osannolikt att denna överlåtelse skulle få några följder på EU-nivå. Marknaden påverkas på samma sätt oberoende av om "Dopolavoro ferroviario" administreras direkt av "Ferrovie dello Stato" (FS) eller av fackföreningar.
3. FS är ett självständigt aktiebolag som har formen "Società Azione" (SpA), och förmodligen har det självständigt beslutat om överlåtelsen. Kommissionen har inte behörighet att ta ställning till om detta beslut var klokt och vilka följder det får. Därutöver utesluter inte den organisationsform som fackföreningarna har och som styrs av regler och seder enligt varje lands arbetsmarknadstraditioner möjligheten att administrera "Dopolavoros" tillgångar.
4. Enligt artikel 295 (f. d. artikel 222) skall EG-fördraget inte i något hänseende ingripa i medlemsstaternas egendomsordning och därför tillämpar kommissionen inte någon privatiseringspolitik. Följaktligen uttalar sig kommissionen inte om den privatiseringspolitik som medlemsstaterna tillämpar.
5. Eftersom administrationen av "Dopolavoros" tillgångar är en nationell angelägenhet, uttalar sig kommissionen inte i denna fråga.

(2000/C 27 E/071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1419/99**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Att behålla jobben på Cooperativa Ceramica Industriale i Livorno

Företaget Cooperativa Ceramica Industriale i Livorno är med sina 130 anställda den största italienska tillverkaren av isolatorer i porslin. På sista tiden har företaget påverkats negativt av det nationella energibolaget ENELs nya politik, som går ut på att åstadkomma en hårdare konkurrens mellan leverantörerna genom att koncentrera uppköpen och ge kontrakt till ett begränsat antal företag.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta tala om huruvida den anser att en sådan strategi innebär ett hot mot sysselsättningen på grund av att den leder till svårigheter för många företag, framför allt de minsta, som utesluts från möjligheten att delta i fler anbudsförvaranden?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Den information som frågeställaren har lämnat är inte tillräcklig för att kommissionen skall kunna bedöma om de åtgärder som ENEL (Ente nazionale energia elettrica) vidtagit för uppköpen av produkter från de nämnda leverantörerna strider mot gemenskapens konkurrensbestämmelser eller om det handlar om legitima åtgärder som varken innebär snedvridning av konkurrensen eller diskriminering utan som är förenliga med de regler som gäller för ett företag med sådan juridisk och ekonomisk betydelse som ENEL.

I allmänhet kan företag som ENEL skapa konkurrens mellan olika leverantörer under de objektiva betingelser som gäller vid anbudsinfördan. Leverantörerna kan å sin sida besluta sig för att lämna in anbud själva eller tillsammans med andra i ett konsortium om det behövs för att de ska kunna uppfylla den upphandlande myndighetens krav och hävda sig bättre i konkurrensen.

(2000/C 27 E/072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1420/99**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Omorganisering av brandkåren

Denna fråga har gjorts om till en muntlig fråga O-0200/99.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 oktober 1999)

Kommissionen har inte den information frågeställaren efterlyser. Av subsidiaritetskäl behandlas dessa frågor på medlemsstatsnivå.

Frågeställaren hänvisas till hemsidan för enheten för räddningstjänst: <http://europa.eu.int/comm/dg11/civil/>. Där finns "Vademecum of Civil Protection in the European Union" (vägledning för räddningstjänst i Europeiska unionen) som innehåller en beskrivning av organisationen av räddningstjänst i de femton medlemsstaterna.

(2000/C 27 E/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1421/99
från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Erkännande av Antonio Zottis föräldrarättigheter

I flera år har den italienske medborgaren Antonio Zotti fört en hård kamp med lagliga medel för att hans rättigheter i egenskap av far till dottern Sabrina skall erkännas. Den minderåriga Sabrina lever för närvarande tillsammans med sin mor Alina Bodea, som är rumänsk medborgare.

Trots att de italienska myndigheterna har tilldömt fadern vårdnaden och visum för utvandring har gått ut, har modern tagit med sig dottern till Rumänien och vägrar att ha någon kontakt med Antonio Zotti.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta svara på

1. om den anser det vara lämpligt att vända sig till de rumänska myndigheterna för att få dem att erkänna Antonio Zottis föräldrarättigheter,
2. vilka direktiv som reglerar dessa frågor på Europanivå,
3. om den vill uttala sig allmänt om detta fall?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(15 oktober 1999)

Enligt parlamentsledamotens beskrivning av ärendet har en italiensk medborgare tilldelats vårdnaden om sitt barn av de italienska myndigheterna. Modern, som är av rumänskt ursprung, har fört barnet till Rumänien trots att det utgör en överträdelse av faderns rätt till vårdnaden och även hans rätt att träffa barnet då hon vägrar honom all kontakt med dottern.

1. Det finns för närvarande ingen lagstiftning i unionen som gör det möjligt att lösa fall där barn förts bort över internationella gränser. Därför är varken kommissionen eller någon annan av unionens institutioner behörig att söka påverka de rumänska myndigheterna i detta smärtsamma ärende.

2. Den 25 oktober 1980 ingicks i Haag en internationell konvention om de civila aspekterna på internationella bortföranden av barn. Enligt artikel 1 i konventionen är syftet, a) att säkerställa att barn i alla de avtalsslutande staterna som olagligt förts bort eller hålls kvar omedelbart skickas till sina hem, och b) att säkerställa att rätten till vårdnad och rätten att träffa barnet enligt gällande lag i en avtalsslutande stat också efterlevs i de övriga avtalsslutande staterna.

Enligt uppgifter som lämnades vid Haagkonferensen för internationell privaträtt har konventionen undertecknats och ratificerats av Italien. Rumänien har också anslutit sig till konventionen, men Italien har ännu inte accepterat Rumäniens anslutning. Så snart denna formalitet har uppfyllts kan ärendet föras vidare till de centrala myndigheter som Italien och Rumänien, enligt artikel 6, har utsett för att fullgöra de skyldigheter som åläggs dem genom konventionen.

Närmare upplysningar om de italienska och rumänska centrala myndigheterna kommer att sändas direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat.

(2000/C 27 E/074)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1422/99
från Cristiana Muscardini (NI) till rådet

(1 september 1999)

Angående: Bombningen av den kinesiska ambassaden i Belgrad

Det "misstag" som ledde till bombningen av den kinesiska ambassaden i Belgrad är en allvarlig händelse med tanke på eventuella diplomatiska och strategiska följder, och belyser ännu en gång den roll som spelas av — och ansvaret hos — EU-ländernas regeringar i Nordatlantiska rådet och Natos militära organ.

Kan rådet tala om

1. hur det tänker reagera på försvagningen av de krafter som har satts i gång av G8-gruppen för att hitta en diplomatisk lösning på den kris som detta "misstag" har utlöst,
2. vilka initiativ det tänker ta för att undvika en ny hotfull spänning mellan öst och väst, vilken först och främst skulle drabba Europa,
3. hur det tänker gå tillväga för att reda ut ansvarsfrågan inom Nato, så att ansvaret inte också tillfaller EU i den allmänna opinionens ögon,
4. om det delar åsikten att regeringarna i de EU-länder som är medlemmar i Nordatlantiska rådet tillsammans med Europaparlamentet bör få garantier för att de militära operationerna kan uppfylla de politiska och diplomatiska krav som Nato successivt definierar,
5. om det finner det lämpligt att – med tanke på de krav som är ett resultat av den jugoslaviska krisen – göra allt som står i dess makt för att skynda på den process som skall leda till en politisk union?

Svar

(8 november 1999)

1. I likhet med FN:s säkerhetsråd, uttryckte rådet (allmänna frågor) den 17 maj 1999 sitt djupa beklagande över bombningen av den kinesiska ambassaden i Belgrad.
2. Rådet såg inga tecken på ökad spänning i förbindelserna mellan EU och Kina efter det inträffade.
3. Nordatlantiska samarbetsrådet ansvarar för att reda ut och slå fast ansvarsfrågan inom Atlantpakten (Nato). Rådet är dessutom övertygat om att allmänheten var fullt medveten om att Nato och inte EU genomförde de militära operationerna i Förbundsrepubliken Jugoslavien.
4. Det är ett obestridligt faktum att Kosovokrisen har uppmuntrat medlemsstaterna att undersöka på vilka sätt den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken ytterligare kan stärkas.

(2000/C 27 E/075)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1424/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Fiskeförbindelser mellan EU och Argentina

Fiskeförbindelserna har allvarligt försämrats mellan EU och Argentina, som följd av Argentinas underlåtenhet att uppfylla villkoren i fiskeavtalet med EU och antagandet av interna rättsliga bestämmelser som diskriminerar den frysflotta, som grundats med europeiskt kapital i enlighet med gemenskapslagstiftningen och som stöds av EU. Kan kommissionen informera om de åtgärder man tänker vidta för att återuppnå stabilitet i de bilaterala samarbetsförbindelserna och åstadkomma en normal och icke-diskriminerande verksamhet av nämnda flottas fiskeaktiviteter?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Kommissionen skulle vilja påpeka att det inte för någon del av Argentinas fiskeflotta varit möjligt att upprätthålla någon normal fiskeverksamhet under det gångna året. Orsaken till detta är att det varit nödvändigt att vidta förvaltningsåtgärder för att råda bot på den situation som kummelbestånden i Argentinas vatten för närvarande befinner sig i.

Gemenskapen har ifrågasatt de åtgärder som Argentina vidtagit, både av formella skäl, eftersom de inte vidtogs i överensstämmelse med avtalets bestämmelser om anmälan, och av sakskalet, eftersom införandet av bestämmelser om olika fiskeriområden i förhållande till typen av fartyg (fryst eller färsk fisk) inte grundar sig på några vetenskapliga fakta och är till skada för de fartyg som överförs definitivt i enlighet med avtalet med Argentina.

I väntan på att dessa meningsskiljaktigheter skall lösas på ett tillfredsställande sätt och eftersom gemenskapen anser att avtalet blivit obalanserat till följd av de argentinska bestämmelserna, har kommissionen ställt in överförandet av återstoden av det finansiella stödet till det vetenskapliga och tekniska samarbete som är knutet till fiskeavtalet.

(2000/C 27 E/076)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1425/99
från Gary Titley (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Kommissionens tilldelning av kontrakt på området för konsumentskyddslagstiftning

Europeiska kommissionen (Generaldirektorat XXIV) hanterar årligen tilldelningen av ett antal kontrakt som gäller undersökningar inom området för konsumentskydd.

1. Vilka allmänna kriterier använder GD XXIV vid urvalet av konsulter?
2. Vilka kontrakt beträffande undersökningar har tilldelats av GD XXIV genom öppet anbudsförfarande under de senaste två åren?
3. Vilka kontrakt beträffande undersökningar har tilldelats av GD XXIV genom begränsat anbudsförfarande under de senaste två åren?
4. Kan kommissionen bekräfta att GD XXIV, när det gäller anbudsförfaranden för kontrakt värda mindre än 100 000 euro, fortfarande har möjlighet att välja mellan att tillämpa ett öppet respektive begränsat anbudsförfarande?
5. Om man har möjlighet att välja, på vilken grundval anser sig då GD XXIV kunna motivera att man utnyttjar ett begränsat anbudsförfarande, med hänsyn till att ett öppet anbudsförfarande borde betraktas som mera ett uttryck för mer öppenhet och insyn?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

1. De allmänna kriterier som man tillämpar är kandidaternas sakkunskap.
2. och 3. Kommissionen står i begrepp att överlämna en förteckning över kontrakten i fråga till parlamentsledamoten och till generalsekretariatet.
4. När det gäller upphandling av kontrakt värda mindre än 100 000 € är det riktigt att kommissionens enheter kan välja om de vill använda sig av öppet eller selektivt anbudsförfarande. Alla undersökningar i fråga omfattas av bilaga 1A till direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster⁽¹⁾. Det är dock alltid möjligt att publicera ett öppet anbudsförfarande oavsett kontraktets belopp. Selektiva anbudsförfaranden får tillämpas för kontrakt under 133 000 €. Uppdragstagarna måste i sådana fall väljas från en befintlig förteckning över möjliga kandidater. När det gäller kontrakt under 13 200 €, kan kontrakt slutas direkt med tredje part. Alla kontrakt på över 46 000 € måste under alla omständigheter motiveras inför den rådgivande kommitté för upphandling och avtal som inrättas i enlighet med artikel 60 i budgetförordningen.
5. Selektiva förfaranden infördes för att lätta den administrativa bördan i ärenden av mindre ekonomisk betydelse och för ärenden av mycket specialiserad karaktär där de tänkbara uppdragstagarna på marknaden är få och välkända. Det selektiva förfarandet är inte alls nödvändigtvis mindre öppet. Möjliga kandidater

väljs ut och förs upp på en lista efter att de lämnat anbud i ett öppet anbudsförfarande som publiceras i EGT. I detta anbud skall de visa att de är intresserade av att utföra arbete inom flera olika verksamhetsområden som anges i anbudsinfördran. Listan är sedan giltig i flera år. Under denna period kan nya kandidater som är intresserade be att få bli upptagna på listan. När kommissionen använder sig av selektiva anbudsförfaranden måste hänsyn tas till alla tänkbara kandidater på listan. När en enhet inom kommissionen använder ett selektivt anbudsförfarande beaktas alltid vilken typ av undersökning man vill ha utförd, när man behöver få resultaten och vilka sakkunningar som finns tillgängliga för att utföra arbetet. När så är möjligt publiceras resultaten av undersökningarna på kommissionens webbplats.

(¹) EGT L 209, 24.7.1992.

(2000/C 27 E/077)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1428/99

från Agnes Schierhuber (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Hur de europeiska institutionerna förbereder sig inför utvidgningen

Det råder inget tvivel om att Europeiska unionen kommer att utvidgas och personalen vid de europeiska institutionerna kommer inom en nära framtid att ställas inför nya uppgifter.

I anslutning till detta skulle jag vilja fråga kommissionen om den förbereder sina egna tjänstemän inför detta.

Om så är fallet, hurdana åtgärder har då vidtagits? Ingår det bland dessa åtgärder också språkkurser så att tjänstemännen skall kunna lära sig de nationella språken i kandidatländerna inför anslutningen?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

Kommissionen har organiserat språkkurser i tjeckiska, ungerska och polska för de översättare som önskar lära sig dessa språk. Kurser i estniska och slovenska planeras för nästa år. Det har hittills inte varit möjligt att organisera kurser i de fem andra kandidatländernas språk.

På översättningstjänsten har en högre tjänsteman utsetts till rådgivare i utvidgningsfrågor med mandat att ge tekniskt stöd och råd till var och en av kandidatländernas nationella centrer som har i uppgift att översätta gemenskapslagstiftning. För att kunna rätta översättarutbildningen efter kommissionens tänkbara framtida behov främjas kontakter med universitetet i dessa länder. Likaså har ett nät av frilansöversättare och -kontor i dessa länder utvecklats med tanke på nuvarande och potentiella krav. Översättningstjänsten har även avdelat en av sina tjänstemän till kontoret för informationsutbyte om tekniskt bistånd (TAIEX) för att hjälpa till i arbetet med att anpassa kandidatländernas lagstiftning till gemenskapens.

När det gäller tolkningen har kommissionens gemensamma tjänst för tolkning och konferenser (SCIC) förbundet sig att öka antalet mötesspråk till 16. I detta sammanhang och mot bakgrund av de krav som ställs inför utvidgningen har SCIC vidtagit flera olika förberedande åtgärder, till exempel föredrag som diplomatiska representanter för kandidatländerna har hållit och för SCIC-tolkar organiseras språkkurser (för närvarande tjeckiska och polska) som nästa år kommer att omfatta alla de länders språk som ansöker om medlemskap i första omgången. Andra åtgärder med vidare räckvidd som SCIC vidtagit omfattar pedagogiskt, tekniskt och ekonomiskt stöd till tolkutbildningskurser på universitetsnivå i de berörda länderna. 80 stipendier har till exempel örönmärkts för tolkstuderande som kan något av kandidatländernas språk och juryer har satts ihop i kandidatländerna för att rekrytera frilanstolkare. SCIC har dels

tillsatt en rådgivare i utvidgningsfrågor som samordnar SCIC:s arbete med TAIEX, dels lånat ut en annan SCIC-tjänsteman som står till TAIEX förfogande på heltid.

(2000/C 27 E/078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1430/99

från Gary Titley (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Kontrakt tilldelade av generaldirektorat XXIV under selektivt anbuds förfarande

I de fall då GD XXIV tilldelar anbuds kontrakt under det selektiva anbuds förfarandet, kan kommissionen klargöra följande:

1. Hur tillförsäkras man sig att de konsulter som väljs ut för att genomföra dessa studier handlar på ett opartiskt och objektivt sätt?
2. Hur tillförsäkras man sig att de personer som arbetar på uppdrag av konsultföretag som kontrakterats för att genomföra dessa studier inte har några förbindelser med eller ekonomiska intressen i kommersiella företag eller andra organisationer, som kan ha ett speciellt intresse i undersökningsresultatet?
3. Hur tillförsäkras man sig dessutom att konsultföretagen som genomför studien respekterar de principer och skyldigheter, nedskrivna i protokollet om tillämpning av subsidiariets- och proportionalitetsprinciperna som bifogats Amsterdamfördraget, vilka föreskriver att omfattande kontakter skall tas innan de slutliga rekommendationerna utarbetas?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

1. Kommissionen begär alltid vid alla anbuds förfaranden in information om uppdragstagarens personliga situation. Kommissionen upprättar också en förteckning över de minimikrav som måste uppfyllas för att man skall kunna tilldelas kontraktet. Vid större undersökningar begär kommissionen in delrapporter, vilket ger den möjlighet att granska hur arbetet fortlöper och kontrollera hur undersökningen utförs.
2. Till alla anbuds infordringar bifogas alltid allmänna villkor för avtal om tjänster som ingås av kommissionen. I artikel 3 i dessa allmänna villkor föreskrivs att uppdragstagaren förpliktar sig att inte använda eller för tredje man yppa uppgifter, upplysningar, kunskaper, dokument eller andra förhållanden som meddelats honom eller som kommer till hans kännedom vid avtalets genomförande och inte heller några resultat av det arbete han utfört. Denna förpliktelse gäller även efter det att detta avtal har slutförts. Om uppdragstagaren vid avtalets genomförande använder sin egen personal, skall han av var och en av sina anställda begära ett skriftligt åtagande att respektera den förtroliga karaktären av de upplysningar som de kan få kännedom om vid arbetets utförande och att inte för tredje man yppa, eller för egen eller tredje mans vinning använda någon handling eller någon upplysning som inte är offentlig, även efter det att arbetena i fråga slutförts. En kopia av detta åtagande skall lämnas till kommissionen.
3. I det protokoll som parlamentsledamoten hänvisar till föreskrivs att "Utan att det påverkar dess initiativrätt bör kommissionen utom i särskilt brådskande eller förtroliga fall företa omfattande samråd innan den föreslår lagstiftning och, när det är lämpligt, offentliggöra handlingarna från sådana samråd."

Denna bestämmelse gäller kommissionen. Konsulter omfattas dock inte. Kommissionen respekterar naturligtvis till fullo denna bestämmelse innan lagstiftningsförslag läggs fram, om en undersökning leder till slutsatsen att det kan föreligga ett behov av gemenskapslagstiftning.

(2000/C 27 E/079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1432/99**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Omstruktureringsplan för spansk varvsindustri och dess följder för det galiciska varvet Astilleros del Noroeste, SA (Astano)

Rådets förordning (EG) 1540/98⁽¹⁾ av den 29 juni 1998 om stöd till varvsindustrin definierar den senare som konstruktion av havsgående handelsfartyg med automatisk framdrivning och undantar militära fartyg.

Den 6 november 1995 lade den spanska regeringen fram en plan för Europeiska kommissionen för en omstrukturering av fartygssektorn. Långa förhandlingar fördes innan den formellt godkändes den 6 augusti 1997. Senare, vid ett möte i ministerrådet i april 1999, motsatte sig en majoritet av rådet att möjligheten av nya stödåtgärder skulle övervägas.

Med tanke på den nyckelroll som varvsindustrin och i synnerhet Astanovarvet spelar i den galiciska ekonomin och i valkretsen Ferrol, ställs följande frågor:

1. Vad innehåller och vilka krav ställer den omstruktureringsplan för den spanska fartygssektorn som godkändes av kommissionen i augusti 1997?
2. På vilka grunder kan man motivera förbudet för Astanovarvet att fortsätta sin traditionella varvsverksamhet, i vilken det alltid spelat en ledande roll?
3. Hur kommer Astanos nuvarande produktion att påverkas av en eventuell förändring av ägandeförhållandena, det vill säga en privatisering? Kan det i så fall återuppta sin varvsverksamhet?

⁽¹⁾ EGT L 202, 18.7.1998, s. 1.

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(13 september 1999)

Som parlamentsledamoten känner till hör Astano till de offentligägda varven i Spanien. Varvets verksamhetsområden är fartygsreparationer och offshoreindustrin (bygge av oljeplattformar och liknande anordningar). Varvet har inte byggt fartyg sedan 1987.

De offentligägda varven i Spanien har under de senaste åren genomgått ett antal omstruktureringsprogram och fått betydande statligt stöd genom undantag från de bestämmelser som normalt gäller för varvsindustrin.

Som ett inlag i stödpaketet godkände kommissionen 1991 stöd i form av förlustersättning på 126 779 miljoner pesetas enligt rådets direktiv 90/684/EEG av den 21 december 1990 om stöd till varvsindustrin.⁽¹⁾ För att minimera risken för påverkan på konkurrensen inom gemenskapen godtog kommissionen, som en motprestation, den nedlagda fartygsstillverkningen vid Astano som en motsvarighet till kapacitetsneddragning (vilket är ett allmänt krav vid omstruktureringsstöd). Enligt villkoren i kommissionens beslut skulle varvet under tio år, det vill säga till mars 1997, avstå från att bygga fartyg.

År 1997 godkände kommissionen som en undantagsåtgärd ytterligare ett sista omstruktureringspaket, som byggde på den plan som parlamentsledamoten nämner. Beslutet fattades med stöd av rådets förordning (EG) 1013/97 av den 2 juni 1997 om stöd till vissa skeppsvarv som är under omstrukturering.⁽²⁾ Tillsammans med liknande stöd som godkänkts 1996 uppgick stödbeloppet till totalt 318 112 miljoner pesetas. Syftet med planen var att genom en rad åtgärder, bland annat personalnedskärningar, investeringar och produktivitetsökning, göra varvet lönsamt senast den 31 december 1998.

Enligt kommissionens beslut godkändes stödet på vissa villkor, i synnerhet vad gällde kapacitetsminskning och produktionsbegränsningar. Den spanska regeringen åtog sig å sin sida att Astano skulle fortsätta att låta bli att bygga fartyg, men varvet kunde fortsätta sin reparations- och offshoreverksamhet (inklusive bygge av flytande produktionsanläggningar med lagrings- och lossningsfunktioner) utan att erhålla kontraktbaserat stöd enligt direktivet.

Det ovan sagda gäller fortfarande och påverkas inte av rådets förordning (EG) 1540/98 av den 29 juni 1998 om fastställande av nya regler för stöd till varvsindustrin ⁽³⁾, som parlamentsledamoten också nämner och som ersatt bestämmelserna i direktiv 90/648/EEG. Eventuella ändringar i ägandet av Astano skulle inte heller påverka de verksamhetsbegränsningar som varvet ålagts.

⁽¹⁾ EGT L 380, 31.12.1990; svensk specialutgåva, område 8, volym 3, s. 3.

⁽²⁾ EGT L 148, 6.6.1997.

⁽³⁾ EGT L 202, 18.7.1998.

(2000/C 27 E/080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1433/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Fördelning av strukturfonderna i Spanien

Finansiella medel har anslagits till investeringar från strukturfonderna, speciellt de från Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF), och spanska staten har tagit emot dessa för vidare fördelning mellan mål 1-regionerna. Dessa medel har dock inte fördelats rättvist, inte ens om man ser på det under en längre referensperiod som 1994-1999, enligt objektiva kriterier som befolkningsantal och inkomst per invånare. Detta kommer sig av att den spanska centralregeringen förbehåller sig rätten att själv fördela mer än 50 procent av fonderna. De fördelar dem sedan enligt kriterier som inte respekterar de mål som berättigar existensen av själva strukturfonderna. Detta ger upphov till en områdesfördelning som förhindrar fonderna att uppnå det ursprungliga målet i gemenskapens lagstiftning. Vidare påverkar detta allvarligt autonoma regioner som till exempel Galicien.

Vilka orsaker kan, i enlighet med gemenskapsförordningarna, ligga bakom spanska statens bedrivande av denna politik?

Hur stor andel av de strukturfonder, speciellt från ERUF, som anslagits till produktionsinvestering eller till uppbyggandet av en infrastruktur, fördelades till Galicien under perioden 1994-1999 i förhållande till totalsumman som tilldelas till Spanien och till de spanska mål 1-regionernas befolkning?

Vilka kriterier kommer kommissionen att följa under perioden 2000-2006 i fördelningen av strukturfonder till spanska staten som anslagits till mål 1-regionerna?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Monika Wulf-Mathies

(9 september 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 27 E/081)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1435/99

från Gérard Caudron (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Farliga leksaker med ftalater för småbarn

Jag skulle vilja uppmärksamma ett folkhälsoproblem som är mycket allvarligt eftersom det berör småbarn. Det rör sig om faran med plastleksaker och plastartiklar för spädbarn som innehåller mjukgörande ämnen, ftalater. Särskilt stor fara utgör de artiklar som barnen stoppar i munnen. Djurförsök har visat att dessa produkter både är giftiga och cancerframkallande (allvarliga skador på lever och fortplantningsförmåga).

Den franska regeringen reagerade snabbt genom att under ett år förbjuda försäljningen av vissa artiklar avsedda att stoppas i munnen.

Tänker kommissionen i första hand agera för att en förteckning upprättas över de produkter som cirkulerar på Europeiska unionens territorium och innehåller ftalater? Dessa ämnen som tillsätts för att göra plasten mjuk ingår inte ens i leksakernas eller spädbarnsartiklarnas varudeklarationer. Något som är absolut nödvändigt om föräldrar skall kunna utöva någon slags kontroll.

Kan kommissionen garantera att den i andra hand ser till att alla medlemsstater förbjuder användningen av dessa farliga ämnen i samtliga produkter för barn? Kommissionen har redan tagit ställning i den riktningen då den 1998 förbjöd sex ftalater vilket visar att dessa material redan väckt kommissionens oro. I avsaknad av ett förbud på EU-nivå kvarstår emellertid de risker barnen utsätts för.

Jag frågar idag, i egenskap av språkrör för alla oroliga föräldrar, om kommissionen avser att ta sitt ansvar och reagera som den borde på detta folkhälsoproblem?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Kommissionen är väl medveten om den oro för barns hälsa som många känner på grund av att vissa leksaker och barnvårdsartiklar som under särskilda förhållanden avger ftalater. Den har redan tagit flera initiativ i frågan och har för avsikt att inom kort föreslå en gemenskapsåtgärd på detta område som syftar till att säkerställa en hög och enhetlig skyddsnivå för barns hälsa. Kommissionen föreslog inte något förbud mot ftalater i de berörda produkterna under 1998. Kommissionen rekommenderade dock medlemsstaterna den 1 juli 1998 att testa barnvårdsartiklar och leksaker som är avsedda att stoppas i mun av barn under tre år och att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa en hög skyddsnivå för barns hälsa.

Hittills har åtta medlemsstater (Danmark, Tyskland, Grekland, Frankrike, Italien, Österrike, Finland och Sverige) förbjudit eller bestämt uttalat sin avsikt att förbjuda användandet av ftalater i vissa barnvårdsartiklar och leksaker genom nationella bestämmelser med olika räckvidd. Nederländerna och Förenade kungariket har för avsikt att fastställa gränserna för migrering av ftalater i de berörda produkterna.

Kommissionen har flera gånger konsulterat den vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljö om riskerna med produkterna. Kommittén har dragit den slutsatsen att den ftalat som används mest i leksaker av mjuk polyvinylklorid (PVC, diisononyl ftalat (DINP) ger upphov till oro, medan användningen av en annan ftalat di(2-etylhexyl)ftalat(DEHP) utgör en hög riskfaktor. Dessa beaktanden gäller vissa produkter, däribland barnvårdsartiklar och leksaker helt eller delvis i mjuk PVC-plast som innehåller ftalater och som stoppas i mun av små barn. Kommissionen anser således att skyddsåtgärderna skall gälla dessa produkter.

Kommissionen anser att utarbetandet av en förteckning över de produkter som innehåller ftalater inte på detta stadium skulle utgöra en tillräcklig åtgärd. Den anser att åtgärder på gemenskapsnivå skall planeras så snart som möjligt för att säkerställa att hänsyn tas till principerna i EG-fördraget, till en hög enhetlig skyddsnivå för barns hälsa och till en fungerande inre marknad när det gäller dessa produkter.

(2000/C 27 E/082)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1439/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Förnyandet av fiskeavtalet mellan EU och Marocko

Till följd av Marockos negativa attityd visade varken medlemsstaterna, bland dem Spanien, eller Europeiska kommissionen det intresse som skulle ha varit nödvändigt för att förnya fiskeavtalet mellan EU och Marocko som undertecknades den 15 november 1995 och som upphör vid slutet av 1999. Man har dock för avsikt att ersätta det med ett fördrag som grundar sig på att det upprättas samägda företag och på verksamhetsprinciper som i praktiken skulle leda till att fartygen och besättningarna inte längre hör

hemma i sina ursprungshamnar och ursprungsterritorier inom gemenskapen. Den attityd som gemenskapsinstitutionerna och medlemsstaterna intar beaktar inte de intressen som den galiciska flottan i hamnarna Ribeira, O Morrazo och A Guarda har. Den galiciska flottan har 170 fartyg och cirka 3000 arbetare kring bankarna vid Kanarieöarna och Sahara, ett område som i hög grad är beroende av fiske. Inte heller beaktade de de karakteristiska egenskaperna för de galiciska företagen som arbetar med fiskelicenser i dessa banker och som styrs av redare som i normala fall äger ett enda fartyg, något som skulle göra det praktiskt taget omöjligt att förvandla företaget till ett samägt företag under marockansk ledning. År 1995 handlade EG annorlunda och förhandlade fram fiskeavtalet mot bakgrund av de allmänna ekonomiska förbindelserna mellan EG och Marocko, vilket ledde till att EG lät bli att underteckna det ekonomiska associeringsavtalet för tolv år med Marocko ända tills det att Marocko godkände fiskeavtalet. Allt detta skedde strax innan Europa-Medelhavskonferensen i Barcelona.

Har kommissionen för avsikt att bibehålla samma attityd som 1995 och sätta i gång fiskeförhandlingar som skulle basera sig på de allmänna förbindelserna mellan EU och Marocko och som skulle vara avsedda att få till stånd ett avtal som skulle leda till att fartyg och besättningar som är särskilt viktiga för den galiciska ekonomin inte går förlorade?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Det är riktigt att fiske- och associeringsavtalen från 1995 mellan gemenskapen och Marocko förhandlades parallellt. Även om de förhållanden som råder 1999 inte är identiska, har fiskerelationerna, ur ett historiskt perspektiv, varit nära förbundna med de allmänna politiska och ekonomiska förbindelserna mellan parterna. Kommissionen anser inte att detta inbördes förhållande kommer att förändras.

(2000/C 27 E/083)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1442/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Fördelning av medel från Sammanhållningsfonden till olika autonoma regioner i Spanien

Kan kommissionen informera om hur mycket medel som beviljades Galicien via Sammanhållningsfonden under tidsperioden 1994-1999 samt hur stor andel dessa medel utgjorde av de belopp som beviljades hela Spanien?

Galicien är ett område som är i ett stort behov av att modernisera sina kommunikations- och transportstrukturer. Området karakteriseras för tillfället som ett område inom mål 1 och omfattar mer än 7 procent av den spanska befolkningen. Kan kommissionen bekräfta att de investeringar som gjorts i Galicien sedan Sammanhållningsfonden inrättades endast uppgår till 1,3 procent av de medel i fonden som beviljats Spanien?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

Kommissionen vill precisera att Sammanhållningsfonden upprättades genom förordning (EG) 1164/94 av den 16 maj 1994⁽¹⁾ för delfinansiering av investeringar på miljö- och transportområdet i de stödmottagande länderna, på nationell nivå. Av denna anledning förfogar inte kommissionen över några uppgifter över regionerna.

Det bör dessutom framhållas att de investeringar som skall finansieras genom denna fond godkänns av kommissionen, på grundval av förslag från berörda medlemsstater.

De sammanfattande tabellerna över beviljat stöd till Spanien inom ramen för Sammanhållningsfonden för perioden 1993-1999, översänds direkt till parlamentsledamoten och Europaparlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EGT L 130, 25.5.1994.

(2000/C 27 E/084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1443/99**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Genomförande av ett pilotprojekt för att skapa arbetstillfällen i Galicien, i enlighet med Amsterdamfördraget

Galicien har en arbetslöshet på 17 procent av den aktiva befolkningen. Trots detta har varken den regionala autonoma regeringen eller den centrala spanska regeringen någon plan för att skapa nya jobb för denna region svarande mot den politik som finns inskriven i Amsterdamfördraget och godkänd vid Europeiska rådets möte i Luxemburg. Båda dessa regeringar nöjer sig med att för EU presentera så kallade planer för att skapa jobb som egentligen inte gör mer än att åter presentera budgetposter som redan är fastslagna, och ändra deras namn för att det skall se ut som om man uppfyller EU:s krav, utan att detta medför några påtagliga nya insatser för att ändra den förda politiken inom ett område som är så väsentligt för Galiciens ekonomi.

Anser kommissionen, i ljuset av detta, att det är möjligt och realistiskt att genomföra ett pilotprojekt för att skapa arbetstillfällen i Galicien under perioden 2000-2006, i enlighet med Amsterdamfördraget?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(24 september 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hans muntliga fråga nr H-442/99 ställd under frågetiden vid parlamentets möte den september 1999 (¹).

(¹) Parlamentsdebatter (september 1999).

(2000/C 27 E/085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1444/99**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Den kulturella utvecklingen av mindre vanliga europeiska språk

De kulturella åtgärderna bidrar till att främja kunskapen om den kulturella mångfalden i Europa, om dess rikedom och olikheter. De EU-medel som beviljas de s.k. mindre vanliga språken är emellertid fortfarande mycket små.

Vad är kommissionens åsikt när det gäller behovet av en budgetmässig rättvisa som är nödvändig när det gäller kulturprogram som baserar sig på mindre vanliga språk inom EU?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

Inlärning och spridning av minoritetsspråk bidrar klart till att upprätthålla gemenskapens språkliga och kulturella mångfald. Kommissionen främjade fram till 1998 gemenskapens regionala språk och minoritetsspråk genom åtgärden "Främjande och bevarande av regionala språk och kulturer samt minoritetsspråk och -kulturer", som finansierades genom en särskild budgetpost (punkt B3-1006). Rubrikens budget steg från 100 000 euro under 1983 till 4 miljoner euro under 1998 och den huvudsakliga verksamhet som kommissionen använt för att säkerställa målet vad gäller att främja dessa språk har varit finansiering av projekt som lagts fram av företrädare för språkliga minoriteter, finansiering av informationsverksamhet (informationsnätet Mercator), samt språkforskning och finansiering av Europeiska byrån för mindre utbredda språk.

Under 1999 mottog främjandet av regionala språk och minoritetsspråk anslag från andra budgetposter: A3015 (1 miljon euro för att finansiera driften av Europeiska byrån för mindre utbredda språk samt Mercator); B3-1000 (Samarbete på områdena utbildning och ungdomspolitik: 2,5 miljoner euro för "åtgärder för att främja och skydda regionala språk och kulturer inom gemenskapen") och B3-2004 (500 000 euro till programmet för ett flerspråkigt informationssamhälle för att "främja gemenskapens språkliga mångfald, inklusive regionala och mindre utbredda språk").

I ansökningsomgången 1999 togs särskilt sikte på förberedande åtgärder som skall göra det möjligt för kommissionen att formulera en samling solida och sammanhängande förslag som på ett korrekt sätt motsvarar medborgarnas behov av ett framtida flerårigt program för att utveckla den europeiska dimensionen i undervisningen genom inlärning, främjande och spridning av regionala språk och minoritetsspråk.

Dessutom förväntas kommissionen under hösten anta ett förslag till beslut för att organisera Europeiska språkåret 2001. Syftet är att medvetandegöra medborgarna om gemenskapens språkliga mångfald och att uppmuntra dem att lära sig fler språk, inkluderat minoritetsspråken.

Minoritetsspråken får som förmedlare av lokal och regional kultur stöd från gemenskapens kulturprogram vars syfte är att upprätthålla gemenskapens kulturella mångfald. Ariane-programmet (ett program till stöd för böcker och läsning) har hittills finansierat åtgärder i anknytning till minoritetsspråkens litteratur, som t.ex. under 1998, projektet "Mosaik" för att stödja ett nät av minoritetsspråksförlag. Liknande åtgärder till förmån för minoritetsspråk kommer alltid att vara bidragsberättigade inom det kulturella ramprogrammet för 2000-2004 genom vilket stöd kan utgå till samarbetsåtgärder för att främja flerspråkighet och förnyande åtgärder i samband med allmänhetens tillgång till och deltagande i regional kulturell mångfald.

(2000/C 27 E/086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1445/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Erkännande av flerspråkighet på grundval av den gällande lagstiftningen i EU:s medlemsstater

EU betonar i alla sina dokument och direktiv den språkliga och kulturella mosaik som råder i Europa, betonar den språkliga och kulturella mångfalden i medlemsstaterna och förespråkar att de mindre vanliga språken och de mindre spridda kulturerna i Europa skall gynnas och stimuleras inom gemenskapspolitiken.

Eftersom den rättsliga verklighet som behandlingen av språken i de olika medlemsstaterna grundar sig på är mycket varierande anser jag att det skulle vara positivt för språkens framtida erkännande och utveckling att EU övertar de delar av den gällande lagstiftningen som innehåller en positiv behandling av s.k. minoritetsspråk. Ett klart fall är Spanien, där galiciskan, baskiskan och katalanskan omfattas av bestämmelser som gör att de åtnjuter samma officiella ställning som spanskan.

Vad anser kommissionen om möjligheten att inte enbart förklara medlemsstaternas officiella språk som EU:s officiella språk utan också de officiella språken i medlemsstaterna?

(2000/C 27 E/087)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1495/99

från Ingo Friedrich (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Bindande bestämmelser om en jämlik användning av arbetsspråken engelska, franska och tyska inom alla EU-organ

I förordning nr 1 av den 15 april 1958⁽¹⁾ slås det entydigt fast vilka de i dag elva arbetsspråken inom EU:s olika organ skall vara. I artikel 1 avstår man från att göra en skillnad mellan officiella språk och

arbetspråk. En sådan skillnad finns emellertid i verkligheten. Med tanke på den framtida östutvidgningen och den ökning av antalet officiella språk som utvidgningen kommer att medföra vore det en god idé att i alla EU-organ fastställa enhetliga och bindande regler om vilka arbetspråk som skall användas.

En reglering av arbetspråken inom EU:s olika organ måste i vilket fall som helst ta hänsyn till en jämlik användning av det tyska språket vid sidan om engelska och franska.

Av EU:s drygt 370 miljoner invånare har över 90 miljoner tyska som modersmål, dvs. var fjärde unionsmedborgare.

Tyskland stod 1997 självt för 62 % av nettoinbetalningarna till EU:s budget (Österrike 4 %).

I de flesta central- och östeuropeiska länder är tyska det viktigaste främmande språket, före engelska, och det skulle därför kunna fungera som en brobyggare i samband med anslutningsprocessen.

När tänker kommissionen lägga fram ett förslag om vad som hittills inte varit en enhetlig användning av arbetspråken engelska, franska och tyska inom EU:s organ?

(¹) EGT 17, 6.10.1958, s. 385.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1445/99 och P-1495/99
ingivna av Romano Prodi på kommissionens vägnar**

(15 oktober 1999)

Kommissionen påminner parlamentsledamoten om reglerna i fråga om språk enligt artikel 290 i EG-fördraget (f.d. artikel 217) "skall,....., enhälligt fastställas av rådet." I fördraget anges det inte att kommissionen skall lämna förslag på området.

(2000/C 27 E/088)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1446/99
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Subventionerad omlokalisering av det kemiska företaget "Akros Chemicals BV" från Roermond till Greiz.

1. Känner kommissionen till att företaget "Akros Chemicals BV" (tidigare "Haagen Chemie" som ägs av AKZO Nobel Chemicals) som producerar bly- och metallstearat och halvfabrikat av icke-vinyltyp för syntetmaterialindustrin tänker lägga ner sin anläggning i Roermond (i provinsen Limburg i Nederländerna) med 1200 arbetstagare, i stället för att, som ursprungligen planerat, förlägga produktionen till det område i Roermond-Oost, där företaget "Limax" (som också är en del av "Akros"), som skall utvidgas, har sin produktion?

2. Känner kommissionen också till att AKZO Nobel-koncernen anfört som argument till förmån för denna nedläggning i Roermond – som är en kommun med hög arbetslöshet i Nederländerna – att den fått en investeringssubvention på 35 procent för att förlägga icke-vinylproduktionen till Greiz (i delstaten Thüringen i Tyskland), samtidigt som produktionen av blystearat därefter skall förflyttas till Düren (i delstaten Nordrhein-Westfalen i Tyskland)?

3. Kan kommissionen upplysa mig om denna omlokalisering helt eller delvis skett med stöd från Europeiska unionen? Om så är fallet: vilken är anledningen till detta? Hur förhåller sig den förväntade ökningen av antalet arbetstillfällen i Greiz till den förväntade minskningen av antalet arbetstillfällen i Roermond? Vilka är kostnaderna för varje ytterligare arbetstillfälle?

4. Anser kommissionen att det är rätt att sysselsättningsfrämjandet inom en region sker på bekostnad av antalet arbetstillfällen i en annan region, så att myndigheterna betalar ut stöd för att arbetstillfällen skall försvinna från en region där det redan är ont om arbetstillfällen? Om kommissionen inte tycker det: vad tänker kommissionen då göra åt att företagen på det här sättet flyttar arbetstillfällen fram och tillbaka och åt att arbetstillfällen går förlorade?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Monika Wulf-Mathies

(1 september 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 27 E/089)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1447/99

från Ioannis Marinos (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Förföljelse av zigenare i Kosovo

I tv-kanalerna Euronews och RAI visades för några dagar sedan bilder där man kunde se att alla zigenare som bor i Kosovo nu lämnar regionen.

Man beräknar att kosovoalbanerna kommer att tvinga runt 100 000 zigenare som är bosatta i Kosovo att överge sina hem, anklagade för att vara "serbiska kollaboratörer".

Kan kommissionen redogöra för sin inställning i detta nya fall av etnisk rensning som denna gång drabbar samtliga personer av zigensk härkomst i Kosovo, vilka får utstå en förföljelse liknande den som serberna anklagas för att ha utfört mot kosovoalbanerna, och vilka åtgärder kommer att vidtas för att få stopp på denna förföljelse och göra det möjligt för zigenarna att återvända till sina hem?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(10 september 1999)

Kommissionen är emot och fördömer starkt varje form av etnisk rensning som riktar sig mot någon etnisk grupp. Unionen fördömde den etniska rensning av andra etniska grupper som de serbiska myndigheterna genomfört och har fördömt nyligen inträffade händelser i Kosovo som berörde medlemmar av andra etniska grupper.

Unionen deltar i Förenta nationernas uppdrag i Kosovo (UNMIK), Kosovos civila förvaltning. Denna civila förvaltning, som samarbetar med den militära förvaltningen, militärstyrkan för Kosovo (KFOR), är i färd med att säkerställa att sådana händelser upphör och att ett tolerant, fredligt, mångkulturellt samhälle byggs, som alla kan delta i fullt ut.

(2000/C 27 E/090)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1448/99

från Giovanni Pittella (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Överträdelseförfarandet mot Italien rörande utbildnings- och arbetskontrakten och de allvarliga följderna för de företag som under de senaste åren har bidragit till att skapa sysselsättning

Enligt siffror som Europeiska kommissionen (Eurostat) har offentliggjort är arbetslösheten ett mycket stort problem i Europa. Det lär finnas minst 16 miljoner arbetslösa i EU. Syditalien är en av de värst drabbade regionerna.

Europeiska kommissionen har nyligen beslutat att inleda ett överträdelseförfarande mot Italien rörande de förmodat olagliga utbildnings- och arbetskontrakt som många små och medelstora företag i Syditalien under de senaste fyra åren och på grundval av riktlinjer för EU:s egna sysselsättningsinitiativ har ingått med arbetslösa ungdomar som annars är utestängda från arbetsmarknaden. Detta beslut riskerar att få mycket allvarliga ekonomiska och sociala följder.

Har kommissionen övervägt följderna av dessa åtgärder? Anser den att det är lämpligt att straffa just de företag som i hög grad har bidragit till att skapa sysselsättning och som har en stor betydelse för regioner med hög arbetslöshet, då detta kan leda till att problemet förvärras?

Tror kommissionen inte snarare att den har tillämpat bestämmelserna rörande snedvridning av konkurrensen i artikel 87 i fördraget på ett inskränkt och ensidigt sätt? Leder inte detta till gynnande av de företag som använder den fria marknaden för att genomföra omfattande omstruktureringar som skadar de små och medelstora företag som har större arbetskraftsintensitet och är verksamma i mindre gynnade regioner?

Anser kommissionen inte att denna ståndpunkt strider mot principerna om att främja hög sysselsättningsnivå, ekonomisk och social sammanhållning och solidaritet på grundval av uppbyggnaden av Europa (artikel 2), och mot den nya avdelningen om sysselsättningen och den sysselsättningspakt som nyligen undertecknades i Köln?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

När kommissionen bedriver sin konkurrenspolitik tar den hänsyn till målen om sysselsättning och ekonomisk och social sammanhållning.

I detta syfte och för att upplysa medlemsstaterna om vilka kriterier kommissionen använder när den fastställer om sysselsättningsstöd är förenliga med den gemensamma marknaden antog kommissionen i juli 1995 "Riktlinjerna för sysselsättningsstö (1)".

Kommissionen har granskat de utbildnings- och arbetskontakt som infördes genom lag 196/97 (enligt vilken stöd kan beviljas för omvandling av tidsbegränsade kontrakt till tillsvidarekontrakt) och genom lagarna 863/84, 407/90, 169/91 och 451/94 (enligt vilka stöd kan beviljas för anställning genom utbildnings- och arbetskontakt) och har fastställt att dessa åtgärder utgör stöd enligt kriterierna i artikel 87.1 (f.d. artikel 92) i EG-fördraget.

I artikel 88.3 (f.d. artikel 93) i EG-fördraget anges att medlemsstaterna bör anmäla till kommissionen "alla planer på att vidta eller ändra stödåtgärder". Eftersom de italienska myndigheterna inte har anmält de ovannämnda lagarna (särskilt inte lagarna 863/84, 407/90, 169/91 och 451/94) har kommissionen inget annat val än att betrakta dessa stöd som olagliga enligt gemenskapslagstiftningen.

Bedömningen av om dessa stödåtgärder är förenliga med den gemensamma marknaden har kommissionen gjort mot bakgrund av ovannämnda rättsliga ram och konstaterat att dessa stödåtgärder skulle kunna förklaras förenliga med den gemensamma marknaden om de uppfyllde vissa krav och särskilt kraven på att stöden beviljas för att skapa nya arbetstillfällen för unga arbetslösa eller andra personer som har särskilda svårigheter att komma in på arbetsmarknaden, som till exempel långtidsarbetslösa. Dessa stöd är dock oförenliga eftersom de inte uppfyller ovannämnda villkor. I enlighet med artikel 14 i rådets förordning (EG) 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (2), har kommissionen i sitt slutliga beslut av den 11 maj 1999 fastställt att de oförenliga stöd som medlemsstaterna olagligen beviljat skall återkrävas för att återställa situationen så som den var innan stödet betalades ut.

Kommissionen är medveten om att sådana beslut kan ses med oblika ögon av allmänheten. Resultatet av varje beslut om statligt stöd bör dock bedömas mot bakgrund av konkurrenspolitikens betydelse för tillväxten och för skapandet av stabila arbetstillfällen. Konkurrenspolitiken syftar till att säkerställa den inre marknads funktion och därigenom att på sikt säkerställa att företagen blir konkurrenskraftigare, vilket är den enda garantin för en varaktig tillväxt. Stöd, däremot, bidrar till att marknader uppdelas och medför ibland endast att arbetslöshetsproblemet flyttas från en region eller medlemsstat till en annan.

(1) EGT C 334, 12.12.1995.

(2) EGT L 83, 27.3.1999.

(2000/C 27 E/091)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1449/99
från Rainer Wieland (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Fördelning av kommissionens medarbetare enligt tjänstegrad och länder

Känner kommissionen till att det i tidningen FAZ den 27 april 1999 publicerades en tabell över hur kommissionens medarbetare fördelar sig enligt tjänstegrad och land?

Som källa till de publicerade uppgifterna angavs "Europäische Kommission, Stand 1.3.1999". Den statistik som publicerats i FAZ uppvisar ett antal orimligheter, särskilt på följande punkter:

Siffervärdet för Österrike har angivits som 275 i stället för 273, siffervärdet för Belgien har angivits som 3 884 i stället för 4 074, siffervärdet för Tyskland har angivits som 517 (!) i stället för 1 326, siffervärdet för Italien har angivits som 1 882 i stället för 2 069 och så vidare. Det sammanlagda antalet blir 15 696 i stället för, såsom angivits, 16 861. I vertikalled ger spalten vid sammanräkning 14 966 i stället för, såsom angivits, 16 861.

Vilken är kommissionens ståndpunkt gentemot publiceringen i FAZ och till de uppenbara orimligheterna i den av FAZ angivna källan? Kan kommissionen ställa till förfogande det original som publikationen förmodligen baserat sig på?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

Kommissionen har inte underrättats om att Frankfurter Allgemeine Zeitung skulle ha publicerat den tabell som parlamentsledamoten hänvisar till.

Det är frågan om ett utdrag ur den månatliga statistikbulletinen "Kommissionens personal" som produceras av kommissionen och som skickas direkt till parlamentsledamoten och Europaparlamentets generalsekretariat.

Det är en tabell över de tjänstemän och tillfälligt anställda som får lön ur driftsbudgeten.

Utan kännedom om källan till de uppgifter som parlamentsledamoten meddelat, kan skillnaderna mellan de båda siffrorna förklaras av att i de siffror som parlamentsledamoten nämner ingår inte språktjänsten. De tjänstemän som har tyskt medborgarskap uppgår till 1 581 (517 är den siffra som gäller för de danska tjänstemännen).

(2000/C 27 E/092)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1451/99
från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Finansiering av projekt i Istrien i Italien

I Istrien kommer tre projekt att understödjas med medel från EU. Två av dem berör hamnen i Ischia och ett berör en hälsokälla i Nitrodi utanför staden Istrien.

Eftersom byggandet ännu inte satt i gång vill jag ställa följande frågor:

1. I vilken form understöds dessa projekt av Europeiska unionen?
2. Hur har totalfinansieringen planerats och efter vilken fördelningsnyckel kommer medlen från EU och regionen att användas?
3. Hur länge kommer det att ta innan dessa projekt blir färdiga?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Monika Wulf-Mathies

(9 september 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 27 E/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1454/99

från Ingo Friedrich (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Avfallslådor för farligt avfall

1. Stämmer det att avfallslådor för farligt avfall såsom kontaminerade injektionssprutor, kanyler, skalpeller och dylikt inte räknas som tillbehör enligt direktiv 93/42/EG⁽¹⁾ om medicintekniska produkter, fastän dessa lådor före, under och efter operationer eller ingrepp i behandlingsrum finns på plats av hälsoskäl och preventiva skäl för att kontaminerade instrument skall kunna bortskaffas utan risker för skador eller infektioner?
2. I direktivet om medicintekniska produkter avgörs frågan om klassificering som medicinteknisk produkt utgående från vad tillverkaren angivit för ändamål för produkten i fråga och som exempel på kategorin tillbehör anfördes höljen för förpackning av tillbehör som steriliserats på nytt. Liksom avfallslådorna tjänar dessa förpackningshöljen att minska riskerna för infektion. Varför har kommissionen fattat detta beslut?
3. Varför avvisar kommissionen förslaget om EG-märkning av avfallslådor för farligt avfall?

⁽¹⁾ EGT L 169, 12.7.1993, s. 1.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(6 oktober 1999)

1. Avfallslådor för farligt medicinskt avfall, som kontaminerade nålar, kanyler och skalpeller, anses inte vara medicintekniska produkter enligt rådets direktiv 93/42/EEG av den 14 juni 1993 om medicintekniska produkter, eftersom deras ändamål inte motsvarar definitionen av en medicinteknisk produkt enligt artikel 1.2 a. Medicintekniska produkter är produkter som skall användas på patienter för sjukdomsdiagnostisering, behandling av skada, ändring av anatomin etc.

Kommissionen är medveten om att det föreligger risker vid hantering av farligt avfall, men det är annan lagstiftning, framför allt arbetarskyddslagstiftning, som reglerar förebyggande åtgärder för att till exempel garantera att avfallslådor används för bortskaffande av kontaminerade instrument utan risker att skada den som hanterar dem.

2. Dokument om medicintekniska produkter, som riktlinjerna för klassificering av medicintekniska produkter, är inte rättsligt bindande men har utarbetats genom samråd med berörda parter (myndigheter, näringslivet och tredje man) för att se till att direktiv 94/42/EG tolkas på ett enhetligt sätt.

Om en produkt skall klassificeras som "tillbehör till medicintekniska produkter", vilket parlamentsledamoten tar upp, beror på vad tillverkaren angivit för ändamål med produkten enligt artikel 1.2 b i direktiv 93/42/EEG.

Höljen för att förpacka medicintekniska produkter som steriliserats på nytt är tänkta att garantera kvaliteten på de produkter som skall återanvändas för att en lämplig skyddsnivå skall uppnås för patienten och de anses därför vara tillbehör till medicintekniska produkter. Det angivna ändamålet med avfallslådor är inte att skydda egenskaperna hos den bortskaffade produkten, även om de kontaminerats med avfall från medicintekniska produkter, och betraktas därför inte som tillbehör till medicinska produkter.

3. Tillverkare får endast CE-märka medicintekniska produkter, enligt direktiv 93/42/EG. Eftersom avfallslådor varken är medicintekniska produkter eller tillbehör till sådana får de inte CE-märkas. Detta innebär dock inte att de inte kan märkas på annat sätt.

(2000/C 27 E/094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1459/99

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Bindande avtal med bryggerier

Har kommissionen några planer på att undersöka möjligheten att reglera det system för bindande avtal med bryggerier som fortfarande tillämpas i Förenade Kungariket?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(10 september 1999)

I år har kommissionen antagit tre beslut om individuellt undantag för de brittiska bryggerierna Bass, S&N respektive Whitbread. Bryggerierna anmälde sina hyresavtal därför att den gällande gruppundantagsförordningen, som visserligen innehåller bestämmelser om ölleveransavtal, inte omfattar de brittiska leveransavtalen med ölinköpskontrakt. De individuella undantagen gäller för Bass och S&N till slutet av 2002 och för Whitbread till slutet av 2008.

Kommissionen har inte för avsikt att föreslå någon särskild förordning om öl. Den nu gällande gruppundantagsförordningen löper ut i slutet av 1999. Kommissionen är fast besluten att ersätta denna förordning och övriga förordningar om vertikala avtal med en enda branschövergripande gruppundantagsförordning. I juli 1999 skickade kommissionen ut utkastet till gruppundantagsförordning och riktlinjer på remiss till medlemsstaterna. När denna remiss är avslutad kommer utkastet att offentliggöras för att övriga berörda parter skall kunna komma med synpunkter.

(2000/C 27 E/095)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1460/99

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Föreslagna ändringar av fritidsbåtsdirektiv 94/25/EG i syfte att detta skall omfatta krav avseende buller och luftförorenade utsläpp framlagda i Europeiska kommissionens dokument Dok.III 76032/97-EN, revidering 6 av den 9 december 1998

Håller kommissionen med om att dessa ändringar av direktiv 94/25/EG (!) är retroaktiva eftersom definitionerna som ges för betydande motormodifiering omfattar alla existerande fritidsbåtar i vilka man på grund av slitage byter ut eller reparerar motorerna?

Medför inte ändringarna därför en överdriven kostnadsbörda för små företag inom motor- och båttillverkningsindustrin (kostnaderna uppskattas till 15 000 pund per motor eller montering)? Kan kommissionen

ange vilka åtgärder som vidtas för att minska kostnaderna för provning av överensstämmelse så att industrin för lågvolumsmotorer och båttillverkning inte tar allvarlig skada?

Accepterar kommissionen det faktum att de enda vinnarna riskerar att bli de stora motortillverkarna i Amerika och Fjärran Östern om inte förslaget modifieras? Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att skydda den europeiska marina motorindustrin så att denna inte går under på samma sätt som den europeiska motorcykelindustrin gjorde för många år sedan?

(¹) EGT L 164, 30.6.1994, s. 15.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(12 oktober 1999)

Den handling frågeställaren hänvisar till är ett arbetsdokument som omarbetades i början av året. Det nuvarande utkastet diskuteras fortfarande med medlemsstaterna, branschen och användarna. Kommissionen samlar för närvarande in och analyserar kommentarer och förslag. Alla dessa kommer att beaktas innan kommissionen antar ett förslag som skall lämnas till parlamentet.

(2000/C 27 E/096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1461/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Gränserna för Argentinas exklusiva ekonomiska zon

Inför frånvaron av svar på min tidigare parlamentära fråga angående detta ämne och kommissionens förvånande och i våra ögon motsägelsefulla svar på vår skriftliga fråga E-3472/98 (¹) är det nödvändigt att få veta vilka grunder kommissionen har för att byta kriterier. I sitt tidigare svar på min fråga E-0496/98 (²) skriver kommissionen att den "instämmer i att fall som detta, som föranlett beslagtagandet i fråga" (av fartyget *Arpón*) "ger upphov till tolkningsproblem och viss osäkerhet för de fartyg som opererar i regionen". Eftersom några fler beslagtaganden inte skett anser man emellertid nu att någon osäkerhet inte längre råder och att några åtgärder därför inte behöver vidtas.

Svagheten i detta argument är slående och motsäger kommissionens tidigare svar på frågorna E-3951/97 (³) och E-0496/98. Jag insisterar därför:

Tror inte kommissionen att den situation med "tolkningsproblem och viss osäkerhet för de fartyg som opererar i regionen" och som kommissionen tidigare refererade till fortfarande gäller, trots att några nya beslagtaganden inte skett?

Håller kommissionen fortfarande fast vid sin tidigare ståndpunkt att "kuststaten i enlighet med artiklarna 56.2 och 75 i Havsrättskonventionen är otvetydigt förpliktad till största möjliga noggrannhet vad gäller gränserna för en EEZ. Och om den försummar detta är den ansvarig härför enligt internationell lag"?

Om det är så, anser då inte kommissionen att den borde vidta åtgärder för att se till att Argentina uppfyller de åtaganden Havsrättskonventionen ålägger landet och för att den osäkra situation som uppstått skall upphöra?

(¹) EGT C 341, 29.11.1999.

(²) EGT C 323, 21.10.1998, s. 41.

(³) EGT C 310, 9.10.1998, s. 5.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Som svar på parlamentsledamotens fråga och som ett komplement till kommissionens svar på parlamentsledamotens frågor P-1424/1999 (¹), P-464/99 (²), E-3472/98 (³), E-3471/98 (⁴), P-2559/98 (⁵), E-496/98 (⁶),

E-399/98 ⁽⁷⁾, E-3951/97 ⁽⁸⁾ i samma ärende, kan kommissionen meddela att frågan om gränserna för den argentinska exklusiva ekonomiska zonen (EEZ) och i synnerhet den argentinska federala fiskerilagen på kommissionens begäran behandlas av rådets arbetsgrupp för havsrätt.

I detta sammanhang har kommissionen och medlemsstaterna möjlighet att undersöka alla aspekter av denna fråga.

⁽¹⁾ Se s. 62.

⁽²⁾ EGT C 348, 3.12.1999, s. 76.

⁽³⁾ EGT C 341, 29.11.1999.

⁽⁴⁾ EGT C 207, 21.7.1999, s. 74.

⁽⁵⁾ EGT C 297, 15.10.1999, s. 25.

⁽⁶⁾ EGT C 323, 23.10.1998.

⁽⁷⁾ EGT C 386, 17.12.1998.

⁽⁸⁾ EGT C 310, 15.12.1998.

(2000/C 27 E/097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1462/99

från Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Projektet för utbyggnad av Citadella-hamnen

Citadellas kommunfullmäktige och Balearernas regionala regering antog i februari 1999 projektet för utbyggnad av nämnda stads hamn som framställts av byggnadsföretaget Dragados y Construcciones S.L.. I detta projekt beräknas man investera 13,5 miljoner pesetas. Av dessa kommer 6,6 miljoner att anslås till uppförandet av ett bosättningsområde på 50,4 hektar i Cala'n Busquets.

Uppförandet av dessa områden, i samband med hamnutbyggnaden, kommer att få som följd att Citadellas befolkning ökar med en fjärdedel, vilket innebär en oerhörd ökning av såväl vattenförbrukningen som miljöpåverkan.

Detta projekt har präglats av en rad allvarliga oegentligheter:

- Det planerade bosättningsområdet följer inte tillväxtprognosen enligt de regionala planeringsriktlinjerna (DOT) Citadella (Balearernas regering har antagit en lag om uppskov som påverkar de s.k. C2- och C3-områdena som berörs av bebyggelsen).
- Det har inte skett någon ordentlig undersökning av miljö- och socialkostnaderna.
- Antagandet föregicks inte av en miljökonsekvensbeskrivning eller den obligatoriska rapporten från kustförvaltningen (Dirección General de Costas).

Mot bakgrund av att en av de tidigare punkterna bryter mot direktiv 85/337/EEG ⁽¹⁾ angående utvärderingen av miljökonsekvenserna av vissa projekt, ställs följande frågor:

1. Kommer kommissionen att vidta åtgärder för att artikel 2 av ovan nämnda direktiv ska följas? Enligt detta direktiv fastställs att medlemsstaterna ska vidta de nödvändiga åtgärderna för att garantera att de projekt som kan skada miljön, som i detta fall, kommer att underställas en utvärdering beträffande nämnda miljö-konsekvenser.
2. Kommer kommissionen att studera och följa på nära håll detta projekt som beräknas påbörjas år 2000?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 oktober 1999)

Kommissionen känner inte till de förhållanden som parlamentsledamoten hänvisar till.

Kommissionen kommer att ta de kontakter som behövs för att samla in alla upplysningar i ärendet och försäkra sig om att rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾ efterlevs.

Kommissionen kommer i vederbörlig ordning att underrätta parlamentsledamoten om resultatet av dessa åtgärder.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG, EGT L 73, 14.3.1999.

(2000/C 27 E/098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1464/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Fiskeavtalet mellan EU och Marocko

Det gällande fiskeavtalet mellan EU och Marocko upphör inom kort. Detta avtal är av stor betydelse för gemenskapernas fiskesektor. Det har en stor inverkan på sysselsättningen, i synnerhet i de mindre gynnade europeiska regioner som är mycket beroende av fisket.

1. Vilka budgetanslag tänker man avsätta för att möta de finansieringsbehov som kommer att uppstå när man längre fram kommer att behöva sluta ett nytt avtal?
2. Vilken tidsplan har Marocko utarbetat och vilken sammansättning och ställning har gemenskapsdelegationen?
3. Mot bakgrund av betydelsen av de bilaterala handels- och finansförbindelserna mellan EU och Marocko, vilka andra generaldirektorat förutom GD XIV kan komma att ta del av nämnda förhandling för att uppnå ett nytt fiskeavtal?
4. Vilka resurser har EU avsatt till Marocko inom ramen för Meda-programmet för samarbete under det pågående året 1999 och vilka resurser avser man att avsätta i framtiden?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

1. Rådet förde vid första behandlingen upp ett belopp på 125 miljoner euro i reserven, vilket motsvarar beloppet i gällande avtal. Med hänsyn till osäkerheten vad det gäller formen för fiskesamarbetet med Marocko och de mycket höga och varierande kostnaderna som tillkommer, anser kommissionen att det budgeterade beloppet är rimligt. Allt eftersom förhandlingarna fortgår kommer kommissionen uppdatera detta belopp enligt gällande budgetförfaranden.

2. och 3. Den 10 juni 1999 fick kommissionen tillstånd av rådet att inleda förberedande samtal med de marockanska myndigheterna för att tillsammans börja söka och utveckla nya samarbetsformer, som gagnar båda parterna, inom fiskerisektorn. Efter rådets möte skickade kommissionen genast, i juni, ett brev till de marockanska myndigheterna i vilket de inbjöd till förberedande samtal. De marockanska myndigheterna svarade den 9 juli 1999 att de var villiga att planlägga ett möte för att inleda en diskussion mellan de båda parterna efter den 15 september. Den utförliga tidsplanen för fortsatta möten kommer att fastställas så snart som de första förberedande samtalen inletts. Förhandlingarna om ett nytt fiskeavtal kommer att föras av kommissionen, således av den institution som beslutats gemensamt.

4. Vad gäller samarbetet med Marocko inom ramen för Europa-Medelhavspartnerskapet har kommissionen fastställt en programplanering för projekt och program under 1999 till ett belopp av 176 miljoner euro.

(2000/C 27 E/099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1466/99**från Heidi Hautala (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Andelen kvinnor i kommittéerna

Det är svårt för parlamentsledamöterna och medborgarna att få information om de rådgivande kommittéer, förvaltnings- och regelkommittéer som lyder under kommissionen och som bistår kommissionen när det gäller att genomföra EU:s rättsakter (det s.k. kommittéförfarandet). Dessa kommittéer, vars antal torde uppgå till mer än 450 stycken, består i huvudsak av företrädare som medlemsstaterna utnämnt. Kan kommissionen redogöra för de ovannämnda kommittéernas sammansättning och könsfördelning? Hur stor är andelen kvinnor i alla de kommittéer som lyder under kommissionen?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 oktober 1999)

Som frågeställaren påpekar finns det många kommittéer som har till uppgift att bistå kommissionen inom ramen för det s.k. kommittéförfarandet. Kommissionen har inte för närvarande resurser att samla in uppgifter om andelen kvinnor respektive män i alla dessa kommittéer. Dessutom utses ledamöterna i dessa kommittéer av medlemsstaterna, och kommissionen har inte några befogenheter att påverka kommittéernas sammansättning. Kommissionen avser emellertid att som ett led i sin jämställdhetspolitik samla in uppgifter om de kommittéer som den inrättar.

(2000/C 27 E/100)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1467/99**från Heidi Hautala (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Användningen av friteringsfett i djurfoder

I samband med dioxinskandalen i Belgien framkom det att det dioxin som hittades i djurfodret kan ha härstammat från det fett som använts vid tillverkningen av fodret. Man vet ännu inte hur dioxinet hamnade i fett, men man antar att fett, härstammande från restaurangernas fritöser som upphettas flera gånger i rad.

I Sverige är det förbjudet att återanvända friteringsfett i djurfoder. Ämnar kommissionen förbjuda användningen av fetter som kan vara farliga i djurfoder i hela EU? På vilket sätt ämnar kommissionen övervaka de fetter som används vid tillverkningen av djurfoder?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(18 oktober 1999)

I efterdyningarna till den nyligen inträffade dioxinföroreningen av oljor, har ett program med lagstiftande åtgärder för att garantera säkerheten hos produkter som används i djurfoder presenterats för rådet och parlamentet. En av dessa lagstiftande åtgärder innebär att fullständiggöra den aktuella förteckningen över de foderråvaror som man förbjudit användningen av i foderblandningar. Förteckningen kommer då att innehålla produkter för vilka spårbarheten inte kan garanteras och produkter med tveklaktig säkerhet. Användningen av återanvända fetter och oljor från livsmedelsområdet i djurfoder är ifrågasatt.

Kommissionen undersöker tillsammans med Ständiga foderkommittén de befintliga övervakningssystemen för dessa återanvända fetter och oljor i olika medlemsländer och även i tredje länder från vilka dessa produkter importeras samt säkerheten för produkterna med avseende på sammansättning och återvinningsprocess.

Kontroll av fetter som används i djurfoder ligger för närvarande på medlemsstaternas ansvar och skall utföras enligt rådets direktiv 95/53/EG av den 25 oktober 1995 om fastställande av principerna för organisationen av officiell kontroll på djurfoderområdet⁽¹⁾. Kommissionen har för närvarande endast möjlighet att utföra kontroll på plats då överträdelse rapporterats. På grund av detta diskuteras nu ett förslag till direktiv⁽²⁾ från parlamentet och rådet om en utvidgning av den rättsliga grunden för kommissionens kontroll.

⁽¹⁾ EGT L 265, 8.11.1995.

⁽²⁾ EGT C 346, 14.11.1998.

(2000/C 27 E/101)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1468/99

från Lucio Manisco (GUE/NGL) till rådet

(1 september 1999)

Angående: Dödsdomen mot kurdledaren Öcalan

Mot bakgrund av den farsartade rättegången och den därpå följande dödsdomen mot kurdledaren Öcalan undrar jag följande:

1. Anser inte rådet att det snarast möjligt bör vända sig till regeringen i Ankara, för att få den att föreslå parlamentet att dödsdomen omedelbart omvandlas till fängelsestraff?
2. Anser rådet inte att det bör uttala sig officiellt om att denna dödsdom innebär ännu en av den turkiska regeringens oräkneliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande principerna för internationell rätt?
3. Anser den följaktligen inte att det under tiden är nödvändigt att
  - a) dra in alla handelsmässiga preferensavtal (både på tullområdet och andra områden) mellan EU och Turkiet,
  - b) avbryta de pågående förhandlingarna om Turkiets anslutning till EU,
  - c) förbjuda all vapenhandel mellan EU och Turkiet?

Svar

(8 november 1999)

I fråga om dödsdomen mot Abdullah Öcalan som Statens säkerhetsdomstol i Ankara meddelade den 29 juni 1999 har ordförandeskapet i Europeiska unionen inför de turkiska myndigheterna upprepat, och kommer att upprepa, unionens välkända och principiella inställning till dödsstraff, oavsett den svarande och vilket brott han eller hon har förklarats skyldig till. Unionen har även på nytt fördömt alla former av terrorism.

Rådet noterar att högsta domstolen sammanträdde den 7 oktober för prövning av Abdullah Öcalans överklagande och att förhandlingarna ajournerades till den 21 oktober. Rådet understryker att turkisk lag föreskriver att domen, efter överklagande, skall tas upp till förnyad prövning av den högsta domstolen och att det turkiska parlamentet (the Turkish Grand National Assembly) har befogenhet att avgöra om en dödsdom som meddelas av en turkisk domstol skall bekräftas eller ej. Rådet uttrycker emellertid på nytt sin förhoppning inför den turkiska regeringen att Turkiet skall följa de senaste femton årens praxis och inte verkställa dödsdomen mot Abdullah Öcalan. Mot bakgrund av Turkiets uttalade avsikt att bli medlem av EU har man betonat att icke-tillämpning av dödsstraff utgör en del av den gemensamma värdegrunden och sålunda en del av Europeiska unionens regelverk.

Rådet anser inte att ett eventuellt avbrott i samarbetet med Turkiet skulle underlätta för unionen att hålla Turkiet informerat om rådets ståndpunkter, inbegripet i fallet Öcalan. Rådet uppmuntras tvärtom av den på senare tid förbättrade atmosfär som kommer att gälla på alla områden i samarbetet mellan EU och

Turkiet efter jordbävningarna i Turkiet och Grekland och av utvecklingen i förbindelserna mellan Grekland och Turkiet. Rådet är övertygat om att en dialog med Turkiet är det enda sättet att närma Turkiet till Europeiska unionens värderingar och mål. I detta sammanhang önskar rådet understryka att det anser det mycket betydelsefullt att utrikesminister Ismail Cem deltog i lunchen i samband med rådets möte (allmänna frågor) den 13 september 1999.

(2000/C 27 E/102)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1469/99

från Lucio Manisco (GUE/NGL) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Dödsdomen mot kurdledaren Öcalan

Mot bakgrund av den farsartade rättegången och den därpå följande dödsdomen mot kurdledaren Öcalan undrar jag följande:

1. Anser inte kommissionen att det snarast möjligt bör vända sig till regeringen i Ankara, för att få den att föreslå parlamentet att dödsdomen omedelbart omvandlas till fängelsestraff?
2. Anser kommissionen inte att det bör uttala sig officiellt om att denna dödsdom innebär ännu en av den turkiska regeringens oräkneliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande principerna för internationell rätt?
3. Anser den följaktligen inte att det under tiden är nödvändigt att
  - a) dra in alla handelsmässiga preferensavtal (både på tullområdet och andra områden) mellan EU och Turkiet,
  - b) avbryta de pågående förhandlingarna om Turkiets anslutning till EU,
  - c) förbjuda all vapenhandel mellan EU och Turkiet?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

Dödsdomen mot ledaren för kurdiska arbetarpartiet (PKK) Abdullah Öcalan som förkunnades den 29 juni 1999 av statens säkerhetsdomstol i Ankara har väckt åtskilliga reaktioner inom unionen. Bland annat har ordförandeskapet uppmanat Turkiet att inte verkställa domen. Kommissionen har också gjort ett liknande uttalande genom att den ansvarige kommissionsledamoten begärt av de turkiska myndigheterna att de skall beakta att unionen motsätter sig dödsstraff.

Det är viktigt att erinra om att dödsstraff sedan 1984 inte verkställts i Turkiet. För närvarande utreder det turkiska parlamentet ett lagförslag om ändring av strafflagen där man föreslår att dödsstraffet avskaffas. Det är klart att verkställandet av domen mot Öcalan skulle omintetgöra alla insatser från Turkiets sida att slutgiltigt avskaffa dödsstraffet.

Kommissionen anser inte att man på detta stadium bör undersöka möjligheten till sådana motåtgärder som parlamentsledamoten föreslår. Kommissionen följer med stor uppmärksamhet vilka konsekvenser domen får och kan bekräfta att de berörda turkiska instanserna kommer att beakta unionens ståndpunkt.

Turkiet ingår i utvidgningsprocessen och omfattas sedan Europeiska rådets möte i Cardiff i juni 1998 av skyldigheten att regelbundet rapportera om sina framsteg i förhållande till anslutningen. Kommissionen kommer att lägga fram sin kommande rapport före årets slut och ta vederbörlig hänsyn till hur ärendet Öcalan utvecklas.

(2000/C 27 E/103)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1472/99**från W.G. van Velzen (PPE-DE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Hälsorisker i samband med utplacandet av sändningsmaster för mobiltelefoner

De senaste månaderna har befolkningen i flera medlemsstater oroats av de påstådda hälsoriskerna med sändningsmaster för mobiltelefoner, framför allt när dessa master placeras på tak till lägenheter, sjukhus och vårdinrättningar.

1. Kan kommissionen ange vilka forskningsrön den har tillgång till när det gäller eventuella hälsorisker i samband med utplacandet av sändningsmaster på hustak i medlemsstaterna?
2. Kan kommissionen i ljuset av de senaste forskningsrönen uppge vilka eventuella hälsorisker som finns, särskilt när det gäller de icke-termiska effekterna vid flitig användning av mobiltelefon?
3. Är kommissionen redo att, med tanke på den oro som många människor känner, anslå pengar ur budgeten för EU:s forskningsprogram till en undersökning om eventuell skadlig, framför allt icke-termisk, påverkan i samband med utplacandet av sändningsmaster och eventuella hälsorisker för mobiltelefonanvändare?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Kommissionen tar den oro som finns beträffande möjliga hälsoeffekter från elektromagnetiska fält på allvar.

Den 9 mars 1999 antog rådet och Europaparlamentet direktiv 1999/5/EG om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse⁽¹⁾. I detta direktiv fastställs de krav som radiosändare bör uppfylla för att kunna tas i bruk och för att släppas ut på marknaden. I direktivet fastställs även att medlemsstaterna på grund av hälsorisker kan begränsa användande av utrustning till exempel genom att fastställa krav på vissa minimiavstånd mellan sändare och allmänheten.

Den 2 juli 1999 antog rådet, på förslag från kommissionen, en rekommendation om begränsning av allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält⁽²⁾. Denna rekommendation redovisar det vetenskapliga utlåtandet från Internationella kommissionen för skydd mot icke-joniserande strålning, vilket stöds av kommissionens vetenskapliga styrkommitté med hänvisning till påvisade hälsoeffekter vid exponering för elektromagnetiska fält.

I detta sammanhang bör det påpekas att den omfattande forskning som genomförts samordnat mellan COST 244- och 244bis- projekten i Europa under det senaste årtiondet, inte har visat på några regenererande skadliga hälsoeffekter vid exponering för radiofrekvensutsläpp på nivåer typiska för mobiltelefoner och sändningsmaster.

Som ett resultat av det omfattande bruket av mobiltelefoner, står det klart att om det finns en skadlig inverkan på hälsan, kan detta vara en effekt på längre tid. Därför bör forskning angående mätningar av dessa effekter fortsätta och resultaten av nuvarande och framtida forskning på området skall beaktas i samband med det rapporteringsförfarande som avses i rekommendationen.

Inom det femte ramprogrammet för Europeiska gemenskapens verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration⁽³⁾, förutser delprogrammet för "livskvalitet och förvaltning av bioresurserna⁽⁴⁾" i nyckelåtgärd 4 "miljö och hälsa" att specifik forskning om hälsoeffekter vid elektromagnetisk strålning och då speciellt epidemiologiska och biomedicinska studier kommer att bestämma möjliga effekter kopplade till icke-joniserande strålning, särskilt från mobiltelefoner och master. Ett flertal ansökningar med anknytning till området utvärderas för närvarande och kan komma ifråga för stöd i 1999 års budget.

⁽¹⁾ EGT L 91, 7.4.1999.

⁽²⁾ EGT L 199, 30.7.1999.

⁽³⁾ EGT C 173, 7.6.1997.

⁽⁴⁾ KOM(98) 305 slutlig.

(2000/C 27 E/104)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1474/99**från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Hantering av spillolja

Enligt kommissionens svar på min tidigare fråga om hantering av spillolja (E-3211/97⁽¹⁾, 5.2.1998) har kommissionen "beslutat att inleda ett förfarande och kommer därvid att vända sig till de grekiska myndigheterna med en begäran om information angående den faktiska tillämpningen i Grekland av direktiv 75/439/EEG, ändrat genom direktiv 87/101/EEG⁽²⁾. Beroende på svaret från de grekiska myndigheterna får kommissionen sedan ta ställning till om den behöver vidta några ytterligare åtgärder. Om nödvändigt kommer kommissionen att utnyttja sin behörighet enligt artikel 169 i EG-fördraget."

Vad svarade de ansvariga grekiska myndigheterna på frågan om tillämpningen av ovannämnda direktiv, i synnerhet av artiklarna 4 och 8 i direktiv 87/101/EEG? Om fallet är att Grekland inte tillämpar dessa direktiv, kommer kommissionen verkligen att utnyttja sin behörighet enligt artikel 169 i EG-fördraget, och i så fall när?

(¹) EGT C 223, 17.7.1998, s. 1.

(²) EGT L 42, 12.2.1987, s. 43.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 oktober 1999)

Kommissionen har vid åtskilliga tillfällen begärt att de grekiska myndigheterna skall lämna information om landets genomförande av rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor, ändrat genom rådets direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986. Eftersom de grekiska myndigheterna inte har lämnat denna information har kommissionen inlett ett överträdelseförfarande mot Grekland enligt artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169) med anledning av att Grekland inte har tillhandahållit den tillämpningsrapport som krävs enligt artikel 18 i direktivet.

(2000/C 27 E/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1475/99**från Ioannis Marinos (PPE-DE) till rådet**

(1 september 1999)

Angående: Förföljelse av zigenare i Kosovo

I tv-kanalerna Euronews och RAI visades för några dagar sedan bilder där man kunde se att alla zigenare som bor i Kosovo nu lämnar regionen.

Man beräknar att kosovoalbanerna kommer att tvinga runt 100 000 zigenare som är bosatta i Kosovo att överge sina hem, anklagade för att vara "serbiska kollaboratörer".

Kan kommissionen redogöra för sin inställning i detta nya fall av etnisk rensning som denna gång drabbar samtliga personer av zigenskt härkomst i Kosovo, vilka får utstå en förföljelse liknande den som serberna anklagas för att ha utfört mot kosovoalbanerna, och vilka åtgärder kommer att vidtas för att få stopp på denna förföljelse och göra det möjligt för zigenarna att återvända till sina hem?

Svar

(8 november 1999)

Rådet delar den ärade parlamentsledamotens oro över att den serbiska och den övriga icke-albanska befolkningen i stor utsträckning har lämnat eller har tvingats lämna Kosovo. Rådet påminner om att enligt FN:s säkerhetsråds resolution 1244 skall alla flyktingar och fördrivna personer ha rätt att återvända. Rådet stöder till fullo UNMIK:s ansträngningar för att främja försoning och samarbete mellan olika etniska och andra grupper i Kosovo och förbinder sig att även i fortsättningen kraftfullt stödja ett demokratiskt och multietniskt Kosovo.

I kontakterna med ledande personligheter inom den kosovoalbanska befolkningen har representanter för EU poängterat klart och tydligt att förföljelsen av kosovoserber, romer och andra etniska grupper är oacceptabel och måste upphöra omedelbart.

Det internationella samfundet kommer att anstränga sig till det yttersta för att underlätta flyktingars och fördrivna personers återvändande. Under tiden fortsätter EU att ge humanitärt bistånd till ett stort antal flyktingar i Serbien. Europeiska byrån för humanitärt bistånd (ECHO) har nyligen anvisat 56,1 miljoner euro för humanitärt bistånd i detta syfte.

(2000/C 27 E/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1476/99

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Postavgifter

Vissa nationella postmyndigheter tar ut olika porto för brev som skickas till en adress inom landet (oavsett hur långt bort adressen ligger) och för brev som skickas till en adress i en annan medlemsstat (oavsett hur nära adressen ligger). Är detta förenligt med fördraget, framför allt med bestämmelserna om icke-diskriminering på grundval av nationalitet?

Svar av Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(6 oktober 1999)

Gemenskapen förordar kostnadsorienterade priser för tjänster som omfattas av de allmänna posttjänsterna i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 97/67/EG av den 15 december 1997 om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna⁽¹⁾.

De kostnader som uppstår för vissa postoperatörer när de distribuerar ett brev inom samma medlemsstat kan skilja sig från de kostnader som uppstår vid distributionen till en adress i en annan medlemsstat. Avståndet blir då endast av mindre betydelse. När det gäller en tjänst som endast utförs inom landet rör det sig om en enda operatör som använder sig av ett nät som denne med tiden har utvecklat för sin tjänst. När det gäller en gränsöverskridande tjänst utför flera olika operatörer var och en sin del av tjänsten via det egna nätet. Därigenom ökar arbetsinsatsen och därmed också kostnaderna.

Eftersom kostnaderna påverkar avgifterna är det inte uteslutet att inrikesförsändelser behandlas annorlunda än utrikesförsändelser. Så länge posttjänsterna inte är avreglerade är det medlemsstatens och operatörens sak att påvisa att det är motiverat med olika avgifter. Fallet ifråga skall granskas enligt artikel 49 (f.d. artikel 59) och artikel 86.2 (f.d. artikel 90) i EG-fördraget.

⁽¹⁾ EGT L 15, 21.1.1998.

(2000/C 27 E/107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1477/99

från Robert Evans (PSE) till rådet

(1 september 1999)

Angående: Administrativt frihetsberövande

Skulle rådet kunna säga mig vad det gör för att försöka säkerställa att Israels regering uppfyller internationella bestämmelser om tillämpningen av administrativt frihetsberövande, framför allt artikel 9 i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter?

Jag skulle vilja påminna rådet om fallet med Bilal Dakrub, en av 22 libanesiska fångar som godtyckligt hålls fängslade i Israel, fångar som hålls fängslade antingen utan rättegång eller långt efter att deras straff har avtjänats.

Svar

(8 november 1999)

Europeiska unionen fortsätter att uppmärksamt följa situationen för de libanesiska fångar som hålls fängslade av Israel samt för andra administrativa fångar som hålls fängslade av andra stater i området.

Förbindelserna med Israel styrs för närvarande av ett interimsavtal i avvaktan på att EuropaMedelhavsavtalet, som undertecknades 1995, skall ingås. I interimsavtalet fastställs särskilt att "förbindelserna mellan parterna och samtliga bestämmelser i detta avtal, skall grundas på iakttagandet av de mänskliga rättigheterna och de demokratiska principerna, vilka skall vägleda deras inrikes- och utrikespolitik och utgöra en väsentlig beståndsdel av detta avtal (artikel 1)." Därför förväntar sig Europeiska unionen att alla bestämmelserna i interimsavtalet skall iakttas i lika mån av alla de undertecknande parterna.

Unionen tog vid det 55:e mötet i FN:s kommission för mänskliga rättigheter 1999 med de israeliska myndigheterna upp frågan om libaneser som hålls fängslade av Israel eller befinner sig under israelisk kontroll och upprepade sin oro över att administrativt frihetsberövande tillämpas. Rådet kan försäkra den ärade parlamentsledamoten att rådet fortsätter att uppmärksamma brott mot de mänskliga rättigheterna i området för att säkerställa att partnerländerna är medvetna om att bestämmelserna i internationella avtal om mänskliga rättigheter måste följas, inklusive bestämmelserna i de internationella konventionerna om medborgerliga och politiska rättigheter.

(2000/C 27 E/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1478/99

från Robert Evans (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Administrativt frihetsberövande

Skulle kommissionen kunna säga mig vad det gör för att försöka säkerställa att Israels regering uppfyller internationella bestämmelser om tillämpningen av administrativt frihetsberövande, framför allt artikel 9 i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter?

Jag skulle vilja påminna kommissionen om fallet med Bilal Dakrub, en av 22 libanesiska fångar som godtyckligt hålls fängslade i Israel, fångar som hålls fängslade antingen utan rättegång eller långt efter att deras straff har avtjänats.

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

Kommissionen är medveten om bruket av administrativt frihetsberövande i Israel och om fallet med libanesiske medborgaren Bilal 'Abd al-Husayn Dakrub som fortfarande hålls fängslad i Israel trots att han hade avtjänat sitt ursprungliga fängelsestraff redan 1988 (!). Uppenbarligen sitter Bilal 'Abd al-Husayn Dakrub och andra libanesiska fångar gripna för att eventuellt användas som "förhandlingsobjekt" i utväxling mot fyra israeliska soldater som saknas i strid sedan 1980-talet och antas vara i händerna på islamisk milis i Libanon (?).

Det finns välgrundat hopp om att sådana utväxlingar kan utgöra en del av ett fredsavtal mellan Israel och Libanon om bl.a. tillbakadragande av israeliska trupper från de ockuperade områdena i södra Libanon inom ett år, vilket tillkännagivits av Israels premiärminister Barak.

De israeliska myndigheterna är väl medvetna om den vikt gemenskapen fäster vid rättssäkerhet och strikt iakttagande av de åtaganden Israel ingått genom sin anslutning 1991 till Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter (ICCPR). Trots att det klart föreskrivs i artikel 9 i ICCPR:s konvention att ingen får utsättas för godtyckligt frihetsberövande är administrativt frihetsberövande tillåtet enligt israelisk lag (?). Kommissionen utnyttjar varje lämpligt tillfälle som ges inom ramen för dess regelbundna kontakter med de israeliska myndigheterna för att framföra sin ståndpunkt om situationen när det gäller de mänskliga rättigheterna i Israel. Dessutom har enskilda medlemsstater som anslutit sig till Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter särskilt mandat att ta upp frågor om mänskliga rättigheter med Israel i egenskap av avtalspart.

Efter det att det försenade Europa-Medelhavsavtalet mellan unionen och Israel har ratificerats kommer unionen som helhet och kommissionen som sådan att ha bättre möjligheter att positivt påverka alla frågor i anslutning till mänskliga rättigheter inom ramen för den politiska dialogen med Israel som inrättats enligt avtalet. I en särskild klausul om mänskliga rättigheter föreskrivs att respekt för mänskliga rättigheter utgör en väsentlig del av avtalet. Redan inom ramen för det befintliga interimsavtalet skall Israel följa principen för mänskliga rättigheter.

I detta sammanhang välkomnar kommissionen den positiva utvecklingen på den senaste tiden när det gäller mänskliga rättigheter i Israel, bl.a. regeringens yttranden som antyder en begränsning av administrativt frihetsberövande och högsta domstolens utslag som förbjuder alla former av tortyr under alla omständigheter.

- (¹) Enligt uppgift arresterades Dakrub i de ockuperade områdena i södra Libanon 1986 och fördes till Israel där han ställdes inför rätta vid en militärdomstol i Lod för medlemskap i en illegal organisation. Han dömdes till två och ett halvt års fängelse. Han hade avtjänat sitt straff den 16 augusti 1998 men hålls fortfarande fängslad.
- (²) Ron Arad (sedan 1986), Zachery Baumel, Zvi Feldman och Yehuda Katz (sedan 1982).
- (³) Användningen av administrativt frihetsberövande i Israel och de ockuperade områdena bygger på artiklarna 108 och 111 i The Defence (Emergency) Regulations som infördes av de brittiska myndigheterna som styrde det palestinska mandatet. I mars 1979 infördes Emergency Powers (Detention) Law som medförde större administrativa och rättsliga befogenheter för administrativt frihetsberövande i Israel. 1980 infördes liknande bestämmelser i de ockuperade områdena.

(2000/C 27 E/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1479/99

**från Rosa Díez González (PSE), Alejandro Cercas (PSE)
och Carmen Cerdeira Morterero (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Modell för offentlig social trygghet och social sammanhållning

Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) och Internationella arbetsorganisationen (ILO) har nyligen publicerat undersökningar som förstärker den uppfattning som framförts i Europeiska kommissionens nyligen framlagda meddelande angående en harmoniserad strategi för att modernisera den sociala tryggheten. Enligt denna uppfattning har bestämmelserna om arbetslöshetsunderstöd och pensioner samt andra bestämmelser som rör social trygghet ingen negativ inverkan på sysselsättningsnivån. Sådana bestämmelser bidrar tvärtom till att bibehålla efterfrågan och att rädda dessa personer och deras familjer från en gradvis försämring när det gäller deras levnadsnivå. De 63 procent som den offentliga sektorn i Europa har anslagit för pensioner och hälsa medverkar till en omfördelning av inkomsterna utan vilken 40 procent av familjerna skulle leva i relativ fattigdom. Enligt Europeiska gemenskapens hushållspanel (ECHP) är denna siffra ännu högre i Spaniens fall, där sparkapaciteten är 10 procent lägre än genomsnittet bland europeiska familjer.

Hur tolkar kommissionen dessa analyser, mot bakgrund av den diskussion som förts om att reformera det offentliga systemet eller den offentliga modellen för välfärd och social sammanhållning i unionen, och försöken att göra nedskärningar i systemet eller kombinera det med omfattande privata alternativ och med pensioner som bara är tillgängliga för en del av de europeiska medborgarna och arbetstagarna?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

De sociala trygghetssystemen har en mycket stor betydelse för gemenskapen och det är de offentligfinansierade sociala trygghetssystemen som i medlemsstaterna står för merparten av utgifterna för sociala tjänster, hälso- och sjukvård samt pensioner. De har en avgörande betydelse för fördelningspolitiken och den sociala sammanhållningen. De sociala trygghetssystemen måste anpassas till de sociala och ekonomiska förhållanden under vilka de skall fungera och vilka har ändrats avsevärt sedan dessa system inrättades. Kommissionen har i sitt nyligen antagna meddelande om en samordnad strategi för att modernisera den sociala tryggheten (¹) föreslagit att man skall inleda en kollektiv reflektion om framtidens sociala trygghet

och att denna nya process skall grunda sig på fyra mål: att arbete skall löna sig och trygga en säker inkomst; att trygga pensionerna och skapa hållbara pensionssystem; att främja social integrering och trygga en högkvalitativ och hållbar hälsovård.

Dessa mål visar tydligt att kampen mot social utslagning och moderniseringen av den sociala tryggheten måste gå hand i hand. Framväxten av privata tilläggs-pensionssystem kan bidra till att de offentliga pensionssystemen moderniseras. Detta dels eftersom de kan minska det demografiska trycket på de befintliga offentliga systemen och därigenom bidra till att öka utsikterna för dessa systems framtida överlevnad, dels genom att privata tilläggs-pensionssystem som kompletterar de offentligfinansierade systemen kan bidra till att man kan upprätthålla en hög generell nivå av social trygghet.

Balansen mellan privata och offentligfinansierade system är något som det åligger varje medlemsstat att besluta om och det är medlemsstaterna själva som ansvarar för att organisera och finansiera sina sociala trygghetssystem, vilket innefattar pensionssystemen. I den övergripande politiken är det viktigt att särskilt uppmärksamma dem som inte har resurser att investera i en tilläggs-pension.

En fråga som bör behandlas på europeisk nivå är utarbetandet av en lämplig rättslig ram för privata pensionfonder som både fastställer erforderliga krav på försiktighet för att skydda konsumenterna och ger lämplig investeringsfrihet så att pensionsfondstillgångarna kan dra nytta av den inre kapitalmarknaden och investeras fördelaktigt.

I kommissionens meddelande "Att skapa en inre marknad för kompletterande pensionsskydd" ⁽²⁾ undersöks vilka beståndsdelar som skulle kunna ingå i ett förslag till direktiv om tillsyn över pensionsfonderna. Att anta ett sådant direktiv har ansetts vara en av huvudprioriteringarna i handlingsplanen om finansiella tjänster (kommissionens meddelande "Att genomföra handlingsramen för finansmarknaderna: en handlingsplan" ⁽³⁾), som godkändes av rådet den 25 maj 1999 och senare av Europeiska rådet vid dess möte i Köln.

⁽¹⁾ KOM(1999) 347 slutlig.

⁽²⁾ KOM(1999) 134 slutlig.

⁽³⁾ KOM(1999) 232 slutlig.

(2000/C 27 E/110)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1484/99

från Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) till rådet

(1 september 1999)

Angående: Polismyndigheternas verksamhet längs Via Baltica

Finlands största dagstidning, Helsingin Sanomat, har på sin insändarsida under de senaste veckorna publicerat oroväckande skrivelser enligt vilka polisen har burit upp obestämda utgifter av utländska bilister längs den väg som går via de baltiska länderna och Polen till Mellaneuropa, dvs. längs Via Baltica. I skrivelserna påstår man att det har varit möjligt att diskutera bötesbeloppet och att bilisterna varit tvungna att betala böterna direkt på ort och ställe. Betalaren har inte fått något kvitto på betalningen.

Via Baltica är trots att den är i dåligt skick en viktig väg för trafiken från Nordeuropa till Mellaneuropa och erbjuder ett användbart alternativt till den rutt som löper via Sverige och Danmark. Med beaktande av att dessa problem i synnerhet kommer att beröra Europeiska unionen i samband med den kommande utvidgningen finns det skäl att i god tid utreda alla oklarheter relaterade till utnyttjandet av denna rutt.

1. Vet rådet om polismyndigheterna i länder som ansökt om medlemskap i EU bär upp korrekta och lagliga avgifter av de medborgare från medlemsstaterna som rör sig längs Via Baltica?

2. Vilka åtgärder ämnar rådet vidta, om det visar sig att en olämplig myndighetsverksamhet förekommer, för att säkerställa att en sådan förvaltningskultur hos ansökarländernas myndigheter utrotas och för att garantera att EU-ländernas medborgare kan använda rutten utan att tvingas betala omotiverade avgifter?

Svar

(22 oktober 1999)

Via Baltica är erkänd av de baltiska kandidatländerna som en trafikled av betydelse för deras integrering i Europeiska unionen och åtnjuter som sådan ett särskilt stöd inom ramen för deras transportpolitik.

Rådet har inte informerats om enskilda fall av påförande av skatter eller böter för utländska förare som färdas på Via Baltica i Estland, Lettland eller Litauen. Om det förekom olagliga verksamheter bland enskilda poliser skulle det problem som den ärade parlamentsledamoten tar upp falla inom den mer allmänna ramen för bekämpande av korruption i dessa kandidatländer.

I denna fråga kan det erinras om att de partnerskap för anslutning, som upprättats av kommissionen i april 1998 på grundval av de riktlinjer och prioriteringar som fastställts av rådet och som utgör ett väsentligt led i den strategi som utvecklats av unionen för att föra kandidatländerna till anslutning till unionen, inbegriper ett viktigt kapitel om kampen mot organiserad brottslighet och korruption. Kampen mot korruption är särskilt föremål för en prioritering på kort sikt i partnerskapet för anslutning med Lettland och Litauen.

Experterna på området för kampen mot organiserad brottslighet har vidare ingått, i maj 1998, en föranslutningspakt mellan unionens medlemsstater och kandidatländerna vilken också behandlar kampen mot korruption.

Genomförandet av föranslutningsstrategin och, i synnerhet, de prioriteringar som fastställts genom partnerskapen följs regelbundet upp inom de associeringsorgan som upprättats genom Europaavtalen. Inom denna ram har kampen mot korruption varit föremål för diskussioner inom associeringsrådets instanser under de senaste månaderna.

Om den information som framkommit i tidningen Helsingin Sanomat, till vilken den ärade parlamentsledamoten hänvisar, fastställs och om bekräftelse erhålls om de olagliga verksamheterna längs Via Baltica, kommer unionen inte att försumma att ta upp denna punkt inom ramen för Europaavtalen för associering med de berörda baltiska kandidatländerna.

(2000/C 27 E/111)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1485/99

från Marie-Noëlle Lienemann (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Brittiskt tuberkulossmittat nötkött

Fransk press gör gällande att brittiskt nötkött från tuberkulossjuka djur släpps ut på marknaden.

Känner kommissionen till att detta förekommer?

När kommer kommissionen att förbjuda denna praxis som så tydligt strider mot försiktighetsprincipen samt garantera att de europeiska konsumenterna får ett fullgott livsmedelsskydd?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 september 1999)

I rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem vid handeln med färskt kött inom gemenskapen (!) föreskrivs att kött måste härröra från djur som har besiktigats före och efter slakt av en officiell veterinär. Köttet måste förklaras otjänligt som livsmedel om det vid dessa besiktningar framkommer att det härrör från djur hos vilka man fastställt allmänt utbredd tuberkulos eller från djur som reagerat positivt eller oklart på ett tuberkulinprov och hos vilka det vid en undersökning påvisats enbart begränsade tuberkulosskador på vissa organ eller delar av slaktkroppen. Ytterligare bestämmelser gäller om

begränsade tuberkuloskador påträffas. Dessa åtgärder är avsedda att undanröja risken för att sjukdomen överförs till människor. Kött som inte uppfyller kraven i direktiv 64/433/EEG får inte släppas ut på marknaden.

Det åligger medlemsstaterna att tillse att förekomsten av tuberkolos hos djur kontrolleras noggrant och att kött uppfyller de säkerhetskrav som fastställs i gemenskapens lagstiftning.

Kommissionen har anmodat berörda myndigheter att komma med ytterligare information i denna fråga. Så snart kommissionen erhållit de erforderliga uppgifterna kommer den att underrätta parlamentsledamoten om detta.

(¹) EGT L 121, 29.7.1964, konsoliderat genom direktiv 91/497/EEG (EGT L 268, 24.9.1991), och ändrat genom direktiv 95/23/EG (EGT L 243, 11.10.1995).

(2000/C 27 E/112)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1486/99

från **Lukas Vander Taelen (Verts/ALE)** till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Internationell arkitektutställning i Europakvarteren i Bryssel

I Léopold- och EU-kvarteren i Bryssel finns antagligen unionens mest kontroversiella storstadsbyggnationer. De europeiska institutionernas närvaro och fastighetsspekulationerna har spelat en avgörande roll i den brutala och våldsamma omvandlingen av stadsnät och sociala sammanhang i kvarteret, liksom människornas levnadsförhållanden där.

Europeiska kommissionen och Bryssels huvudstadsregion lanserade i maj 1997 en internationell arkitektutställning för att planera de områden som är tillgängliga för allmänheten i EU-kvarteren. Urvalet av förslag gjordes i två etapper. Det vinnande förslaget var det som fått den allvarligaste kritiken — och detta redan från första etappens början! Vid den första etappen ansåg juryn att vissa viktiga alternativ i det vinnande förslag var helt orealistiska, t ex. tunneln vid rue de la Loi och rivningen av Résidence Palace. Man kritiserade även den dåliga förankringen i lokalmiljön. Vilket inte är överraskande med tanke på att deltagarna inte fick ta del av några anmärkningar och önskemål från invånare eller områdesexperter. Kommissionen hade en representant i juryn under alla etapper av förslagsurvalet. Till följd av felaktigheter som avslöjades under urvalet, bland annat i form av brott mot direktiv 92/50/EEG (¹) av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster och mot tävlingsbestämmelserna om urvalskriterier och jurysammansättning, överklagade en av de arkitekter som deltog i tävlingen till den belgiska regeringsrätten (Conseil d'État) och kommissionen (anmälan 98/5025, SG(98) A/17139).

Kan kommissionen förklara i vilken utsträckning den varit delaktig i tävlingens organisation och genomförande? Hur tänker kommissionen följa upp ovannämnda anmälningar? Om det förekommit interna felaktigheter vid tävlingens genomförande, vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att undanröja dem? Anser inte kommissionen att man borde avblåsa alla planer på att förverkliga det utvalda förslaget och ta upp en ny diskussion om utnämningen av vinnande förslag, innan undersökningen nått fram till ett slutresultat? Anser den inte också att det är nödvändigt att se över tävlingen så att invånarnas deltagande i projektförslagen blir obligatoriskt? Tänker kommissionen tillämpa förfarandet enligt artikel 169 i EG-fördraget mot belgiska staten för att den inte följt direktivet om offentlig upphandling?

(¹) EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

För den aktuella upphandlingen är den enda upphandlande myndigheten huvudstadsregionen Bryssel. Gemenskapens medverkan inskränker sig till ett bidrag till finansieringen. En tjänsteman från vardera rådet, parlamentet och kommissionen har suttit med i juryn.

Enligt ett klagomål som lämnats in till kommissionen har flera brott mot reglerna för upphandling begåtts, bl.a. i fråga om juryns sammansättning och omröstningsrutiner och brott mot principen att tävlingsbidragen skall vara anonyma för juryn.

Fallet granskas mot bakgrund av tillämplig gemenskapsrätt, främst rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena för offentlig upphandling av varor och tjänster. De belgiska myndigheterna tillfrågades i ärendet i en skrivelse av den 18 december 1998. Då de inte svarat inom angiven tidsgräns, tog kommissionen på nytt upp ärendet i en skrivelse av den 3 maj 1999 och vid ett möte med de belgiska myndigheterna den 21 maj 1999. De belgiska myndigheterna framförde sin förklaring i en skrivelse av den 14 juni 1999. De hävdade bl.a. att även om vissa bestämmelser i fråga om suppleanter i juryn inte följts, finns det inget som tyder på att juryn tagit ställning för någon deltagare eller att juryns sammansättning kunnat påverka tävlingens resultat. Dessutom har den klagande enligt de belgiska myndigheterna inte i samband med förfarandet krävt att upphandlingsbestämmelserna skulle tillämpas strikt, utan tvärtom försvarat sitt bidrag och därigenom gjort att anonymiteten åsidosatts för alla bidragen. Detta svar granskas för närvarande ingående av kommissionen.

Enligt vad kommissionen känner till har priserna redan delats ut. Upphandlingen av arkitekturtjänster har också tilldelats vinnaren, och i detta sammanhang har åtgärder vidtagits för att låta de berörda parterna delta.

(2000/C 27 E/113)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1487/99

från Marie Isler Béguin (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Påverkan på miljö och arbetsförhållanden vid företaget Caleras de San Cucao, Asturien (Spanien)

Företaget Caleras de San Cucao producerar kalk genom bränning av kalksten och dolomitprodukter, i Agüera, Llanera (Asturien). Kommissionen håller på att utreda om detta företag bränt giftigt och farligt avfall (slam från vattenreningsverk) utan tillstånd. Syftet är att undersöka om det skett någon överträdelse av direktiv 75/442/EEG⁽¹⁾, ändrat genom 91/156/EEG⁽²⁾ om avfall. Arbetsförhållandena vid nämnda företag har orsakat skador på hälsan hos arbetstagarna och de närboende och gör det fortfarande, då det giftiga reningsslam som företaget bränner innehåller höga halter av tungmetaller och andra farliga ämnen. Enligt de resultat som framkommer i Oviedo-universitetets miljötekniska laboratoriums undersökningar, och som finns med i rapporten från den expertprövning som brottmålsdomstol nr 7 i Oviedo begärt, förekommer en mycket hög halt av partikelförorening. Denna förorening kan endast förklaras av frånvaron av utrustning för partikeleliminering. Företaget har inte fått tillstånd för hantering av giftigt och farligt avfall och de har följaktligen inte den obligatoriska skyddsutrustningen som krävs för att uppfylla kraven. Företaget uppfyller således ej rådets direktiv 98/24/EG⁽³⁾ av den 7 april 1998 om skydd av arbetstagares hälsa och säkerhet mot de risker som har samband med kemiska agenter i arbetet, rådets direktiv 90/394/EEG⁽⁴⁾ av den 28 juni 1990 om skydd av arbetstagarna mot risker förknippade med cancerframkallande agenter under arbetet och rådets direktiv 94/67/EG⁽⁵⁾ av den 16 december 1994 om förbränningen av farligt avfall. De lokala och regionala myndigheterna i Asturien agerar inte så skyndsamt som de borde trots ett systematiskt förbiseende av alla de åtgärder som skall vidtas vid kalk- och stembrotten enligt resolutionen av den 1 december 1995 av Asturiens departement för offentliga arbeten.

Kan kommissionen förklara hur situationen ser ut i dagsläget i de utredningar som redan inletts? Anser inte kommissionen att man bör utvidga den undersökning som pågår om de överträdelser som Caleras San Cucao förmodas ha begått mot reglerna av skyddet av arbetstagarnas och de närboendes hälsa? Anser inte kommissionen att detta företag och de asturianska myndigheterna borde bestraffas för de tillåter förbränning av giftigt slam och inte uppfyller rådets direktiv 94/67/EG, 98/24/EG och 90/394/EEG?

⁽¹⁾ EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

⁽²⁾ EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

⁽³⁾ EGT L 131, 5.5.1998, s. 11.

⁽⁴⁾ EGT L 196, 26.7.1990, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT L 365, 31.12.1994, s. 34.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 oktober 1999)

Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens svar på den skriftliga frågan E-4104/98 som ställts av Laura González Álvarez⁽¹⁾ om miljöproblem som orsakats av verksamheten i företaget "Caleras de San Cucao". Kommissionen har inlett en undersökning på eget initiativ och har dessutom mottagit en skrivelse i samma ärende, som har registrerats som ett klagomål.

Vid behandlingen av detta ärende har kommissionen begärt in synpunkter från de spanska myndigheterna på de uppgifter som rapporterats, framför allt när det gäller tillstånd för förbränningen av avloppsslam, slamtyp och rättsliga och administrativa åtgärder som vidtagits av de nationella myndigheterna i denna fråga. Efter att den klagande lämnat mer detaljerade uppgifter om det aktuella företaget, har kommissionen på nytt vänt sig till de spanska myndigheterna för att få mer uttömmande information för att kunna avgöra om det har skett en överträdelse av gemenskapsrätten.

I sitt svar bekräftade de spanska myndigheterna att det aktuella företaget inte hade orsakat några skador på miljön. Enligt de spanska myndigheterna har man från förvaltningens sida flera gånger krävt att företaget skall börja använda ny och renare teknik. De spanska myndigheterna uppger vidare att företaget inte förbränner avfall. De uppger att företaget inte hanterar avfall och att det endast vid ett enstaka tillfälle bränt avloppsslam för att undersöka möjligheterna att utvinna kalken i slammet, men då dragit slutsatsen att denna slam inte innehåller tillräckligt med kalorier för kalcinerings.

Kommissionen kommer dock att noggrant undersöka de nya uppgifter som parlamentsledamoten lämnat.

När det gäller rådets direktiv 98/24/EG av den 7 april 1998 om skydd av arbetstagares hälsa och säkerhet mot risker som har samband med kemiska agenser i arbetet, vill kommissionen uppmärksamma parlamentsledamoten på att tidsfristen för när medlemsstaterna skall ha satt i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet löper ut den 5 maj 2001.

Kommissionen har inte tillräckligt med information för att kunna uttala sig om huruvida det skett en överträdelse av rådets direktiv 90/394/EEG av den 28 juni 1990 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för carcinogener i arbetet⁽²⁾. Den kommer därför att kontakta de spanska myndigheterna för att få allt underlag som krävs för att kunna bedöma situationen.

⁽¹⁾ EGT C 386, 17.12.1998.

⁽²⁾ EGT L 196, 26.7.1990, s. 1.

(2000/C 27 E/114)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1488/99**från Liam Hyland (UEN) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: EU-politik för världskonferensen om kanaler, Irland den 16-18 maj 2001

Som kommissionen säkerligen känner till hålls det varje år en världskonferens om kanaler. Temat för den konferens som kommer att hållas i Irland den 16-18 maj 2001 är levande kulturarv ("Living Heritage").

Konferensen kommer att hållas bland annat i Dublin Castle och Waterfront Hall i Belfast. Kan kommissionen i stora drag ange på vilket sätt den kan bidra till att konferensen blir en framgång, och anser även kommissionen att den, med tanke på kanalernas positiva flerfunktionella roll i Irland och i övriga medlemsstater, skall utarbeta en handlingsplan för EU:s inre vattenvägar och kanaler?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(7 oktober 1999)

Som ett led i utvecklingen av det transeuropeiska transportnätet planerar man att utifrån de befintliga inre vattenvägarna utveckla ett sammanhängande nät av inre vattenvägar som är ekonomiskt och ekologiskt rationellt och som gör det möjligt för inlandssjöfarten att på ett optimalt sätt bedriva denna form av transport, som är både ekonomisk, säker och miljövänlig.

Dessutom uppfyller de inre vattenvägarna, förutom sin transportfunktion, ett flertal andra funktioner, till exempel vad gäller flodturism, regional utvecklingsplanering, vattenförvaltning (konstbevattning, dricksvatten och vattentillförsel till grundvattnet) samt ett "historiskt kulturarv" ("canal du Midi" i Frankrike och slussarna i "canal du Centre" i Belgien). Dessa olika dimensioner försöker kommissionen ta med i beräkningen vid sina olika överväganden, till exempel om infrastrukturavgifter.

I detta sammanhang följer kommissionen med intresse resultatet av de olika arrangemang som ordnas för att visa vilken betydelse vattenvägarna har, såsom världskonferensen om kanaler.

(2000/C 27 E/115)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1489/99

från Brian Crowley (UEN) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Strålning från kontorsdatorer

Kommissionen känner säkerligen till den nya forskning som tyder på att kontorsanställda kan bli sjuka av att kontorsdatorer utsätter dem för skadlig strålning. En ny anordning som kan motverka effekterna av sådan strålning kan emellertid installeras ovanpå datorskärmarna.

På vilket sätt avser nu kommissionen reagera på slutsatsen att lågfrekventa magnetfält ligger till grund för över en tredjedel av sjuka hus-syndromet?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

I juni 1998 lade kommissionen fram ett förslag till rådets rekommendation⁽¹⁾ om begränsning av befolkningens exponering för elektromagnetiska fält. Detta antogs av rådet den 8 juni 1999⁽²⁾.

I texten beaktas det vetenskapliga yttrandet från International commission on non-ionising radiation, som stöds av kommissionens vetenskapliga styrkommitté.

Resultaten av pågående och framtida forskning på detta område kommer att beaktas i det rapporteringsförfarande som föreskrivs i texten.

⁽¹⁾ KOM(1998) 247 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 199, 30.7.1999.

(2000/C 27 E/116)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1490/99

från Pat Gallagher (UEN) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Det nya gemenskapsinitiativet Equal

Enligt de nya förslagen om strukturfonderna skall det nuvarande Adapt-programmet och det nuvarande initiativet Sysselsättning ersättas med ett enda initiativ som skall kallas Equal.

Kommer kommissionen att ge några garantier för att det nya initiativet kommer att gagna personer med funktionshinder, och kommer kommissionen att garantera en passande roll för icke-statliga organisationer?

Svar från Pdraig Flynn på kommissionens vägnar

(8 september 1999)

Enligt bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 1262/1999 av den 21 juni 1999 om Europeiska socialfonden⁽¹⁾ syftar gemenskapsinitiativet Equal till att bekämpa diskriminering och alla slag av bristande jämställdhet på arbetsmarknaden.

Kommissionen förväntas inom kort anta förslaget till riktlinjer för detta initiativ som kommer att genomföras i överensstämmelse med de övergripande frågorna som alla kan vara av intresse för handikappade. Mot bakgrund av erfarenheterna från initiativen Employment och Adapt kommer man att fästa vikt vid att projekten omfattar ett flertal partner, vilket innebär att varje projekt bör dra nytta av samarbetet mellan främst de offentliga myndigheterna, arbetsmarknadens parter och icke-statliga organisationer inom det berörda territoriet eller på det berörda området.

Medlemsstaterna kommer såsom även för initiativen Employment och Adapt att ansvara för projekturvalet.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 27 E/117)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1491/99

från Struan Stevenson (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Samtrafik av el — Skottland/Nordirland

1. Har kommissionen uppmärksammat det beslut som fattats vid en domstol i Mannheim, Tyskland, enligt vilket ett långfristigt avtal om elleverans, som hade slutits mellan det kommunala verket och dess leverantör innan marknaden började liberaliseras, strider mot gemenskapslagstiftningen? Håller kommission, mot bakgrund av detta, med mig om att den brittiska regeringens beslut, i dess egenskap av dåtida ägare av företaget Northern Ireland Electricity, att sluta ett avtal med företaget Scottish Power om byggandet av ett samtrafiknät för el mellan Skottland och Irland, utan att detta föregicks av något anbudsförfarande med tanke på Nordirlands kommande elleveranser, på samma sätt som i fallet Mannheim, borde ogiltigförklaras?

2. I den "harmoniseringsrapport" om elsektorn inom EU som nyligen presenterades för rådet och parlamentet föreslår kommissionen att långfristiga reservationer av kapacitet (av den typ som långfristiga avtal om elleverans för med sig) bör regleras och begränsas till prioritetsanvändning av linjen samt underställas en förpliktelse om att outnyttjad kapacitet skall göras tillgänglig på den kortfristiga marknaden. Jag vill, mot bakgrund av att avtalet om samtrafik mellan Skottland och Nordirland inte innehåller några sådana bestämmelser och eftersom det slöts utan att fri konkurrens tilläts från befintliga eller eventuella nordirländska elleverantörers sida, fråga kommissionen om inte detta utgör ett fall av begränsad konkurrens i den mening som anges i artikel 85 i EG-fördraget?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

1. Kommissionen har uppmärksammat att en domstol i Mannheim på grundval av den tyska konkurrenslagstiftningen förklarar ett långfristigt exklusivt leveransavtal mellan ett kommunalt bolag och dess regionala distributör för olagligt eftersom det begränsade konkurrensen. Kommissionen anser att omständigheterna kring fallet i Mannheim och det aktuella fallet är olika och är därför inte enig med frågeställaren om att fallen bör behandlas analogt.

Domstolen i Mannheim har nämligen fastställt att ett antal bestämmelser, däribland en klausul om exklusiv distributionsrättighet och ett förbud mot vidareförsäljning, i ett tioårigt avtal som slutits mellan en

elproducent och en lokal distributör medfört en uppdelning av den geografiska marknaden på ett sätt som strider mot den tyska konkurrenslagen. Elköpsavtalet mellan Northern Ireland Electricity och Scottish Power är annorlunda eftersom det inte innehåller någon klausul om exklusiv distributionsrättighet eller något absolut förbud mot vidareförsäljning utanför det område som täcks av Northern Ireland Electricity.

2. Det bör framhållas att avtalen som slutits mellan Northern Ireland Electricity och Scottish Power innebär att samtrafik av el mellan Irland och Skottland för första gången kommer att genomföras och att hälften av den nya överföringskapaciteten kommer att bli tillgänglig för tredje man så snart kabeln tas i bruk. Dessutom är elköpsavtalets längd begränsad till mindre än sex år.

I kommissionens andra rapport om harmoniseringskrav⁽¹⁾, som frågeställaren hänvisar till, framhålls det faktum att även långfristiga avtal om kapacitetsreservationer kan vara nödvändiga för att främja skapandet av ny samtrafikskapacitet.

Frågeställaren bör vidare göras uppmärksam på att de aktuella avtalen inte berör tilldelningen av outnyttjad kapacitet. Den kapacitet som utnyttjas av parterna enligt elköpsavtalet kommer att underkastats de allmänna bestämmelser om utnyttjande av samtrafiksledningen som för närvarande utarbetas av myndigheten för reglering av el och gas i Nordirland.

⁽¹⁾ KOM(1999) 164 slutlig.

(2000/C 27 E/118)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1492/99

från Christa Klaß (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Innovativa åtgärder för kvinnor inom jordbruket

Hur ser läget ut när det gäller genomförandet av programmet "innovativa åtgärder för kvinnor inom jordbruket"?

- Hur många projekt gynnas inom ramen för programmet?
- Hur många förslag väntar fortfarande på att genomföras?
- Hur stor del av anslagen har tagits i anspråk och vad sker med outnyttjade anslag?

Flera olika tyska jordbruksorganisationer för kvinnor ansökte i god tid om pengar för vilka projekt inom ramen för detta program. Hittills har många av de sökande varken fått besked om att kommissionen mottagit handlingarna eller delgivits ett beslut om projektet har godkänts.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 september 1999)

Arbetet med att bedöma och välja ut projekt i ansökningsomgången av förslag till pilot- och demonstrationsprojekt beträffande innovativa åtgärder för kvinnor inom jordbruket och på landsbygden, är ännu inte avslutat men är inne i slutfasen. Det är därför inte möjligt att för närvarande svara på ledamotens fråga rörande antal projekt som finansierats och hur stort gemenskapens bidrag är. Enligt planerna skall denna information föreligga innan årets slut.

Kommissionen kan i allafall bekräfta att varje sökande som överlämnat ett förslag inom den angivna tidsfristen har fått ett brev som bekräftar mottagandet. Även uppföljningsbrev har skickats ut till ansökarna beträffande de olika faserna i bedömnings- och urvalsförfarandet. Vidare har de sökande vars projekt utslutits under de faser i bedömnings- och urvalsförfarandet som fullföljts, redan underrättats om att deras projekt inte kan få ekonomiskt stöd från kommissionen i denna ansökningsomgång.

(2000/C 27 E/119)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1493/99
från Eryl McNally (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Den internationella termonukleära experimentreaktorn (ITER)

Vilken är situationen i dagens läge beträffande ITER (den internationella termonukleära reaktorn)? Är de olika parterna fortfarande engagerade?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(6 september 1999)

Den tekniska projekteringen av ITER sker inom ramen för avtalet om teknisk projektering (EDA) som har förlängts till juli 2001. Man har nyligen givit arbetet en ny inriktning och målsättningen är att minska kostnaderna till 50 % av den ursprungliga uppskattningen (dvs. till cirka 3 300 euro). De tekniska målen blir därmed mindre ambitiösa, men man kommer ändå att uppfylla programmets övergripande syfte. För den nya utformningen kan de framsteg inom fysik och teknik som gjorts inom EDA utnyttjas. Studien över den nya installationens allmänna utformning kommer att finnas tillgänglig i slutet av året.

Situationen för samarbetspartnerna för ITER (med deltagande från Schweiz och Kanada) är att Japan och Ryssland fortfarande avser att avsluta ITER EDA. USA som drog sig ur samarbetet i juli 1999 håller på att granska strategin i sitt vetenskapliga program på fusionsenergiområdet.

(2000/C 27 E/120)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1496/99
från Richard Howitt (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Budgetpost B7-651

Till budgetpost B7-651 "Samordning av utvecklingspolitiken, utvärdering av resultaten av gemenskapens bistånd och åtgärder för uppföljning och kontroll" har fogats följande kommentar: Detta anslag skall också finansiera en undersökning av EU-normer och etiska regler för företag som är verksamma i tredje världen, mot bakgrund av det stora intresse som branschen, fackföreningar och det civila samhället visat för denna fråga.

Kan kommissionen redogöra för de åtgärder som vidtagits med avseende på detta, mot bakgrund av parlamentets önskan att genomföra en undersökning? Utför kommissionen undersökningen internt eller har ett anbudsförfarande inletts för genomförandet av detta?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(6 oktober 1999)

Kommissionen känner mycket väl till såväl parlamentets resolution i vilken man föreslår initiativ till gemenskapsnormer och etiska regler för europeiska företag som är verksamma i tredje land som parlamentets önskan att genomföra en undersökning om detta via budgetpost B. 7-6.

Som parlamentsledamoten känner till gäller denna budgetpost huvudsakligen utvärderingar av samarbetsprogram i utvecklingsländerna vilka finansieras av kommissionen (utvärderingar efter halva tiden, slutliga utvärderingar, sektorsvisa utvärderingar och övergripande utvärderingar).

Eftersom den föreslagna undersökningen är komplicerad, måste omfattande samråd ske mellan de olika berörda parterna för att definiera målen för undersökningen och utarbeta noggranna riktlinjer.

Kommissionen har under det gångna året med hänsyn till ämnets betydelse organiserat olika möten beträffande de etiska regler som rör iakttagandet av sociala rättigheter. Kommissionen har för avsikt att fortsätta med denna typ av möten och att främja utbytet av information och erfarenheter mellan de olika aktörer som berörs av att sådana etiska regler utvecklas. Dessa möten och detta informationsutbyte är en viktig faktor när man skall genomföra en undersökning av innehållet i de regler som utarbetas i Europa.

(2000/C 27 E/121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1497/99**från Hans Kronberger (NI) till rådet**

(1 september 1999)

Angående: Koncerner som hyr ut legosoldater

Den senaste tiden har antalet rapporter om koncerner som hyr ut legosoldater ökat. I regel organiseras de från Europa och de verkar framför allt i Afrika, men även på andra krigsskådeplatser.

1. Känner rådet till dessa företeelser?
2. Anser rådet att det är en uppgift som bör lösas på unionsnivå att bekämpa sådana koncerner?
3. Har rådet redan vidtagit åtgärder för att förhindra sådana intriger? Om ja, vilka? Om inte, varför inte?

Svar

(22 oktober 1999)

Rådet har tagit del av de många rapporterna om utländska legosoldater i länder som Demokratiska republiken Kongo, Sierra Leone, Angola och på västra Balkan.

Rådet uttryckte sin ståndpunkt i fråga om utländska legosoldater framför allt i sina slutsatser om förebyggande och lösning av konflikter i Afrika av den 2 juni 1997, enligt vilka medlemsstaterna har åtagit sig att granska möjligheterna att vidta ytterligare åtgärder för att förhindra sina medborgare att bli legosoldater i våldskonflikter.

(2000/C 27 E/122)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1499/99**från Hans Kronberger (NI) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Godkännande av österrikiska produkter på den italienska marknaden

Österrikiska tillverkare av tekniska produkter stöter gång på gång på problem när de skall exportera sina varor till Italien. Dessa problem beror på att godkännandet av dessa produkter för den italienska marknaden försenas (vilket de facto kan hindra marknadstillträdet för de tillverkare som på grund av sin för Österrike typiska storlek inte förfogar över de finansiella tillgångar som krävs för att genomgå sådana långvariga och dyra förfaranden).

Sålunda är det för österrikiska tillverkare av släp för flytgödsel förbundet med orimligt stora kostnader att få sina produkter godkända för att köras i Italien. Denna åtgärd, som har samma verkan som kvantitativa restriktioner, påverkar den fria rörligheten för varor inom unionen negativt.

1. Känner kommissionen till detta problem?
2. Har den redan vidtagit åtgärder för att lösa det, och i så fall vilka?
3. Eller avser den att göra det?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Kommissionen har med de italienska myndigheterna diskuterat huruvida de nationella föreskrifterna om släpdon är förenliga med EG-fördraget. Kommissionen har begärt att nuvarande föreskrifter ändras så att det skall gå att registrera jordbrukssläp med anordningar som inte regleras i nationell lagstiftning men tillverkas eller saluförs lagligen i någon annan medlemsstat. Av säkerhetsskäl kommer dessa släp att få registreras endast om de används tillsammans med adekvata kopplingsdon.

Svar på kommissionens begäran torde inkomma i slutet av oktober.

(2000/C 27 E/123)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1500/99

från Hans Kronberger (NI) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Direktiv 96/92/EG om gemensamma regler för den inre marknaden för el

1. Anser kommissionen att de österrikiska lagarna och förordningarna, i synnerhet ElWOG (lag om elproduktion och -organisation), till fullo uppfyller bestämmelserna, målen och avsikterna i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/92/EG⁽¹⁾ av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el? Om inte, vilka invändningar hyser kommissionen?
2. Om ja, på vilka grunder anser kommissionen att bestämmelserna i § 69.9 ElWOG motsvarar gällande gemenskapslagstiftning och i synnerhet bestämmelserna och principerna i direktiv 96/92/EG?
3. Anser kommissionen att den lagstiftning, enligt vilken energiåterförsäljare är uteslutna från den avreglerade elmarknaden till den 31 december 2003, överensstämmer med gällande gemenskapslagstiftning och i synnerhet med bestämmelserna och principerna för den inre marknaden för el? Om ja, varför? Om inte, vilka är skälen härtill, och vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att rätta till detta?
4. Kan kommissionen bekräfta att bestämmelserna i § 69.9 i ElWOG befäster en monopolställning, nämligen den som "Verbundgesellschaft" (distributören) intar, åtminstone till år 2003? Om inte, vilka argument talar mot det?
5. Kan kommissionen utesluta att lagstiftningen (§ 69.9 i ElWOG), enligt vilken godkända kunder (till exempel elbolag i delstaterna) utesluts från att delta i den avreglerade elmarknaden, innebär missbruk av marknadsdominerande ställning?

⁽¹⁾ EGT L 27, 30.1.1997, s. 20.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(18 oktober 1999)

1. Under de senaste två åren har kommissionen noga övervakat införlivandet med nationell lagstiftning av Europaparlamentets och rådets direktiv 96/92/EG av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el. Under genomförandeperioden, som för de flesta av medlemsstaterna avslutades den 19 februari 1999, hölls fyra multilaterala konferenser gällande genomförande av lagstiftning samt en serie bilaterala möten med var och en av medlemsstaterna. Det preliminära resultatet av kommissionens bedömning av genomförandet av energidirektivet har presenterats i kommissionens andra rapport till rådet och Europaparlamentet om den pågående liberaliseringen av energimarknaderna⁽¹⁾ som även omfattar en detaljerad bilaga med utvärderingar från var och en av medlemsstaterna. Denna rapport finns tillgänglig på kommissionens hemsida på Internet. De flesta medlemsstater, inklusive Österrike, har samarbetat på ett mycket konstruktivt sätt och har informellt diskuterat de respektive nationella energilagstiftningarna med kommissionen med avsikt att undvika större problem vid genomförandet. Vad beträffar

utfallet av diskussionerna med Österrike, har kommissionen på basis av tillgänglig information samt med förbehåll för nedanstående kommentarer inte funnit att den österrikiska lagen om elproduktion och -organisation, ELWOG, är oförenlig med direktivet. Likväl lade kommissionen in en reservation (liksom till de flesta medlemsstaterna) att den slutliga bedömningen kan komma att omprövas mot bakgrund av bestämmelsernas överensstämmelse med direktivet och EG-fördraget.

2. – 5. I den österrikiska bestämmelsen fastställs att befintliga kontrakt kan avslutas den 31 december 2003 även om den kontraktsenliga tidsperioden är längre. Detta innebär dock även att kontraktsparterna tvingas att till och med 31 december 2003 följa bestämmelserna i kontraktet genom att ogiltigförklara möjliga rättsakter baserade på förändring av anförda rättsliga argument. Förutsättningen för tillämpandet av denna bestämmelse i §69 (9) är att ett rättsligt giltigt kontrakt för köp av el till och med 2003 redan existerar. Parlamentsledamoten är säkert medveten om att kommissionen nyligen mottagit ett klagomål angående bedömningen av bestämmelsen. Kommissionen utreder för närvarande de anförda argumenten och har ännu inte tagit något avgörande beslut. Det är därför inte möjligt att vid denna tidpunkt avge något ytterligare utlåtande om huruvida bestämmelsen är oförenlig med energidirektivet och EG-fördragets konkurrenslagstiftning.

(¹) KOM(1999) 198 slutlig.

(2000/C 27 E/124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1501/99

från Christoph Konrad (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Återförande av släpvagnar till motorfordon inom EU

1. Känner kommissionen till att återförande av en i Tyskland registrerad (och för några år avregistrerad) husvagn från Italien till Tyskland endast är möjligt på villkor att denna är försedd med en slags tillfällig nummerplåt – vilket dock inte erkänns av Italien och Österrike enligt vägtrafikmyndigheten i Oberhausen (SVA OB)?
2. Bryter denna bestämmelse inte mot befintlig gemenskapslagstiftning enligt rådets direktiv 70/156/EEG (¹) av den 6 februari 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om typgodkännande av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon?
3. Kan kommissionen förklara hur ett gemensamt förfarande eller ett förfarande som gäller i hela gemenskapen för att utfärda typgodkännanden för husvagnar kan uppnås, om de motsvarande bestämmelserna i Italien och Österrike inte skulle strida mot på gemenskapslagstiftningen?

(¹) EGT L 42, 23.2.1970, s. 1.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägar

(13 oktober 1999)

Det är inte möjligt att utifrån de fakta som ledamoten framför avgöra i vilken utsträckning separata direktiv inom ramen för rådets direktiv 70/156/EEG avseende fordon av den här typen är relevanta för det fall som här berörs.

Kommissionen hänvisar ledamoten till det meddelande av den 15 maj 1996 (¹) som innehåller kommissionens tolkning av gemenskapens regler om registrering av gamla och nya motorfordon samt fordon som tidigare har varit registrerade i en annan medlemsstat.

Kommissionen vill informera ledamoten om att harmoniseringen av reglerna om gemenskapens typgodkännande av den här fordonstypen (husvagnar) fortfarande inte är helt genomförd. Därför gäller fort-

farande de nationella reglerna för typgodkännande av enskilda fordon, även om det är möjligt att vissa system, komponenter och separata tekniska enheter för husvagnar kan ha godkänts i enlighet med rådets direktiv 70/156/EEG av den 6 februari 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om typgodkännande av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon.

Det är kommissionens förhoppning att enighet skall kunna uppnås inom en överskådlig framtid om genomförandet av systemet med EG-typgodkännande för denna fordonstyp.

(¹) EGT C 143, 15.5.1996.

(2000/C 27 E/125)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1507/99
från Maria Sanders-ten Holte (ELDR) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Franska regeringens förbud mot (gods)trafik den 11 augusti 1999 pga solförmörkelse

Den 27 juli meddelade Wereldomroep nyheten att den franska regeringen kommer att förbjuda (gods)trafik i Frankrike den 11 augusti i år i samband med solförmörkelsen. Som skäl anger man trafiksäkerheten.

1. Känner kommissionen till det franska beslutet och om ja, anser kommissionen att förbudet är motiverat?
2. Håller kommissionen med undertecknad om att förbudet lamslår det internationella affärslivet och godstrafiken och därigenom förorsakar onödiga ekonomiska skador, vilket är oacceptabelt?
3. Håller kommissionen med undertecknad om att förbudet är överdrivet eftersom det normalt också körs bil på natten i Frankrike utan att man vidtar särskilda säkerhetsåtgärder?
4. Håller kommissionen med undertecknad om att inte bara Frankrike utan också resten av den internationella handeln drabbas av detta beslut, och att Frankrike inte kan genomföra detta beslut utan vidare?
5. Vad ämnar kommissionen göra åt ovanstående före den 11 augusti i år för att hindra att beslutet träder i kraft?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(10 september 1999)

Mot bakgrund av att denna fråga var kopplad till en specifik tidpunkt och händelse under Europaparlamentets sommaruppehåll, skickade kommissionen ett svar i form av ett brev till parlamentsledamoten den 6 augusti. I brevet framhöll kommissionen att man var medveten om den franska regeringens planer på att förbjuda godstrafik den 11 augusti 1999 beroende på solförmörkelsen. Kommissionen ansåg vidare att ett sådant förbud skulle kunna vara motiverat om det infördes av vägtrafiksäkerhetsskäl och om åtgärden var rimlig i förhållande till det mål som skulle uppnås, även om det betydde att den internationella trafiken påverkades. Enligt kommissionen berodde inte säkerhetsriskerna på att det blev mörkt i Frankrike vid solförmörkelsen, utan snarare på det stora antal människor som förväntades förflytta sig för att kunna titta på solförmörkelsen från vissa platser.

I detta speciella fall ansåg kommissionen att "rimlig" skulle innebära att förbudet skulle vara tidsbegränsat (dvs. inte gälla hela dagen); det skulle vara begränsat i fråga om område (dvs. förmodligen inte hela Frankrike) och dessutom skulle det göras åtskillnad mellan olika typer av vägar (dvs. landsvägar till skillnad från motorvägar). Kommissionen har skrivit till de franska myndigheterna för att få detta bekräftat, men har ännu inte mottagit något svar.

(2000/C 27 E/126)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1509/99**från Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Otillräckligt införlivande av ändringen av EU:s MKB-direktiv i Brandenburgs vägtrafiklag

1. Har den brandenburgiska vägtrafiklagen som skulle införliva ändringen av EU:s MKB-direktiv (97/11/EG) ⁽¹⁾ och som i synnerhet tar i anspråk artikel 1.6, om ändring av artikel 4.2 och 4.3, lagts fram för kommissionen för granskning?
2. Om svaret är ja, vad anser kommissionen om införlivandet av de kriterier som förtecknats i bilaga III till MKB-direktivet, enligt vilka man inte (!) kan bortse från en MKB?
3. Om svaret är nekande, när kommer kommissionen att se till att denna lag läggs fram för den, i synnerhet med tanke på att ändringen av MKB-direktivet skulle införlivats i medlemsstaternas lagstiftning till den 14 mars 1999 och att kommissionen måste meddela bestämmelser om undantag från MKB?
4. Anser kommissionen att kriterierna i bilaga III uppfyllts när den brandenburgiska delstatsregeringen i sin nya vägtrafiklag bedömer att ett område är skyddsområde endast om det gränsar till en väg på en sträcka på 2,5 km, trots att den genomsnittliga storleken på naturskyddsområden och jämförbara skyddsområden i delstaten Brandenburg är mindre än 2 x 2 km?
5. Anser kommissionen att kriterierna i bilaga III har uppfyllts när den brandenburgiska vägtrafiklagen inte ens tar upp skador på våtmarker (en mycket vanlig och värdefull biotop i regionen) som ett kriterium för en MKB?
6. Vad kommer kommissionen att göra för att den brandenburgiska regeringen fullständigt införlivar det ändrade MKB-direktivet i sin lagstiftning?

⁽¹⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 oktober 1999)

1. och 2. Kommissionen kan informera den ärade parlamentsledamoten om att Tyskland genom ett brev av den 16 september 1999 har tillsänt kommissionen rättsakten angående vägkonstruktion i Brandenburg. Lagen är under granskning.
3. och 6. Medlemsstaterna var skyldiga att införliva rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt senast den 14 mars 1999 och att underrätta kommissionen om detta. Tyskland har ännu inte underrättat kommissionen.
4. och 5. När det gäller ett projekts eventuella påverkan på våtmarker, som den ärade parlamentsledamoten tar upp, gäller för de projekt som anges i bilaga 2 till direktiv 97/11/EG att det skall fastställas om sådana projekt kommer att påverka miljön och, i så fall, om en miljökonsekvensbedömning måste genomföras i enlighet med direktivet. För att avgöra detta skall medlemsstaterna ta hänsyn till urvalskriterierna i bilaga 3 till direktivet. I punkt 2 a i bilaga 3 föreskrivs det att miljöns känslighet i de geografiska områden som antas bli påverkade av projekten måste beaktas, i synnerhet vad beträffar den naturliga miljöns tålighet, med särskild uppmärksamhet på våtmarker. Följaktligen måste denna särskilda områdestyp beaktas i den lagstiftning varigenom direktivet införlivas.

(2000/C 27 E/127)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1512/99**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Rapport om de amerikanska bomberna innehållande uran som användes i Jugoslavien

Miljöcentret för Central- och Östeuropa, vars säte ligger i Budapest, har för kommissionens räkning sammanställt en rapport – som fortfarande inte har offentliggjorts – om de miljökonsekvenser för Jugoslavien som de amerikanska luftangreppen medförde. I rapporten konstateras att varje enskild specialbomb innehållande uran, som den amerikanska luftstyrkan använde i angreppen mot serberna, innehöll 275 gram lågaktivt uran som, enligt rapporten, kanske är det allra farligaste av de cancerogena och giftiga ämnen som släpptes ut i miljön i Jugoslavien. I rapporten heter det också att många av de ämnen som frigjordes kan förorsaka missbildningar och genetiska komplikationer, medan andra ämnen kan framkalla allvarliga neurologiska sjukdomar och leverskador. Det allra mest oroväckande är rapportens konstaterande om att denna radioaktiva substans kan leda till uppkomsten av ett "rörligt aerosol" med spridning över ett vidsträckt geografiskt område. Enligt rapporten är det enligt militära bestämmelser i USA obligatoriskt för personal som hanterar material av detta slag att använda handskar och bära skyddsmask. Dessutom understryks det faktum att användningen av vapen innehållande lågaktivt uran under kriget i Persiska viken har framkallat allvarliga sjukdomar bland amerikanska och brittiska veteraner samt förorsakat missfosterfödslar i Irak.

Jag vill fråga kommissionen om följande:

1. Varför offentliggör inte kommissionen den rapport som miljöcentret för Central- och Östeuropa utarbetat på uppdrag av kommissionen?
2. Varför skriker kommissionen inte till åtgärder för att varna, informera samt skydda befolkningen i de områden som utsattes för luftangreppen?
3. Har kommissionen för avsikt att som ett högst angeläget ärende av brådskande natur utreda de klimatologiska villkor som kan leda till att den radioaktiva föroreningen omvandlas till "rörlig aerosol" och att föreslå konkreta åtgärder med tanke på invånarna i övriga Balkanregioner?
4. Kommer kommissionen att kräva respekt för principen om att "förorenaren betalar" vilket i detta sammanhang skulle innebära att det faller på USA:s lott att ansvara för de utgifter som bekämpningen av de giftiga föroreningarna medför?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(8 oktober 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hans muntliga fråga nr H-429/99 ställd under frågetiden vid parlamentets möte den september 1999 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Parlamentsdebatter (september 1999).

(2000/C 27 E/128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1514/99**från Marie-Noëlle Lienemann (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Hävande av blockaden mot brittiskt nötkött

Kommissionen har meddelat att exporten av brittiskt kött kan komma att återupptas från och med den första augusti, men kan den garantera att det exporterade köttet kommer att åtföljas av intyg som är godkända av Europeiska unionen?

Kan kommissionen också försäkra att det system som går ut på att följa produktionen bakåt är effektivt för att man skall kunna vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa medborgarnas hälsa, då galna kosjukan fortfarande förekommer i Storbritannien och då antalet fall av Creutzfeldt-Jakobsjuka ökar i landet?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Den 14 juli 1999 beslutade kommissionen att fastställa datumet för ett återupptagande av sändningar av brittiskt nötkött och brittiska nötköttsprodukter inom ramen för det databaserade exportsystemet (DBES) till den 1 augusti 1999. DBES antogs principiellt den 25 november 1998 genom kommissionens beslut 98/692/EG om ändring av beslut 98/256/EG när det gäller vissa nödåtgärder vad beträffar skydd mot bovin spongiform encefalopati (BSE) ⁽¹⁾. I juli 1998 utfördes en förberedande första inspektion för ett utkast till DBES, innan beslut 98/692/EG antogs. Beslutet innehöll kravet att ett datum för återupptagande av sändningar av produkterna endast skulle kunna fastställas efter det att en tillfredsställande inspektion av tillämpningen av systemet utförts av gemenskapen. Inspektionen utfördes i april i år och resultatet ansågs generellt tillfredsställande. Inspektionsrapporten innehöll vissa rekommendationer med uppmaning till fortsatt förbättring av systemets tillförlitlighet. De brittiska myndigheterna ställde sig positiva till dessa.

Enligt rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964, om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen ⁽²⁾, måste kött från slakthus belägna inom en region eller ett område som belagts med restriktioner åtföljas av hälsointyg. I beslut 98/692/EG, fastställs att Förenade kungariket måste ha detaljerade protokoll över all märkning och krav på intyg från slakt till försäljning. Vid gemenskapens inspektion i april 1999 kontrollerade man de föreslagna protokollen över märkning och intyg samt intygsförlagorna och man fann dessa tillfredsställande.

Det system som går ut på att följa produktionen bakåt, kontrollerades i inspektioner utförda av gemenskapen i september-oktober 1996, juni 1997, juli 1998 och senast i april 1999. Systemet har generellt ansetts tillfredsställande. Vidare har Förenade kungariket ställt sig positivt till de rekommendationer kommissionen gett angående ytterligare förbättring av systemet.

⁽¹⁾ EGT L 328, 4.12.1998.

⁽²⁾ EGT 121, 29.7.1964 .

(2000/C 27 E/129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1515/99

från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Missbrukarmottagning i frukt- och grönsakshallarna i Prato (Italien)

De kommunägda frukt- och grönsakshallarna i Prato är ett unikt marknadsområde både för grossist- och detaljhandel. Nu tänker man använda en del av hallarna till en missbrukarmottagning, där narkotikamissbrukare skall få metadonbehandling. På grund av marknadsområdets utformning skulle missbrukarna vara tvungna att gå in i hallarna genom den enda ingången för att ta sig till mottagningen.

På marknadsområdet finns ungefär 100 anställda, som skulle få stora problem om de tvingades dela området med en så pass speciell mottagning, som drar till sig de allra mest utsatta samhällsgrupperna. Dessutom har man inte genomfört något som helst samråd med företag och anställda på marknadsområdet innan man påbörjar arbetet.

Frukt- och grönsaksmarknaden har redan nu problem när det gäller hygien och arbetstagarnas hälsa och uppfyller inte kraven i lag nr 626, som reglerar dessa frågor. De nödvändiga ombyggnationerna kan inte påbörjas på grund av att kommunen sedan länge sagt sig ha för avsikt att flytta marknaden, utan att för den skull någonsin erbjuda någon alternativ lokalisering.

1. Anser inte kommissionen att den bör ingripa för att förhindra att missbrukarmottagningen lokaliseras till frukt- och grönsakshallarna i Prato, i syfte att skydda arbetstagarna och deras hälsa och säkerhet?

2. Kan kommissionen ge en allmän bedömning i frågan?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Kommissionen har inga rättsliga möjligheter att ingripa i placeringen av ett behandlingscenter för narkotikamissbrukare. Detta hör helt och hållet till de nationella, regionala eller lokala myndigheternas behörighetsområde och sker enligt befintliga lagar och förordningar.

Kommissionens uppgift är däremot att ta initiativ för att uppmuntra samarbete mellan medlemsstaterna, stödja deras verksamhet och främja samordning av medlemsstaternas förebyggande politik och program. Mot bakgrund av detta genomför kommissionen i nära samarbete med medlemsstaterna ett åtgärdsprogram för gemenskapen för att bekämpa narkotikamissbruk inom ramen för verksamheten på folkhälsoområdet (1996-2000) ⁽¹⁾.

Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk konstaterar i sin årsrapport om narkotikasituationen i Europeiska unionen 1998 att underhållsbehandling med metadon blir allt vanligare överallt i Europa. I samma rapport konstateras det att underhållsbehandling hör till de mest utforskade sätten när det gäller att minska efterfrågan på narkotika och att resultaten i allmänhet varit goda (anställningsmöjligheterna har ökat, missbrukarnas emotionella tillstånd, fysiska utseende, hälsa, familjeförhållanden, ekonomi och yrkeskunskaper har förbättrats medan brottsligheten, de oavslutade rättsmålen, skulderna och heroinmissbruket har minskat).

⁽¹⁾ KOM(96) 201 slutlig.

(2000/C 27 E/130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1518/99

från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Ytterligare klagoranden om Cartiere Milani och privatiseringen

Med anledning av min tidigare fråga E-0742/1999 ⁽¹⁾ om uppsägningar vid Cartiere Milani i Fabriano och kommissionens svar, som jag erhöll den 20 april 1999, vill jag ställa ytterligare några frågor.

1. Har Italiens regering underrättat kommissionen om omstruktureringsplanen för Cartiere Milani, som ägs av det statliga organet Istituto Poligrafico dello Stato? Anser inte kommissionen att de kollektiva uppsägningarna omfattas av rådets direktiv 98/59/EG ⁽²⁾ av den 20 juli 1998 och direktiv 77/187/EEG ⁽³⁾, inte minst för att man underlåtit att samråda med och informera arbetstagarna?
2. Har kommissionen kunnat fastställa att Istituto Poligrafico och Cartiere Milani har erhållit statligt stöd? Har kommissionen i så fall vidtagit åtgärder för att väcka talan för fördragsbrott enligt artikel 93.2?
3. Borde inte kommissionen för att tillvarata de 430 anställdas intressen kontakta behöriga italienska myndigheter i syfte att förhindra att omstruktureringsplanen och privatiseringen genomförs till dess att italienska staten har lämnat ytterligare klagoranden?

⁽¹⁾ EGT C 348, 3.12.1999, s. 126.

⁽²⁾ EGT L 225, 12.8.1998, s. 16.

⁽³⁾ EGT L 61, 5.3.1977, s. 26.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(6 oktober 1999)

Som nämndes i svaret på frågeställarens föregående fråga E-742/99 beslöt kommissionen den 28 oktober 1998 att inleda förfarande i enlighet med artikel 88.2 (tidigare artikel 93) i EG-fördraget med anledning av det stöd som Italien beviljat Poligrafico och dess dotterbolag.

Den italienska regeringen inkom med sina synpunkter den 1 februari och lämnade på begäran av kommissionen kompletterande information den 26 mars och 27 maj 1999. Kommissionsen har emellertid hittills inte tagit del av någon omstruktureringsplan rörande Poligrafico eller Cartiere Milani. Om omstruktureringsplanen skulle innebära kollektiva uppsägningar som omfattas av rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar blir, som påpekades i det föregående svaret, de nationella genomförandebestämmelserna tillämpliga på dessa.

På grundval av den information som finns till hands anser kommissionen att Poligrafico och några av dess dotterbolag mottagit sådant statligt stöd som avses i artikel 87 (tidigare artikel 92) i EG-fördraget. Därför kommer den i sitt pågående granskningsförfarande att pröva huruvida sådant stöd är förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 87.2 respektive 87.3.

Det italienska beslutet att omstrukturera och privatisera Cartiere Milani (vilket kommissionen emellertid saknar belägg för) omfattas av den enskilda medlemsstatens industripolitik och faller utanför kommissionens behörighet. Kommissionen kommer om nödvändigt att pröva omstruktureringsplanen i det pågående granskningsförfarandet för att undersöka huruvida stödet som Poligrafico och dess dotterbolag blivit beviljade är förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 87.3 c i EG-fördraget.

(2000/C 27 E/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1520/99

från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Avfallsupplag i Aspigo, Ancona (Italien)

Anconas kommun planerar att anlägga ett avfallsupplag för fast hushållsavfall i Aspigo. I Italien har direktiven 91/159/EEG⁽¹⁾ och 91/689/EEG⁽²⁾ genomförts genom det så kallade Ronchidekretet, i vilket behörigheten att utfärda ytterligare särbestämmelser för genomförandet delegeras till regionerna.

Regionen Marche, där Ancona ligger, har fortfarande inte antagit några genomförandebestämmelser, vilket i praktiken innebär att man kan bortse från Ronchidekretet. Avfallsupplaget i Aspigo skall anläggas mycket nära Rocca di Belignano, ett historiskt värdefullt område som förvaltas av det statliga kulturminnesämbetet, och termalbaden. Det är alltså helt klart att upplagen kommer att anläggas i uppenbar strid mot ovannämnda direktiv och även mot Ronchidekretet, där en miljökonsekvensbedömning föreskrivs. Detta är möjligt enbart på grund av att regionen Marche ligger efter och inte uppfyller sina skyldigheter och på grund av att Anconas kommun visar prov på okänslighet och bristande uppmärksamhet.

Kan kommissionen svara på följande:

1. Är det inte ett brott mot ovannämnda direktiv att regionen Marche inte har antagit några genomförandebestämmelser?
2. Är det inte nödvändigt att invånarna i området ger sitt godkännande och görs delaktiga i ett sådant här omfattande projekt?
3. Är det inte förkastligt att anlägga ett avfallsupplag i ett område med särskilt stort historiskt värde, med hänsyn till hur det påverkar områdets historiska värde och möjligheterna att utnyttja det?

4. Borde inte kommissionen uppmana regionen Marche att snarast anta genomförandebestämmelserna och förmå Anconas kommun att inte genomföra ett projekt som skulle skada det gemensamma historiska arvet?
5. Kan kommissionen ge en allmän bedömning i frågan?

(¹) EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

(²) EGT L 377, 31.12.1991, s. 20.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 oktober 1999)

Tillämpningen av Decreto Ronchi (den nationella lag som införlivar gemenskapens direktiv om avfall) delegeras inte till regionerna, och Regione Marche är inte skyldig att tillämpa dekretet så att det överensstämmer med rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, ändrat genom direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991, och direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall. Kommissionen har nyligen beslutat att väcka talan vid domstolen när det gäller Italiens underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter att anta planer för avfallshanteringen enligt direktiv 75/442/EEG om avfall, ändrat genom direktiv 91/156/EEG, 91/689/EEG om farligt avfall och direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 (¹) om förpackningar och förpackningsavfall. Kommissionen är dessutom alltid redo att beakta alla nya särskilda och detaljerade klagomål när det gäller den skyldighet att anta planer för avfallshanteringen som fastställs i gemenskapens avfallslagstiftning.

Det projekt som nämns av parlamentsledamoten förefaller att tillhöra de klasser som anges i bilaga II i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (²), både före och efter ändringarna genom rådets direktiv 97/11/EG (³). Enligt direktiv 85/337/EEG skall de projekt som anges i bilaga II omfattas av en miljökonsekvensbedömning i de fall medlemsstaterna anser att projektens särdrag kräver detta. Bestämmelserna i direktiv 85/337/EEG före ändringarna fortsätter att gälla projekten i de fall som ansökningarna om genomförandetillstånd inlämnades före den 14 mars 1999. Enligt direktiv 97/11/EG skall medlemsstaterna när det gäller projekt som redovisas i bilaga II antingen genom granskning från fall till fall, eller med hjälp av gränsvärden eller kriterier som fastställs av medlemsstaten, bestämma om projektet skall bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5-10. Artikel 6.2 i det ändrade direktivet lyder enligt följande: "Medlemsstaterna skall sörja för att varje tillståndsansökan liksom insamlad information enligt artikel 5 görs tillgänglig för allmänheten inom rimlig tid för att den berörda allmänheten skall få möjlighet att framföra sina synpunkter innan tillstånd beviljas."

Artikel 8 lyder enligt följande: "Resultaten av samråden och de uppgifter som har inhämtats enligt artiklarna 5, 6 och 7 skall beaktas vid tillståndsgivningen." I bilaga III i direktivet anges historiskt, kulturellt eller arkeologiskt betydelsefulla markområden som ett av de kriterier för att genom granskning från fall till fall, eller med hjälp av gränsvärden eller kriterier som fastställs av medlemsstaten, bestämma om projektet skall bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5-10.

Eftersom kommissionen inte känner till den situation som parlamentsledamoten beskriver kommer man från kommissionens sida att vidta åtgärder för att få tillgång till mer detaljerad information och se till att gemenskapslagstiftningen efterlevs.

(¹) EGT L 365, 31.12.1994.

(²) EGT L 175, 5.7.1985.

(³) EGT L 73, 14.3.1997.

(2000/C 27 E/132)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1521/99

från Ursula Stenzel (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Missbruk av EU-bidrag till lärlingar

I samband med lärlingsoffensiven i Österrike har även EU-medel från den Europeiska socialfonden gått till den så kallade "Euroteamgruppen". Denna grupp har råkat i misskredit på grund av misskötsel och förmåner.

Kommissionen anmodas att i detta sammanhang svara på följande:

1. Hur stora bidrag har gått via den Europeiska socialfonden till Euroteamgruppen?
2. Har det från kommissionens sida här gjorts en åtföljande kontroll?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Kommissionen har ingen information om resurser från Europeiska socialfonden (ESF) till enskilda initiativtagare. De nationella myndigheterna har ansvar för att välja ut projekt och finansiera dessa. I detta fall handlar det om det federala ministeriet för sysselsättning, hälsa och sociala frågor och Arbetsmarktservice i Österrike.

Kommissionen har inte fått något meddelande i detta ärende från de österrikiska myndigheterna på grundval av förordning (EG) 1681/94 av den 11 juli 1994 om oriktigheter och återvinning av belopp som felaktigt har utbetalats i samband med finansieringen av strukturpolitiken och om organisationen av ett informationssystem på detta område.⁽¹⁾

Inom ramen för partnerskapet har kommissionen vänt sig till de österrikiska myndigheterna för att få klarhet i vad som gjorts i detta ärende.

⁽¹⁾ EGT L 178, 12.7.1994.

(2000/C 27 E/133)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1524/99

från Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Statligt stöd från spanska regeringen till elbolagen

I överensstämmelse med den sjätte övergångsbestämmelsen i den spanska lagen 54/1997 för elsektorn, och i enlighet med artikel 107 i lag 50/1998 (skatte- och förvaltningsåtgärder samt sociala åtgärder), bör man utbetala 1 300 miljarder pesetas till de spanska elbolagen för utgifter vid övergången till fri konkurrens. Kommissionen har till att börja med ansett att denna bestämmelse är betrakta som olaglig och har därför inlett en utredning av fallet.

Detta stöd kan inte beviljas, i överensstämmelse med artikel 88.3 i fördraget. Trots detta har man lagt på 4,5 procent på de spanska konsumenternas räkningar för att betala dessa utgifter för övergången till fri konkurrens. Detta innebär att de spanska elbolagen redan har mottagit mer än 45 miljarder pesetas, som de måste lämna tillbaka om kommissionen tar ett beslut som strider mot den spanska regeringens ståndpunkt.

Förordning 659/1999⁽¹⁾ fastställer att kommissionen, om den har upplysningar om påstått olagligt stöd, skall undersöka dessa upplysningar och kan vidare, i enlighet med artikel 11, fatta ett beslut om avbryta utbetalningen av ett sådant stöd.

Tänker kommissionen, mot bakgrund av detta, fatta ett beslut om att man ska avbryta dessa statliga stöd från spanska regeringen till elbolagen?

⁽¹⁾ EGT L 83, 27.3.1999, s. 1.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Kommissionen håller på att granska upplysningarna från de spanska myndigheterna om kostnadsersättning för övergång till konkurrens (CTC) i enlighet med den spanska lagen 54/1997 för elsektorn.

De spanska myndigheterna framhåller att övergångsordningen inte innehåller några element som kan anses vara statligt stöd i den mening som avses i artikel 87 (tidigare artikel 92) i EG-fördraget.

Ärendet har visserligen av administrativa skäl registrerats som icke anmält stöd men de spanska myndigheterna har underrättats om att registreringen inte på något sätt är avgörande för om åtgärderna kommer att bedömas som statligt stöd eller som oförenliga med EG-fördraget.

Eftersom det saknas ramar för granskning av statligt stöd på detta område och på grund av ärendets komplexitet och de löpande kontakterna med de spanska myndigheterna tänker kommissionen för närvarande inte använda sig av möjligheten att begära att man skall avbryta utbetalningen av stöd i enlighet med artikel 11.1 i rådets förordning (EG) 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget.

(2000/C 27 E/134)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1525/99

från Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Eventuella svårigheter för nya företag att ta sig in på spanska elmarknaden

Spanska parlamentet har tagit ett beslut om att ändra innehållet i den sjätte övergångsbestämmelsen lag 54/1997 om elsektorn (antagen i lag 50/1998) och att fastställa summan av de utgifter som övergången till fri konkurrens orsakar de spanska elbolagen, genom en ökning av konsumenternas taxa med 4,5 procent. Detta innebär en extra inkomst på mer än en biljon pesetas för de bolag som för närvarande befinner sig på marknaden.

Denna bestämmelse står inte i rimlig proportion varken till marknaden utveckling eller de verkliga utgifterna. Den kan dessutom innebära fördelar gentemot konkurrenterna för dessa elbolag och oerhörda nackdelar för de spanska konsumenterna. Den kommer även att innebära ett stort hinder som kan försvåra det för nya företag att ta sig in på elmarknaden.

Anser kommissionen att fastställandet av dessa utgifter för övergången till fri konkurrens kan göra det svårare för nya företag att ta sig in på den spanska elmarknaden?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(11 oktober 1999)

Den avgift på 4,5 % som inkluderats i den spanska eltaxan för att täcka kostnader för övergång till konkurrens (CTC), måste ses i samband med kommissionens övergripande utredning av det spanska systemet för icke-återvinningsbara kostnader i enlighet med reglerna för statligt stöd.

Särskilt frågan huruvida avgiften på 4,5 % utgör en extra inkomst inom CTC-kostnaderna i sin helhet och frågan om fastställandet av dessa kostnader för övergången till fri konkurrens för spanska företag kan göra det svårare för nya företag att ta sig in på marknaden för elektricitet, beaktas i utredningen av regleringarna för statligt stöd.

Kommissionens utredning av systemet fortgår men innan ett slutgiltigt beslut har fattats kan inte specifika detaljer i CTC-systemet kommenteras.

(2000/C 27 E/135)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1526/99

från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Den ekologiska katastrofen i Marjal de Pego-Oliva

Under den tidigare valperioden har vi påtalat det försämrade miljötillståndet i marsklandet och naturparken Pego-Oliva i Valencia, en av Spaniens viktigaste våtmarker, som lider av en ständig dränering för

jordbruksändamål. Genom flera parlamentariska frågor (E-0349/1999 ⁽¹⁾, E-3006/98 ⁽²⁾, E-3831/97 ⁽³⁾, E-2834/97 ⁽⁴⁾, E-1387/96 ⁽⁵⁾) har vi inför kommissionen påvisat förstöringen av området, vars miljöskador uppskattas till mer än 1, 5 miljarder pesetas. Att mer än hälften av alla fågelarter som häckar i marsklandet har försvunnit är speciellt alarmerande. Förutom hoten mot fåglarna i parken har andra övergrepp på miljön förekommit, såsom fiskdöd orsakad av de turbiner som avleder vatten, utsläpp av pesticider från jordbruket, boskapsdöd till följd av förgiftat vatten, växande sophögar i de provisoriska jordbrukarbosättningarna, sänkt grundvattennivå, markförstöring inom våtmarksområdena samt övergrepp på landskapsbilden i form av odlingar som inte alls passar in i områdets karaktär. Marjal de Pego-Oliva, som ingår i den förteckning över skyddsvärda våtmarker som upprättats av Valencias miljöförvaltning, har klassificerats som särskilt skyddsområde för fåglar (direktiv 79/409/EEG) och erhåller fortfarande medel från Life-programmet.

Inför de upprepade klagomålen undersökte kommissionen området och man bedömde situationen i Marjal som oroande. Kommissionen lämnade emellertid åt de spanska myndigheterna att lösa detta problem och återställa miljön i området. Det har nu gått fyra år och ingenting har förändrats. Överträdelserna fortsätter eftersom myndigheterna agerar ytterst passivt. De bötfäller inte denna grova överträdelse av miljölagstiftningen och de tillåter dräneringen att fortsätta.

Två händelser har nyligen ytterligare förvärrat denna miljöförstöring. Först och främst har de bevattningsansvariga stängt av Canal de Enmig och man har lämnat Els Lluents-området utan vatten, ett område man bara kunde nå med båt och som i dag håller på att förvandlas till ett enormt lerområde. Vidare har man i samband med bevattningen öppnat en dräneringsränna på ca 200 meter mitt i naturparken och man har på så sätt skapat en uppdämningsvall för att dränera hela området kring byn Pego.

Kommissionen ansåg det tänkbart i februari 1998 att dra in medlen från Life-programmet och att vidta åtgärder mot Spanien för överträdelser. Anser inte kommissionen, mot denna bakgrund, att det är nödvändigt att dra tillbaka Life-anslagen tills de ansvariga myndigheterna agerar för att stoppa och åtgärda denna ekologiska katastrof?

Är kommissionen beredd att vidta åtgärder mot Spanien inför EG-domstolen för att landet inte har uppfyllt gemenskapens miljölagstiftning?

Kan kommissionen redogöra för dess synpunkter angående en fråga som inte besvarades under den tidigare valperioden och som hänvisade till skapandet av ett snabbt miljöåtgärdsorgan på europeisk nivå, som skulle verka effektivare än de långsamma rättsliga och byråkratiska förfarandena, för att snabbt kunna agera mot förstöring av naturområden i fara?

⁽¹⁾ EGT C 341, 29.11.1999.

⁽²⁾ EGT C 142, 21.5.1999, s. 68.

⁽³⁾ EGT C 187, 16.6.1998, s. 64.

⁽⁴⁾ EGT C 134, 30.4.1998, s. 23.

⁽⁵⁾ EGT C 356, 25.11.1996, s. 33.

från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(15 oktober 1999)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till sina svar på ledamotens frågor E-349/99 ⁽¹⁾ och E-3006/98 ⁽²⁾.

Kommissionen anser inte att en indragning av Life-anslagen skulle bidra till en lösning på problemet. Det skulle tvärtom kunna hämma myndigheternas insatser för att skydda området eftersom problemet orsakas av att den berörda marken är privatägd, och anslagen från Life syftar till att ge staten möjlighet att förvärva mark för att kunna se till att den ges ett fullgott skydd.

Det är emellertid sant, som parlamentsledamoten skriver i sin fråga, att de åtgärder som de spanska myndigheterna har vidtagit inte förefaller vara tillräckliga för att området skall få ett fullgott skydd. Kommissionen har därför inlett en ny undersökning som omfattar alla de frågor som ledamoten tar upp, inbegripet de försämrade miljöförhållandena och föroreningarna. Om kommissionen finner att Spanien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter kommer ett förfarande att inledas enligt artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget. Kommissionen kommer att hålla parlamentsledamoten underrättad om resultatet av denna undersökning.

Kommissionen har hittills inte övervägt att inrätta ett organ för snabba miljöinsatser. I sitt meddelande från oktober 1996 ⁽³⁾ om genomförande av gemenskapens miljölag presenterade kommissionen emellertid flera mekanismer för att förbättra och effektivisera genomförandet, t.ex. riktlinjer för minimikriterier för miljötillsyn (parlamentet lämnade den 16 september 1999 sitt yttrande om ett förslag till Europaparlamentets och rådets rekommendation om införande av minimikriterier för miljötillsyn i medlemsstaterna ⁽⁴⁾), och för att få till stånd strukturer för klagomål inom medlemsstaterna och förbättra tillgången till rättslig prövning av miljöfrågor. Det sistnämnda övervägs för närvarande i ett bredare sammanhang i samband med ratificeringen av Århuskonventionen.

⁽¹⁾ EGT C 341, 29.11.1999.

⁽²⁾ EGT C 142, 21.5.1999.

⁽³⁾ KOM(96) 500 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(98) 772.

(2000/C 27 E/136)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1527/99

från Stephen Hughes (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Den somalisktalande befolkningens ställning i Somalia

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att finna kreativa lösningar på de problem som föreligger, i syfte att få till stånd följande:

- a) en nominell integrering av Somalia i AVS-gruppen, med bestämmelser om ett formellt inträde så snart en erkänd regering tagit form,
- b) en kanalisering av EU-stöd till den somalisktalande befolkningen, även när det finns en erkänd regering?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(6 september 1999)

För att garantera Somalias formella inträde i gruppen av AVS-länder infördes i den sista Lomékonventionen en särskild artikel (364a) för Somalia, enligt vilken landet har rätt att ansluta sig till konventionen på begäran av en ny regering (om en sådan skulle tillsättas) och efter ett beslut av ministerrådet.

Eftersom landet saknar en erkänd regering har de resterande beloppen (47 miljoner euro) från den femte och sjätte EUF slagits ihop för att finansiera Somalias andra återuppbyggnadsprogram. Eftersom alla dessa medel nu har tagits i anspråk, har en ökning på högst 15 % begärts (7 miljoner euro) för den fortsatta finansieringen. Samtliga projekt genomförs av icke-statliga organisationer och FN-organ. Kommissionen administrerar även den italienska medfinansieringen och det humanitära biståndet.

(2000/C 27 E/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1528/99

från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Avstjälpningsplatsen i Dos Aguas, Valencia (Spanien)

I september 1998 öppnades en avstjälpningsplats i Dos Aguas, i Valencia-området nära floden Júcar. Avstjälpningsplatsen är belägen i en naturlig dal, vars sluttning har 35 procents höjdskillnad. Platsen ligger

ungefär 400 meter från floden, utan någon avgränsande mur för soporna. I dalen finns permeabel jord. Man lastar dagligen av tonvis med sopor som inte komprimerats och i vissa fall är soporna fortfarande färska, fastän det i förvaltningsavtalet fastställts att man endast skulle deponera sopor som komprimerats till balar. Enligt två rapporter från Universidad Politécnica i Valencia är risken för förorening av de vattentäkter som Valencia-området även tar dricksvatten från mycket stor. Detta beror på det olämpliga valet av lokaliseringen av avstjälningsplatsen, som förvaltarna av denna själva har valt och som har godtagits av såväl den lokala förvaltningen som den autonoma. Dessutom måste man enligt Júcar vattenvårdsförbund förvara lakvattnet inom avstjälningsområdet, något som motsäger miljökonsekvensbedömningen av den 26 september 1997 och som dessutom ökar föroreningsriskerna. Som svar på en skriftlig fråga från Europaparlamentet angående avstjälningsplatsen ⁽¹⁾, begärde kommissionen information från de spanska myndigheterna för att försäkra sig om att direktiv 91/156/EEG om avfall ⁽²⁾ och direktiv 85/337/EG om bedömning av inverkan på miljön ⁽³⁾ har tillämpats på ett lämpligt sätt. Enligt Riu Xúquers medborgarforum skulle miljökonsekvensbedömningen inte vara sanningsenlig, då man inte nämner närheten till floden Júcar och jaktnationalparken i Muela de Cortes, och det faktum att det finns minst åtta betydande källor i närheten. Vidare nämner man en rapport från det spanska geologiska gruvinstitutet som inte existerar som sådan. Dessutom saknas större delen av de obligatoriska rapporterna från miljödepartementets territorialförvaltning och man baserar sig på undersökningar som gjorts av ett icke-specialiserat företag och i felaktiga områden. I det nya direktivet om avstjälningsplatser 1999/31/EG ⁽⁴⁾ fastställs att alla befintliga avstjälningsplatser skall anpassas till de nya villkoren.

Har kommissionen, inför den stora risken för förorening av vattentäkterna för bruk av vattnet till jordbruksbevattning såväl som dricksvatten, för avsikt att undersöka detta? Vilka kontakter har man haft med de spanska myndigheterna för att garantera att direktiven 91/156/EG och 97/11/EG ⁽⁵⁾ följts? Tänker kommissionen undersöka hur miljökonsekvensbedömningen har utarbetats? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att avstjälningsplatsen skall uppfylla kraven i artikel 14 i direktiv 1999/31/EG?

⁽¹⁾ Fråga från ledamöterna González Álvarez och Marset Campos (E-1261/98), EGT C 402, 22.12.1998, s. 103.

⁽²⁾ EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

⁽³⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽⁴⁾ EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

Kommissionen känner inte till de uppgifter som den ärade parlamentsledamoten åberopar i fråga om villkoren för förvaltningen av avstjälningsplatsen i Dos Aguas (Valencia).

Kommissionen kommer att ta erforderliga kontakter för att få tillgång till alla uppgifter i ärendet och säkerställa att de berörda direktiven tillämpas i vederbörlig ordning.

(2000/C 27 E/138)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1529/99

från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Exploatering av miljön vid golfbanan i Manises (Valencia).

Enligt den rapport om växter och djur vid golfbanan i Manises som nyligen utarbetats av Valentias ornitologiska förening, representerar nämnda golfbana, tack vare sin skogsmark, ett levande exempel på ett naturligt område som förtjänar att bevaras. Dess nästan 7 000 träd, dess buskvegetation samt markens fuktighet som framkallats av bevattningen av gräsmattan erbjuder skydd och näring för en stor mängd arter av fåglar och även av andra djur.

Spanska regeringen har beslutat att från och med den 31 juli 1999 stänga golfbanan i Manises och alla de anläggningar i området som tillhör flygbasen. Marken har överlåtits till det statliga spanska flygplatsföre-

taget (AENA) som planerar att bebygga den och på så sätt förlänga den nuvarande flygplatsens fraktgodsterminal. För detta syfte har AENA redan huggit ner en större mängd pinjetråd som var mer än 50 år gamla. Manises-flygplatsens förvaltningsbolag skulle dock kunna bevara golfbanans miljö om man istället påbörjade utbyggningen på det område som ligger alldeles bredvid riksväg A3 på andra sidan av landningsbanorna.

Miljön vid Manises golfbanan har ett högt ekologiskt värde. Den agerar som en grön lunga av vilken över 500 familjer njuter. Där finns en naturpark på 500 000 kvadratmeter som innefattar lummiga skogar av hundraåriga pinjetråd, johannesbrödträd, mandelträd, fikonträd, cypresser, casuarinor och ett stort antal av olika träd som beräknas vara mer än 7 000 stycken. I området finns även mer än 84 fågelarter (kohäger, sparvhök, nattskärna, rödhake, etc.) och flera olika arter av ekorrar, vildharar och många olika arter av djur och insekter som skyddas i lag och som anses vara av "allmänt intresse".

Kan kommissionen, mot denna bakgrund, ingripa mot de spanska myndigheterna för att bevara miljön vid golfbanan i Manises och de fågelarter som finns där?

Känner kommissionen till bilagan till rapporten från Valencias ornitologiska förening där man i detalj beskriver de hotade arterna?

Kan kommissionen klargöra inför de spanska myndigheterna om det har skett en överträdelse av gemenskapslagstiftningen angående bevarandet av fågelfaunan, med avseende på den bilaga till direktiv 79/409/EG om bevarandet av vilda fåglar som inkluderar en förteckning över de skyddade arterna samt även med avseende på direktivet om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(15 september 1999)

Kommissionen känner inte till de uppgifter som frågeställaren hänvisar till. Kommissionen kommer att ta de kontakter som behövs för att samla in alla upplysningar i frågan och se till att de gällande direktiven efterlevs.

Kommissionen känner inte heller till den rapport om växter och djur vid golfbanan i Manises, men vore tacksam för ett exemplar.

Kommissionen konstaterar att det berörda området inte klassificerats som särskilt skyddsområde för fåglar i enlighet med artikel 4 i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾. Det har inte heller identifierats som ett viktigt område för fåglar i inventariet över viktiga områden för Europas fåglar. Och de spanska myndigheterna har inte heller föreslagit området som område av gemenskapsintresse som bör införas i nätverket Natura 2000, i enlighet med artikel 4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽²⁾. Utgående från de uppgifter som kommissionen förfogar över kan därför inga överträdelser av ovan nämnda direktiv fastställas i detta fall.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 27 E/139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1530/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Främjande av export av skiffer från gemenskapen

Som svar på mina tidigare frågor E-4009/97 och E-4011/97⁽¹⁾ meddelade kommissionen att den hade tagit ett nytt initiativ, en strategi för marknadstillträde, i syfte att identifiera och avlägsna hinder för gemenskapens export. Skifferindustrin, liksom alla ekonomiska sektorer, uppmantras att aktivt delta i

arbetet med att identifiera hinder för internationell handel. Kommissionen tillade att man skulle vidta alla nödvändiga åtgärder i samråd med medlemsstaterna för att lösa de ovannämnda problemen.

Kan kommissionen informera om på vilket sätt skiffersektorns deltagande har uppmuntrats med detta initiativ för marknadstillträde och om skifferindustrin verkligen har deltagit?

Kan kommissionen delge vilka marknadstillträdesproblem det kan finnas för skiffersektorn och vilka åtgärder kommissionen har vidtagit för att lösa dessa problem?

(¹) EGT C 196, 22.6.1998, s. 56.

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Strategin för marknadstillträde syftar till att fastställa och avlägsna hinder för gemenskapens export. Den europeiska industrin och medlemsstaternas myndigheter uppmanas att fästa myndigheternas uppmärksamhet på varje form av hinder som skulle kunna begränsa eller hindra möjligheten till export till tredje land. Varje hinder som på så sätt meddelas de europeiska myndigheterna kommer systematiskt att analyseras av kommissionen. Om fallet visar sig vara välgrundat registreras det aktuella hindret i databasen för marknadstillträde, som finns på Internetadressen <http://mkaccdb.eu.int>. I samarbete med medlemsstaterna gör kommissionen sedan en noggrann uppföljning, och utarbetar vid behov en lämplig strategi som syftar till att handelshindret skall undanröjas av den handelspartner som är upphov till hindret.

När det gäller skifferindustrin har kommissionen hittills inte underrättats av industrin i fråga om några specifika problem gällande marknadstillträde som motiverar en registrering i ovannämnda databas. Följaktligen har kommissionen inte vidtagit några särskilda åtgärder för denna sektor, utöver de gemenskapsåtgärder som syftar till att avlägsna horisontella handelshinder vars verkningar inte är begränsade till en enskild sektor.

(2000/C 27 E/140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1531/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Finansiering av förberedelserna för Europas kulturhuvudstäder år 2000

På grund av år 2000:s särskilda symboliska betydelse har EU för första gången beslutat att under detta år genomföra ett gemensamt projekt med nio europeiska kulturhuvudstäder (Avignon, Kraków, Reykjavik, Santiago de Compostela, Helsingfors, Bergen, Bologna, Bryssel och Prag). På detta sätt kopplas städer från fem medlemsstater samman med städer från fyra europeiska stater som inte är medlemmar i EU i ett kulturellt samarbete utan motstycke i Europa, i och med att projektet förenar tre nordeuropeiska, tre centraleuropeiska och tre sydeuropeiska städer. Givetvis kräver ett så stort och omfattande projekt särskilt stöd och tillräcklig finansiering för att få den framgång som är en förutsättning för att synliggöra ett gemensamt europeiskt kulturprojekt som omfattar hela Europa och för att skapa de förbindelser som projektet kan och skall möjliggöra.

Som svar på min tidigare skriftliga fråga E-0420/1999 (¹) meddelade kommissionen att man kommer att bevilja stöd till försöksåtgärder med avseende på ramprogrammet under 1999 genom budgetposten B3-2005 inom ramen för den interinstitutionella överenskommelsen av den 13 oktober 1998 beträffande de rättsliga grunderna och budgetens genomförandet.

Kan kommissionen informera om vilka försöksåtgärder och vilka konkreta projekt som man har finansierat fram tills nu, och vilka man kommer att finansiera i framtiden inom de tidigare nämnda ramarna?

Kan kommissionen informera om gemenskapsstödet storlek i varje enskilt fall?

(¹) EGT C 348, 3.12.1999, s. 67.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Den 10 juni 1999⁽¹⁾ offentliggjorde kommissionen en uppmaning till intresseanmälan för pilotprojekt inför det framtida ramprogrammet för kultur, som beviljar stöd inom ramen för budgetpost B3-2005. Ansökningstiden gick ut den 30 juli 1999 och kommissionen håller för närvarande på att gå igenom de ansökningar som kommit in.

Därefter kommer de ansökningar som uppfyller de formella kriterierna i uppmaningen till intresseanmälan att överlämnas till en grupp oberoende experter på det kulturella området. Experterna har valts ut på grundval av listor som varje medlemsstat lagt fram och deras uppgift är att göra en bedömning av den kulturella kvaliteten i de stödberättigade projekten. De oberoende experterna skall enligt planerna sammanträda i mitten av oktober 1999 och kort därefter kommer kommissionen, med beaktande av råden från dessa experter, att i ett pressmeddelande tillkännage vilka projekt som har beviljats stöd.

⁽¹⁾ EGT C 163, 10.6.1999.

(2000/C 27 E/141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1532/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Finansiering av förberedelserna för Europas kulturhuvudstäder år 2000

På grund av år 2000:s särskilda symboliska betydelse har EU för första gången beslutat att under detta år genomföra ett gemensamt projekt med nio europeiska kulturhuvudstäder (Avignon, Kraków, Reykjavik, Santiago de Compostela, Helsingfors, Bergen, Bologna, Bryssel och Prag). På detta sätt kopplas städer från fem medlemsstater samman med städer från fyra europeiska stater som inte är medlemmar i EU i ett kulturellt samarbete utan motstycke i Europa, i och med att projektet förenar tre nordeuropeiska, tre centraleuropeiska och tre sydeuropeiska städer. Givetvis kräver ett så stort och omfattande projekt särskilt stöd och tillräcklig finansiering för att få den framgång som är en förutsättning för att synliggöra ett gemensamt europeiskt kulturprojekt som omfattar hela Europa och för att skapa de förbindelser som projektet kan och skall möjliggöra.

Som svar på min tidigare skriftliga fråga E-0420/1999⁽¹⁾ meddelade kommissionen att den, inom ramen för Kalejdoskop-programmet och för att finansiera de förberedande insatser som genomförs gemensamt av de nio europeiska kulturhuvudstäderna för år 2000, och som baseras på konkreta projekt framlagda av städerna, har beviljat ett stöd som uppgick till 200 000 euro 1997 och till 250 000 euro 1998. Vidare uppger kommissionen att "programmet Kalejdoskop har förlängts med ett år för att omfatta 1999". I detta sammanhang kommer kommissionen att ha som mål att kunna tillhandahålla ett större stöd än 1998, men man måste likväl ta hänsyn till de medel som anslagits för kulturen och till övriga pågående kulturprojekt.

Kan kommissionen, mot bakgrund av dess tvetydiga svar på min fråga E-0420/1999, förtydliga exakt vilka stöd man tänker bevilja under 1999 till de viktiga och kostsamma förberedande insatser som ett sådant ambitiöst projekt av europeisk karaktär kommer att innebära, just under detta sista år före en sådan viktig händelse som år 2000?

Kan kommissionen informera om det totala budgetbeloppet och de olika delanslagen som kommer att anslås för finansieringen av en sådan viktig händelse inom ramen för budgeten för år 2000?

⁽¹⁾ EGT C 348, 3.12.1999, s. 67.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

De nio europeiska kulturhuvudstäderna beviljades 1997 och 1998 200 000 euro och 250 000 euro i stöd för år 2000. Därutöver kommer kommissionen att bevilja dem 350 000 euro i stöd 1999, trots att den sammanlagda budgeten för Kalejdoskop-programmet under 1999 inte är större än under 1998. Stödet

kommer att beviljas ur de medel som omfattas av Kalejdoskop-programmet och skall bidra till de nio städernas arbete för att förebera sitt gemensamma värdskap för evenemanget europeisk kulturhuvudstad nästa år.

Stödet till de nio europeiska kulturhuvudstäderna under år 2000 är tänkt att beviljas inom ramen för det kommande ramprogrammet för kultur. Kommissionens förslag till detta ramprogram har ännu inte godkänts av samtliga gemenskapsinstitutioner, men detta kommer förhoppningsvis att ske i så god tid att stödet kan beviljas under år 2000. I kommissionens förslag nämns ett stöd på 2,5 miljoner euro för de nio europeiska kulturhuvudstäderna under år 2000.

(2000/C 27 E/142)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1533/99

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: En nationell myndighets orättvisa behandling av kyrkoförsamlingar (Jehovas vittnen i Frankrike)

1. Ställer sig kommissionen bakom uppfattningen att alla kyrkoförsamlingar skall ha samma rättigheter och skyldigheter, oavsett om de funnits i flera sekler eller om de bildats under 1800- eller 1900-talet, och att det inte får göras någon skillnad mellan olika församlingar när det gäller kyrkobyggnader, framförande av åsikter, organisation av möten, organisering av troende, insamling av bidrag från församlingsmedlemmar och beskattning?
2. Känner kommissionen till klagomålen från den kristna församlingen Jehovas vittnen om att deras församling i Frankrike (som varit aktiv sedan 1906 och har 250 000 medlemmar) har färre rättigheter än i andra medlemsstater i Europeiska unionen och att församlingen under de senaste åren har hamnat i underläge jämfört med den romersk-katolska kyrkan, som har funnits i Frankrike i nästan 2000 år, och att detta är särskilt tydligt när det gäller beskattning, eftersom innehav av kyrkobyggnader, utgivning av publikationer och mottagande av bidrag från medlemmarna jämföras med vinster för en affärsdrivande organisation och beskattas med 60 procent, trots att församlingen har lämnat fullständiga uppgifter om sin ekonomi och sin organisation i tron att detta skulle bevisa motsatsen?
3. Känner kommissionen till några andra exempel i Europeiska unionens medlemsstater på relativt unga kyrkoförsamlingar och minoritetskyrkor som diskrimineras jämfört med äldre, etablerade kyrkor?
4. Vad ämnar kommissionen göra för att se till att alla religiösa organisationer i framtiden ges en fullständigt likvärdig behandling i Europeiska unionens samtliga medlemsstater?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(26 oktober 1999)

1. Unionen respekterar och ingriper inte i kyrkors och religiösa sammanslutningars och samfundets ställning i medlemsstaterna. Detta bekräftas i förklaring 11 som är fogad till Amsterdamfördraget.

De frågor som tas upp av frågeställaren angående byggnader, framförande av åsikter samt organisation av möten inom religiösa samfund faller helt under nationell lag.

Alla medlemsstater är parter i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950. I artikel 9 i konventionen heter det att: "Envar skall äga rätt till tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet. Denna rätt innefattar frihet att byta religion eller tro och frihet att ensam eller i gemenskap med andra, offentligt eller enskilt, utöva sin religion eller tro genom gudstjänst, undervisning, andaktsövningar och iakttagande av religiösa sedvänjor." Det finns vissa inskränkningar, men med undantag för dessa får staterna inte vidta några åtgärder som står i strid med dessa rättigheter. Detta torde dock knappast innebära att staterna är skyldiga att behandla alla religiösa samfund på samma sätt.

2. Beträffande beskattningen av bidrag står det medlemsstaterna fritt, i frånvaro av lagstiftning på unionsnivå och så länge de respekterar de grundläggande bestämmelserna i fördraget, att själva besluta om eventuell beskattning.

3. Kommissionen har inga uppgifter om detta.

4. Bortsett från ovannämnda bestämmelse i Europeiska konventionen finns ingen juridisk standard för unionsövergripande krav på behandlingen av religiösa organisationer i medlemsstaterna. Utan att det hindrar tillämpningen av ovanstående fastslås i artikel 13 (tidigare artikel 6a) i EG-fördraget att rådet kan vidta lämpliga åtgärder för att bekämpa diskriminering, dock inom ramen för de befogenheter som fördraget medger och med full respekt för nationella bestämmelser i dessa frågor.

(2000/C 27 E/143)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1535/99

från Reinhold Messner (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Förnyelse av tillstånd för motorvägar i Italien och motorvägsförbindelsen Tirreno-Brennero

Den italienska regeringen har för avsikt att förnya tillstånden för företagen Autocisa och Autobrennero att förvalta de berörda motorvägarna utan att utlysa ett allmänt anbudsförfarande.

Dessa tillstånd är avgörande för genomförandet av motorvägssträckan "Tibre" som förbinder Autocisa med Autobrennero. De två företagen har förklarat sig villiga att finansiera denna förbindelselänk i utbyte mot förnyade tillstånd. Projektet är beräknat att kosta omkring 1 600 miljarder lire, varav 800 betalas av Autocisa, 600 av Autobrennero och 200 av Serenissima (företag med ansvar för motorvägen Milano-Venedig).

De regionala och lokala myndigheter som berörs av förbindelsen Tirreno-Brennero är delade i två läger — de som stöder en motorvägsförbindelse och de som stöder en järnvägsförbindelse. Detta trots att godstrafiken via Brennerpasset under de senaste åren stegvis har fasats över till järnväg.

1. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att få den italienska regeringen att respektera gemenskapsdirektiven om offentliga anbudsförfaranden (92/50/EEG⁽¹⁾ av den 18 juni 1992, 93/36/EEG⁽²⁾ av den 14 juni 1993 och 93/37/EEG⁽³⁾ av den 14 juni 1993) i samband med förvaltningen av motorvägstillstånd? Dessa direktiv är avsedda att garantera att samtliga europeiska företag ges möjlighet att delta i anbudsförfaranden vid förnyandet av sådana tillstånd.

2. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att en järnvägsförbindelse ges förtur framför en motorvägsförbindelse vad gäller sträckan Tirreno-Brennero för att därmed respektera unionens riktlinjer om hållbar utveckling och övergången av godstrafik från väg till järnväg?

⁽¹⁾ EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 199, 9.8.1993, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 199, 9.8.1993, s. 54.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

1. Kommissionen har för avsikt att be de italienska myndigheterna om alla uppgifter som krävs för att bedöma huruvida den upphandling frågeställaren syftar på varit förenlig med gemenskapens regler för offentlig upphandling. Om det framgår av uppgifterna att så inte varit fallet, kan kommissionen inleda ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169).

2. Att göra transportsystemet miljövänligare är en ständig strävan i alla led av transportpolitiken, bl.a. vid utveckling av infrastruktur, marknadsöppning, större enhetlighet i fråga om avgifter för infrastrukturer samt sociala kostnader.

Som ett led i det transeuropeiska transportnätet har kommissionen beviljat stöd i form av en särskild budgetpost till infrastrukturförbättringar på Brennerbanan (nya gallerier och trafikledningssystem), den tyrrhenska järnvägslinjen (trafikledningssystem) samt till dubbelspår på sträckan Bologna-Florens. Med dessa insatser kan man råda bot på de kapacitetsproblem som sträckorna drabbats av, i synnerhet i fråga om godstrafiken. För närvarande finns det inget som tyder på att järnvägssträckan mellan den tyrrhenska linjen och nordöstra Italien (La Spezia-Parma/Fidenza) skulle ha några större kapacitetsproblem.

Ett transportsystems kvalitet beror dock inte bara på infrastrukturens kvalitet. Inom järnvägssektorn ges fortfarande dålig service, särskilt för godsfrakt. Marknadsöppningen ligger åratall efter andra sektorer. Kommissionen har lagt fram förslag till ytterligare lagstiftning för att skynda på den eftersatta avregleringen. Lagstiftningen kommer också att gynna kombifrakten.

Sist men inte minst är det också så, att inställningen till avgifter för användning av infrastruktur varierar avsevärt i gemenskapen, och även mellan olika transportslag. Skillnaderna kan påverka transportsättens marknadsandelar. De nuvarande transportavgifterna ger inte de rätta incitamenten att välja miljövänliga transportsätt, eftersom de inte återspeglar de samhälleliga kostnader (föroreningar, trafikstockningar och olyckor) som är de allvarligaste frågorna i transportsektorn idag. Mot denna bakgrund lade kommissionen i juli 1998 fram en vitbok, "Rättvisa trafikavgifter" ⁽¹⁾. Här skisseras en gemenskapsomfattande ram för successiva reformer av avgifter och skatter i hela transportsektorn, så att nya, mer ändamålsenliga kostnadsanknutna avgifter ersätter de befintliga, bristfälliga avgifterna. Avgifterna skall grundas på samhällsekonomiska marginalkostnader och kostnadstäckning, där internalisering av de externa kostnaderna ingår.

⁽¹⁾ KOM(98) 466 slutlig.

(2000/C 27 E/144)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1536/99

från Anna Terrón i Cusí (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Databasen Raxen

I april 1997 godkände parlamentet inrättandet av ett europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet samt av ett europeiskt informationsnät, Raxen, på detta område (dok. A4-0110/97 ⁽¹⁾). Såväl centrumet som nätet bör grunda sig på information från medlemsstaterna, forskningscentrum, gemenskapens institutioner etc.

Har kommissionen informerats om den serie rasistiska handlingar som uppdagats i Spanien? Skulle det vara möjligt att få en övergripande uppgift om hur mycket information medlemsstaterna har tillgång till i denna fråga och i vilken utsträckning de samarbetar? Föreligger det nya konkreta förslag om hur detta fenomen skall hejdas?

⁽¹⁾ EGT C 132, 28.4.1997, s. 94.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(21 oktober 1999)

Det europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet inrättades genom rådets förordning (EG) 1035/97 av den 2 juni 1997 ⁽¹⁾.

Det har successivt börjat fungera i praktiken. Vid slutet av 1997 utsåg parlamentet, medlemsstaterna och Europarådet personerna i dess styrelse, och styrelsen sammanträdde för första gången den 20 och 21 januari 1998.

Direktören för centrumet utsågs i maj 1998, och i dagsläget finns det tio personer som arbetar i centrumet.

Centrumet har inlett förberedelserna inför inrättandet av RAXEN-nätverket.

Centrumet har underrättats om de allvarliga händelserna som ägt rum i Spanien i juli 1999, och gör ansträngningar för att få in information om detta.

Vad gäller medel för att hejda rasistiska våldshandlingar, vill kommissionen hänvisa till sina svar på de skriftliga frågorna E-1411/1999 från Carlos Carnero González⁽²⁾ och 1473/99 från Carmen Cerdeira Morterero⁽³⁾.

⁽¹⁾ EGT L 151, 10.6.1997.

⁽²⁾ Se s. 54.

⁽³⁾ Se s. 54.

(2000/C 27 E/145)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1538/99
från Evelyne Gebhardt (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Utbetalning av bidrag från programmet Leonardo da Vinci

Jag känner till att deltagare i programmet Leonardo da Vinci från Baden-Württemberg sedan månader förgäves väntar på utbetalning av beviljade bidrag från kommissionen.

Hur motiverar kommissionen att utbetalningen av bidragen från programmet Leonardo da Vinci försenats?

Rör det sig om enstaka händelser, eller ligger problemet i genomförandet av programmet Leonardo da Vinci?

När avser kommissionen att betala ut de återstående bidragen till de berörda personerna?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

Avtalet om tekniskt stöd för genomförande av Leonardo da Vinci-programmet har inte förnyats och kommissionen har beslutat att själv sköta den direkta administrationen av den verksamhet och de uppgifter som det före detta kontoret för tekniskt stöd hade. Målsättningen är att respektera de avtal som slutits 1995, 1996 och 1997 med initiativtagare, att utarbeta avtal för de projekt som godkändes 1998 och att fullfölja anbudsinfordran 1999.

Övertagandet av de uppgifter som det före detta kontoret för tekniskt stöd hade har lett till att behandlingen av handlingarna har fördröjts: rekrytering av extern personal (tillfälligt anställda och extraanställda), flyttning samt omorganisering av tjänsterna.

Utvärderingsgrupperna utvärderar för närvarande del- och slutrapporterna från 1995, 1996 och 1997. De koncentrerar sig i första hand på utbytesprojekt för att utbetalningen av bidrag inte skall försenas alltför mycket. Utarbetandet av avtal för projekten från 1998 har nästan slutförts: 600 avtal av 722 har redan undertecknats och sänts till projektens initiativtagare, som i sin tur skall underteckna dem. 150 avtal har sänts tillbaka undertecknade och utbetalningarna för dessa har gjorts.

När det gäller anbudsinfordran 1999 har 2 172 anbud lämnats in och de utvärderades i maj och juni 1999. Under veckan 19–23 juli 1999 slutförde kommissionen de förberedelser som föregår utarbetandet av en förteckning över projekt som kommer att föreslås deltagarländerna. Den landsvisa förteckningen sändes till medlemsstaterna den 30 juli 1999 och kommer att diskuteras vid bilaterala möten den 6–23 september 1999.

På Internet finns information om hur avtalen, utvärderingen och utbetalningarna framskrider. Projektens initiativtagare och de nationella samordningsmyndigheterna informeras regelbundet om projekten genom en informationstjänst (SIP) för initiativtagarna till projekten. Denna informationstjänst har verkat sedan den

15 juli 1999 och genom den kan enskilda projekt följas. Projektens initiativtagare har tillgång till tjänsten på Europa-servern (<http://europa.eu.int/en/comm/dg22/leonardo.html>). På denna adress finns också en tabell med fullständiga och uppdaterade uppgifter om i vilket skede projekten är. En sammanfattning om läget för Baden-Württemberg-projekten sänds till parlamentsledamoten och Europaparlamentets sekretariat.

Sammanfattningsvis kan alltså konstateras att utbetalningarna försenats på grund av exceptionella omständigheter. Kommissionen har sedan februari 1999 vidtagit alla åtgärder som kan vidtas för att säkerställa att anbudsinfördran 1999 skall löpa planenligt. Dessutom har kommissionen utarbetat avtalen och gjort utbetalningarna för 1998 samt utvärderat del- och slutrapporterna för 1995, 1996 och 1997 och utbetalat den andra utbetalningen samt slutbetalningen för dessa projekt. Situationen torde vara normal i oktober 1999 och i vilket fall som helst innan slutet av året tack vare samarbetet med projektens initiativtagare, de nationella samordningsorganen och kommissionen.

(2000/C 27 E/146)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1539/99

från Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) till rådet

(8 september 1999)

Angående: Stöd till naturskyddsområdena "Königsbrucker Heide" och "Am Spitzberg" (Sachsen/Tyskland) inom ramen för gemenskapsinitiativet för ekonomisk omställning av försvarsindustrin

Inom ramen för gemenskapsinitiativet Konver har finansiella medel ställt till förfogande för de saxiska naturskyddsområdena "Königsbrucker Heide" och "Am Spitzberg".

Rådet anmodas svara på följande frågor:

1. Hur stora bidrag och lån har betalats, vad var syftet, och vilka konkreta åtgärder stöddes med dessa medel?
2. Har de vidtagna åtgärder lett till att områdenas skyddsstatus skadats (till exempel genom att biotoper förstörts, öppen mark planterats med skog, brandgator huggits i skogsområden)?
3. Har de stödda åtgärderna lett till att den potentiella dugligheten som skyddsområde enligt habitatdirektivet (direktiv 92/43/EG ⁽¹⁾) om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter) råkat i fara?
4. I vad mån strider de stödda åtgärderna mot gällande miljö- och naturskyddsbestämmelser, eller strider de mot bestämmelsen att stödda åtgärder måste förbättra miljön, vilket fastställts i gemenskapsinitiativet Konver?
5. Känner Rådet till att en begäran om att häva naturskyddsområdets "Am Spitzberg" skyddsstatus framställts, i syfte att ansöka om ytterligare medel från gemenskapsinitiativet Konver?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar

(8 november 1999)

Rådet har inte möjlighet att besvara de frågor som den ärade parlamentsledamoten ställt om situationen avseende naturskyddsområdena "Königsbrucker Heide" och "Am Spitzberg" i samband med gemenskapsinitiativet Konver, eftersom genomförandet, förvaltningen och uppföljningen av detta gemenskapsinitiativ i fristaten Sachsen inte faller under rådets behörighet utan under Tysklands, fristaten Sachsens och kommissionens behörighet.

(2000/C 27 E/147)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1540/99**från Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Värphönshållning i Tjeckien

I Tjeckien, nära gränsen till Bayern, skall tre anläggningar för värphönshållning för vardera 600 000 djur byggas. Anläggningen i Vseruby (länet Domazlice) skall redan ha erhållit byggtillstånd. Tjeckien hör till de länder som förbereder sig på att anslutas till Europeiska unionen.

1. Kan kommissionen ange vilka företag från Europeiska unionen som deltar i ovannämnda projekt i Tjeckien?
2. Kan kommissionen utesluta att detta projekt direkt eller indirekt (till exempel inom ramen för Phare eller Europeiska utvecklingsbanken) erhållit finansiella medel från EU eller kommer att erhålla sådana i framtiden? Om inte, kan kommissionen ange på vilket sätt, från vilka fonder och med hur mycket (ange även årtal) detta projekt erhållit eller kommer att erhålla finansiella medel från EU?
3. Vilka möjligheter ser kommissionen att minska eller förhindra eventuell förorening av miljön — till exempel grundvattenförorening, utsläpp av ammoniak, damm och dålig lukt — till de angränsande grannländerna genom dessa uppgifter? Har kommissionen planerat åtgärder i detta syfte? Om ja, vilka?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(8 oktober 1999)

Kommissionen har inga uppgifter om vilka företag från gemenskapen som är i färd med att inrätta hönsanläggningarna, förutom att det rör sig om ett tyskt företag.

På detta område har inget stöd givits från Phare-programmet, och det finns heller inga sådana planer för framtiden. Enligt vad kommissionen känner till finansierar Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD) inte några projekt på detta område.

Inom ramen för sina förberedelser för anslutning anpassar de tjeckiska myndigheterna kontinuerligt sin lagstiftning och bygger upp administrativa strukturer för att kunna tillämpa och genomföra gemenskapens regelverk, bl.a. i fråga om miljö. Denna process övervakas genom kommissionens årliga återkommande rapporter, i vilka kandidatländernas framsteg på vägen mot anslutning granskas. I detta sammanhang bör det påpekas att kommissionen fäster stor vikt vid att kandidatländerna minskar gränsöverskridande föroreningar. Detta är anledningen till att det i Tjeckiens gränsöverskridande program med Tyskland och Österrike inom ramen för Phare-programmet förutses avsevärda investeringar när det gäller att minska föroreningar.

(2000/C 27 E/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1542/99**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och situationen i Galicien

Under de slutliga förhandlingarna om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk i Agenda 2000-avtalet som slöts på våren fastställdes det en linjär ökning av kvoten på 1,5 procent till medlemsstater eller övriga områden där speciella omständigheter råder, såsom Spanien, Grekland, Italien, Irland och Nordirland.

Kvotökningarna skall fördelas i enlighet med de kriterier som kommissionen och medlemsstaterna gemensamt fastställt.

Situationen för Galicien i Spanien är speciell, eftersom den producerar mer än 33 procent av den spanska mjölken. Galicien kan emellertid inte räkna med viktiga stöd från EU för att stödja en sektor med fler mjölkproducenter än Nederländerna.

Beaktade kommissionen situationen i de mjölkproducerande familj jordbruken i Galicien då den fastställde fördelningskriterierna för 350 000 ton för 2000 och 200 000 ton för 2001 för Spanien?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

Reformen av den gemensamma organisationen av marknaden (GOM) för mjölk som fastställs genom rådets förordning (EG) 1255/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter⁽¹⁾ som parlamentsledamoten hänvisar till, inklusive betydande ändringar i systemet med mjölkkvoter genom rådets förordning (EEG) 3950/92⁽²⁾ av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, i dess ändrade lydelse genom förordning (EG) 1256/1999⁽³⁾ som härrör från samma rådsavtal.

Där föreskrivs en differentierad ökning av de totala kvantiteter som tilldelats medlemsstaterna; antingen en linjär ökning på 1,5% (i normalfallet), eller en specifik ökning i särskilda fall. Med de successiva ökningarna på 350 000 ton år 2000 och 200 000 ton år 2001 (totalt +10%), hör Spanien till den senare kategorin. Ökningarna återges i bilaga 2 (tabell a och b) i förordning (EEG) 3950/92.

Det åligger medlemsstaterna att fördela de individuella referenskvantiteterna mellan producenterna i enlighet med förordning (EEG) 3950/92. Därefter kommer kommissionen att granska de kriterier som medlemsstaterna avser att tillämpa så snart dessa kriterier översänds.

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

⁽²⁾ EGT L 405, 31.12.1992.

⁽³⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

(2000/C 27 E/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1543/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och bindande av mjölkkvoterna till jordområden

De slutliga Agenda 2000-avtalen om den gemensamma marknaden för mjölk gynnar försäljningen av mjölkkvoter som inte är bundna till jordområden, vilken innebär att de kan bli föremål för spekulationer.

Denna politik skadar familj jordbruksföretag vars produktion är bunden till jorden, såsom är fallet med nästan alla mjölkproducenter i Galicien. Samtidigt gynnar den modeller för intensivt jordbruk som allt mer leder till produktionsformer som är skadliga för människors hälsa och som skapar allvarliga kriser i jordbruksföretagen, såsom de alarmerande fallen med BSE i Förenade kungariket eller dioxinet i hönsfodret i Belgien.

Ämnar kommissionen därför ändra detta kriterium så att överförandet av mjölkkvoterna kan ske utan kostnader och vara bundet till jorden, för att sålunda uppfylla principerna för den gemensamma jordbrukspolitiken där man talar om ett jordbruk som skall ta hänsyn till miljöfrågor?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

Reformen av den gemensamma organisationen av marknaden (GOM) för mjölk som fastställs genom rådets förordning (EG) 1255/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen för mjölk och mjölkprodukter⁽¹⁾ som parlamentsledamoten hänvisar till, inklusive betydande ändringar i systemet med mjölkkvoter genom rådets förordning (EEG) 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, i dess ändrade lydelse genom förordning (EG) 1256/1999⁽²⁾ som härrör från samma rådsavtal.

I artikel 7.1 i förordning (EEG) 3950/92 föreskrivs att "referenskvantiteter som finns disponibla i ett företag skall i händelse av överlåtelse genom försäljning, utarrendering eller arv överföras tillsammans med företaget till de producenter som tar över företaget i enlighet med närmare bestämmelser som medlemsstaterna skall fastställa med hänsyn till de arealer som används för mjölkproduktion eller andra objektiva kriterier...". Denna bestämmelse bekräftar principen om att kvoterna är bundna till jorden.

Dessutom har i den ändrade förordningen (EEG) 3590/92 en ny artikel 8a lagts till för att hindra spekulering med kvoter. Den gör det möjligt för medlemsstaterna att låta kvoter som innehas av icke-producenter återgå till den nationella reserven och fördela dem på nytt.

Kommissionen anser följaktligen att det är felaktigt att tro att reformen av mjölksektorn gynnar försäljning av kvoter som inte är bundna till jorden eller att den leder till spekulering.

Kommissionen anser inte att det är nödvändigt att se över de kriterier som för närvarande gäller i ovannämnda lagstiftning. För övrigt ligger den dagliga förvaltningen av kvoterna inom medlemsstaternas kompetensområde, och de är skyldiga att ta hänsyn till lokala eller regionala särfall.

(¹) EGT L 160, 26.6.1999.

(²) EGT L 405, 31.12.1992.

(2000/C 27 E/150)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1544/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Diskriminering av bidrag till nötköttsproduktion

Kostnaderna för produktion av nötkött av hög kvalitet ersätts inte till fullo till följd av de ständigt sjunkande priserna. Detta gynnar produktion av kött av sämre kvalitet.

Att kompensera prissänkningen med mjölkbidrag eller t.o.m. med bidrag för tjurkalvar, löser inte problemet, eftersom majoriteten av djuren inte finns med i statistiken och statistiken därför ger en falsk bild av verkligheten.

I Galicien föds årligen ca 240 000 tjurkalvar, medan endast ca 8 000 bidrag delas ut. Hälften av mjölkorna ger heller inte rätt till bidrag eftersom de inte ingår i statistiken.

När det gäller att få stöd diskrimineras nötköttssektorn i stor utsträckning, både i fråga om kriterierna för att bevilja bidrag och bristerna i statistiken.

Har kommissionen för avsikt att regelbundet se över kriterierna för beviljande av nötköttsbidrag och statistiken för mjölkkor?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Inom ramen för den överenskommelse om Agenda 2000 som träffades vid Europeiska rådets möte i Berlin i mars i år fattades ett beslut om att reformera den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (rådets förordning (EG) 1254/1999 av den 17 maj 1999)⁽¹⁾. Vad beträffar stödpriset för nötkött föreskrivs en sänkning med 20 %. Denna skall genomföras en gång per år under en treårsperiod, och syftet är att stärka det europeiska nötköttets konkurrenskraft. I gengäld kommer ekonomisk kompensation att beviljas i tre olika former: de nuvarande bidragen höjs en gång per år under en treårsperiod (särskilt handjursbidrag samt am- och dikobidrag), ett slaktbidrag införs, och slutligen kommer det även att beviljas kompletterande utbetalningar som finansieras nationellt.

Den kategori djur som parlamentsledamoten nämner, dvs. mjölkkor och kalvar, omfattas av detta system med kompensationer. För mjölkkor utgår slaktbidrag och, om medlemsstaten så beslutar, även kompletterande utbetalningar. För kalvar utgår endast slaktbidrag. För att få detta slaktbidrag måste den uppfödare som har ägt djuret under en viss fastställd minimiperiod fylla i en ansökan, åtföljd av ett slakt- eller exportintyg. Då kommer han att få ett bidrag för exakt det antal djur som slaktats eller exporterats. Ett tak

för detta kommer att fastställas per medlemsstat, och de slaktbidrag som betalas ut kommer att sänkas i proportion till eventuella överskridanden. Dessa tak (olika för fullvuxna djur och för kalvar) kommer att vara lika med det antal djur som slaktades i respektive medlemsstat under 1995, plus det antal djur som exporterades till tredje land. Det underlag som används för dessa beräkningar är data från Eurostat eller annan officiell statistik som publicerats för det året och som godtas av kommissionen. Det är alltså frågan om antalet slaktade eller exporterade djur och inte om en hel kreatursbesättning. Även beträffande de nationella kompletterande utbetalningarna är det uppgifter om antalet slaktade djur som ligger till grund för de totala högsta beloppen per medlemsstat.

Kommissionen anser inte att de kompensationer som införs genom reformen har en skadlig inverkan på nötköttssektorn. De beräkningar som redovisas ovan visar tydligt att den här typen av kompensation inte påverkas av att antalet djur räknas, i synnerhet inte när det gäller mjölkkor och kalvar.

I det konkreta fallet Galicien, där ett stort antal handjur slaktas alltför tidigt för att man skall kunna få det särskilda bidraget, innebär reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött två viktiga förändringar. Å ena sidan sänks åldern för det särskilda bidraget till nio månader istället för tio, och å den andra blir minimiåldern för slaktbidraget åtta månader (för både han- och hondjur). Efter dessa förändringar kommer EU-stöd att kunna betalas ut för ett stort antal djur som uppfyller kraven för att betecknas som "Terneira Gallega".

(¹) EGT L 160, 26.6.1999.

(2000/C 27 E/151)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1545/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Godkännande och offentliggörande av förordningen om stöd till landsbygdens utveckling

EU:s nya politik för landsbygdens utveckling går ut på att man skall erkänna jordbruket som en motor för att bevara kulturarvet på landsbygden och göra det möjligt att skapa alternativa investeringskällor för en hållbar produktion på landsbygden. Men de nödvändiga politiska instrumenten har fortfarande inte utarbetats, d.v.s. den efterlängta förordningen om stöd till landsbygdens utveckling som kommer att bestämma hur medlemsstaterna och deras olika politiska områden kommer att fastställa prioriteterna för verksamheten med hjälp av de regionala utvecklingsplanerna.

Kan kommissionen meddela när förordningen för stöd till landsbygdens utveckling kommer att godkännas och offentliggöras?

Känner kommissionen till några projektförslag eller projekt vad gäller planer för landsbygdens utveckling som den regionala regeringen i Galicien skulle ha lagt fram under den senaste tiden?

Anser kommissionen att stödåtgärder för extensiv uppfödning av nötboskap, får och getter kan infogas i dessa planer för att möjliggöra att improduktiva bergsområden utnyttjas på ett bättre sätt?

Skulle kommissionen också kunna beakta återställandet av etnografiska och arkeologiska platser i avfolkade kärnområden på landsbygden?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Rådets förordning (EG) 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar (¹) kommer att gälla för gemenskapsstöd från och med den 1 januari 2000.

Tillhörande tillämpningsförordning är kommissionens förordning (EG) 1750/1999 av den 23 juli 1999 (²).

Den spanska regeringen har inte lämnat någon plan till kommissionen, varken för regionen Galicien eller någon annan region. Det bör dock noteras att inlämningsperioden för medlemsstaternas planer precis har börjat.

Planerna för landsbygdens utveckling fastställs på relevant geografisk nivå av de myndigheter medlemsstaterna har utsett och lämnas sedan efter samråd med behöriga myndigheter och organisationer på lämplig nivå till kommissionen. På så sätt kan varje region utarbeta en plan som är anpassad till dess behov. För områden med låg produktivitet går det till exempel att tänka sig åtgärder för att främja extensiv uppfödning av nötboskap, får och getter. Detta kan ske främst genom kompensationsbidrag för naturgeografiska nackdelar och för miljöåtgärder inom jordbruket.

Flera av de åtgärder som finns med i den nya förordningen kan användas för att motverka avfolkning och främja kulturarvets bevarande i avfolkningsbygder. I första hand startstödet till unga jordbrukare, kompensationsbidraget till mindre gynnade områden och för miljöåtgärder inom jordbruket som syftar till landskapsvård och bevarande av för jordbruksområdena traditionella särdrag samt åtgärderna för att rusta upp och utveckla samhällen och byar samt skydda och bevara kulturarvet på landsbygden.

(¹) EGT L 160, 26.6.1999.

(²) EGT L 214, 13.8.1999.

(2000/C 27 E/152)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1546/99

från Marco Cappato (NI) till rådet

(1 september 1999)

Angående: Den kinesiska polisens arrestering av tusentals medlemmar i den religiösa buddistiska organisationen Falun Gong

Enligt uppgifter från olika källor har de kinesiska kommunistmyndigheterna under de senaste veckorna arresterat flera tusen personer som hör till den religiösa buddistiska organisationen Falun Gong. Tisdagen den 27 juli meddelade myndigheterna i Peking att de personer som arresterats anklagades för regeringsfientlig verksamhet. Denna omfattande polisoperation utgör ett tydligt brott mot de internationella konventioner som regimen i Peking undertecknat och innebär en ny upptrappning av de kommunistiska myndigheternas repressionspolitik mot alla dem i Kina som försöker utöva sina grundläggande rättigheter.

Vet rådet hur många medlemmar av organisationen Falun Gong som arresterats? Under hurdana omständigheter hålls de fängslade?

Vilka initiativ har rådet gjort eller ämnar rådet göra för att få de kinesiska kommunistmyndigheterna att upphöra med sin repressiva politik mot organisationen Falun Gong och att frisläppa de tusentals organisationsmedlemmar som nu hålls fängslade?

Anser inte rådet att det nu, mot bakgrund av dessa händelser och den dramatiska situationen angående de mänskliga rättigheterna i Tibet, Xinjiang (kinesiska Östturkestan) och i hela Kina, generellt sett är nödvändigt och hög tid att se över den s.k. konstruktiva dialogens politik som rådet bedriver med Folkrepubliken Kina?

Svar

(22 oktober 1999)

Ordförandeskapet har informerat sig ytterligare hos de kinesiska myndigheterna om de åtgärder som vidtagits mot Falun Gongrörelsen och skall fortsätta att följa utvecklingen noggrant. Rent allmänt finner rådet det oroande att, alltmedan det välkomnar Kinas begynnande samarbete med FN:s mekanismer för mänskliga rättigheter, ett sådant samarbete inte motsvaras av förbättringar i praktiken. Rådet blev bestört

över tillslaget mot dissidenter i december 1998 och uttryckte i augusti 1999 sin oro över de hårda domarna mot medlemmar av Kinas demokratiska parti.

Rådet fortsätter att betrakta EU:s dialog om de mänskliga rättigheterna som ett viktigt redskap för att gynna framväxten av respekt för mänskliga rättigheter i Kina och nästa möte skall äga rum i Beijing veckan som börjar den 18 oktober. Men som rådet har betonat är dialogen inte ett självändamål. Det måste komma till konkreta resultat i praktiken. Rådet eftersträvar därför att fokusera dialogen mer på de viktigaste frågorna, göra den mer regelbunden och mer inriktad på att åstadkomma konkreta förbättringar.

(2000/C 27 E/153)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1549/99

från Graham Watson (ELDR) till rådet

(1 september 1999)

Angående: Presidentval i Togo

Är rådet medvetet om att ett antal medlemmar av Amnesty International har häktats av myndigheterna i Togo till följd av publiceringen av en rapport från Amnesty International som avslöjar övertygande bevis på att hotelser, tortyr och utomrättsliga avrättningar var vanligen förekommande under och efter 1998 års presidentvalskampanj?

Vilken typ av påtryckningar kommer rådet att utöva mot de togolesiska myndigheterna mot bakgrund av de krav på upprätthållande av demokratiska rättigheter och principer som de länder som har undertecknat fjärde Lomékonventionen, artikel 5, måste rätta sig efter?

Svar

(8 november 1999)

1. Rådet har fått kännedom om att Pierre Sané, Amnestys generalsekreterare nyligen har mottagit en kallelse att inställa sig vid Tribunal de Grande Instance i Lomé den 15 november 1999 för ett eventuellt åtal för ohörsamhet inför rätta, uppvigling, spridande av falska uppgifter och sammansvärjning mot statens yttre säkerhet.

Vid ett flertal tillfällen har unionen upprepat sitt åtagande att skydda de mänskliga rättigheterna i Togo och kommer även fortsättningsvis att bestämt hävda att personer som kränker de mänskliga rättigheterna skall ställas inför rätta.

2. I sitt svar på den ärade parlamentsledamotens fråga till rådet förra året om presidentvalet i Togo i juni 1998 hänvisade rådet till olika reaktioner som gav uttryck för besvikelse över det sätt på vilket detta val hade förrättats, nämligen förklaringen av den 26 juni 1998 och samrådet med den togolesiska regeringen på grundval av artikel 366a i den reviderade fjärde Lomékonventionen.

Sedan dess har en intern togolesisk dialog förberetts mellan regeringen och oppositionspartierna, och denna ägde rum den 19–29 juli 1999 i Lomé. Samtalen följdes av kontaktpersoner från Organisation internationale de la francophonie och Europeiska unionen. Alla deltagarna skrev vid mötets slut under ett "Lomé-ramavtal". Avtalet föreskriver bland annat följande: Efter att nationalförsamlingen har upplösts i mars 2000 skall val till den lagstiftande församlingen hållas vilka skall anordnas av en oberoende kommission, alla politiska grupperingar skall få tillgång till offentliga medier och flyktingar skall kunna återvända och leva i säkerhet.

Rådet följer för närvarande den nya situationen på nära håll och upprepar sin beredvillighet att bistå en process som främjar demokratiutvecklingen i Togo och garanterar att de kränkningar av de mänskliga rättigheterna, som den ärade parlamentsledamoten tar upp i sin fråga, upphör.

(2000/C 27 E/154)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1550/99**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Presidentval i Togo

Är kommissionen medveten om att ett antal medlemmar av Amnesty International har häktats av myndigheterna i Togo till följd av publiceringen av en rapport från Amnesty International som avslöjar övertygande bevis på att hotelser, tortyr och utomrättsliga avrättningar var vanligen förekommande under och efter 1998 års presidentvalskampanj?

Vilken typ av påtryckningar kommer kommissionen att utöva mot de togolesiska myndigheterna mot bakgrund av de krav på upprätthållande av demokratiska rättigheter och principer som de länder som har undertecknat fjärde Lomékonventionen, artikel 5, måste rätta sig efter?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(12 oktober 1999)

Kommissionen känner till den rapport med titeln Togo: Rule of Terror som Amnesty International offentliggjorde den 5 maj 1999. Eftersom kommissionen inte själv kan ta ställning till riktigheten av de ytterst allvarliga händelser som beskrivs i rapporten, skulle den ställa sig positiv till en internationell undersökning, exempelvis under Förenta nationernas ledning.

Kommissionens ståndpunkt kvarstår oförändrad sedan 1992, då det finansiella och tekniska samarbetet med Togo avbröts på grund av allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna.

Till följd av de allvarliga oegentligheter som konstaterades i samband med presidentvalen i juni 1998 hölls samråd med Togo. Europeiska unionen gjorde då klart för de togolesiska myndigheterna att samarbetet inte skulle återupptas så länge det förekom uppenbara brott mot de mänskliga rättigheterna och demokratins och rättsstatens principer. Dessa är väsentliga inslag i unionens politik vilka fastslås i artikel 5 i Lomékonventionen och ligger till grund för förbindelserna mellan unionen och AVS-länderna.

De enda projekt som genomförts i Togo sedan dess är decentraliserade samarbetsprojekt som direkt gynnar befolkningen och projekt som syftar till att främja de mänskliga rättigheterna.

Parallellt med detta har kommissionen för avsikt att fortsätta att understödja de europeiska medlare vilkas arbete lett till att en dialog kommit till stånd mellan myndigheterna och oppositionen med sikte på demokratiska och öppna parlamentsval.

(2000/C 27 E/155)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1551/99**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Stöd till ekologiska jordbrukare

Mot bakgrund av livsmedelsskandalen i Storbritannien och den som nyligen inträffade på kontinenten undrar jag om kommissionen inte tror att de åtgärder som diskriminerar ekologiska jordbruksmetoder håller på att bli allt mer ohållbara?

Håller kommissionen med om att en gradvis ökning av stödet skulle göra det möjligt för jordbrukarna att få mera pengar till utvidgning vilket skulle kunna vara ett sätt att främja alternativa jordbruksformer framför konventionella intensiva metoder?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Kommissionen instämmer i att åtgärder bör vidtas för att främja mer hållbara former av jordbruk, som t.ex. ekologiskt jordbruk. Vid konferensen i Baden/Wien i maj 1999 om ekologiskt jordbruk förpliktade sig kommissionen att öka sina ansträngningar att stimulera utvecklingen av den ekologiska sektorn.

Reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken inom ramen för Agenda 2000 utgör på många sätt en viktig grundval för en vidare utveckling av denna sektor. I synnerhet vissa bestämmelser i rådets förordning (EG) 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar ⁽¹⁾ (t.ex. investering, miljöprogram för jordbruket och bearbetning och saluföring) kan inriktas på att främja ekologiskt jordbruk. Medlemsstaterna har redan tidigare utnyttjat möjligheten att främja ekologiskt jordbruk genom att införa avgifter för miljötjänster i sina miljöprogram för jordbruket. Det nya kravet på medlemsstaterna att ta fram integrerade program för utveckling av landsbygden kommer ytterligare att underlätta införandet av marknadsåtgärder och andra åtgärder som kommer att bidra till en balanserad och hållbar utveckling av den ekologiska sektorn.

Kommissionen har infört ett regelverk för ekologisk produktion genom vilket definitionen av produktionsmetoderna samt kontrollen kunnat harmoniseras inom hela gemenskapen. Detta regelverk utvidgades nyligen till att även omfatta animalieproduktionen, och en gemenskapslogotyp för ekologiska produkter kommer att införas inom kort.

Det trappstegsvisa tillvägagångssätt, som parlamentsledamoten föreslår när det gäller miljöprogram, används redan under den nu pågående programperioden i Förenade kungariket och kommer att få användas även i fortsättningen.

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

(2000/C 27 E/156)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1552/99

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Kommissionens arbetsgrupp om vitaminer och mineraler

Kommissionen har bitt Vetenskapliga livsmedelskommittén att inrätta en ny arbetsgrupp som skulle ha i uppgift att övervaka säkerheten för vitaminer och mineraler. Ämnar kommissionen offentliggöra förteckningen över medlemmarna i arbetsgruppen och redogöra närmare för arbetsgruppens uppgifter?

(2000/C 27 E/157)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1593/99

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Arbetsgrupp för vitaminer och mineral

Kan kommissionen ange om den har bitt den vetenskapliga kommittén för livsmedel att skapa en arbetsgrupp för att undersöka säkerheten vad gäller vitaminer och mineral och med vilka befogenheter?

Om en sådan arbetsgrupp redan har skapats, vilka medlemmar har den? Om inga medlemmar ännu har utsetts, hur planerar man att göra rekryteringen?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1552/99 och E-1593/99
ingivna av David Byrne på kommissionens vägnar**

(25 oktober 1999)

Parlamentsledamöterna har begärt upplysningar om arbetsuppgifterna för och sammansättningen av den vetenskapliga arbetsgrupp som har inrättats för att undersöka de högsta säkra halterna av vitaminer och mineraler.

Parlamentsledamöterna känner säkert till att kommissionen håller på att utarbeta förslag för att harmonisera lagstiftningen om kosttillskott som innehåller vitaminer och mineraler och om tillsats av vitaminer och mineraler till livsmedel. I dessa förslag behöver hänsyn tas både till näringsrekommendationer och högsta säkra halter av vitaminer och mineraler. Vetenskapliga kommittén för livsmedel har redan utfärdat rekommendationer för vilka näringsmässiga krav som skall gälla för dessa näringsämnen. Kommittén har nyligen inrättat en arbetsgrupp som svar på kommissionens begäran om att få råd om de högsta säkra halterna för ungefär 29 olika vitaminer och mineraler.

Följande villkor gäller i denna fråga:

I enlighet med kommissionens arbetsprogram för 1998 skall kommissionen aktivt medverka till att harmonisera lagstiftningen om kosttillskott som innehåller vitaminer och mineraler och om tillsats av vitaminer och mineraler till livsmedel.

Näringsrekommendationer och högsta säkra halter av vitaminer och mineraler kommer att vara de nödvändiga vetenskapliga faktorer som skall ligga till grund för den tekniska delen av kommissionens förslag. Vetenskapliga kommittén för livsmedel har redan utfärdat rekommendationer om näringskraven för dessa näringsämnen.

Kommittén ombeds därför ge kommissionen råd i enlighet med följande direktiv.

Direktiv

- a) Att granska de högsta halterna av dagligt intag av enskilda vitaminer och mineraler som sannolikt inte innebär en risk för skadliga effekter på hälsan.
- b) Att ge den nödvändiga grunden för att fastställa säkerhetsfaktorer, där så är nödvändigt, för enskilda vitaminer och mineraler, för att kunna garantera säkerheten hos berikade livsmedel och kosttillskott som innehåller dessa näringsämnen.

Arbetsgruppen bildades i enlighet med bestämmelserna i artikel 7 i kommissionens beslut 97/579/EG av den 23 juli 1997 om inrättande av vetenskapliga kommittéer för konsumenters hälsa och livsmedels-säkerhet⁽¹⁾, där det fastställs att särskilda arbetsgrupper kan bildas och att utomstående experter kan ingå i arbetsgrupperna på uppdrag av de vetenskapliga kommittéerna. I artikeln fastställs att arbetsgrupperna skall ledas av en kommittémedlem och att de skall vara ansvariga inför de kommittéer som de tillhör. Valet av utomstående experter sker efter det att råd inhämtats från de vetenskapliga kommittéerna, alltefter behovet av sakkunskap inom det ämnesområde som skall behandlas. I enlighet med artikel 6.3 i beslutet skall de utomstående experterna vara underställda samma krav som medlemmarna att vid varje möte redovisa de särskilda intressen som skulle kunna inverka menligt på deras oberoende.

Sammansättningen av denna särskilda arbetsgrupp är komplicerad, eftersom det finns ett stort antal enskilda vitaminer och mineraler som skall utvärderas och detta fordrar en vidsträckt sakkunskap. Ytterligare experter kan behöva anlitas i framtiden. Hittills har medlemmarna i denna arbetsgrupp varit medlemmarna i Vetenskapliga kommittén för livsmedel (dr Albert Flynn (ordförande), dr Angelo Carere, dr Ibrahim Elmadfa, dr Anna Ferro-Luzzi, dr Ib Knudsen, dr Werner Grunow, dr Ronald Walker) och de utomstående experterna (dr Azaïs-Braesco, dr J. Alexander, dr P. Elias, dr A. Renwick, dr Schumann, dr A. Van den Berg). Ytterligare experter kan tillkomma i framtiden enligt de vetenskapliga behoven. Namnen på deltagarna offentliggörs för att ge möjlighet till insyn inom detta område, men kommissionen vill understryka att oberoende måste kunna garanteras för det arbete som utförs på uppdrag av den vetenskapliga kommittén.

Allmänna upplysningar om Vetenskapliga kommittén för livsmedel (och de övriga vetenskapliga kommittéerna), inbegripet yttranden, protokoll, dagordningar och förteckning över kommittémedlemmar finns på Internetadressen http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/index_en.html.

⁽¹⁾ EGT L 237, 28.8.1997.

(2000/C 27 E/158)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1556/99
från Olivier Dupuis (NI) till rådet

(1 september 1999)

Angående: Fortfarande 3000 Kosovofångar i Serbien

Under de senaste dagarnas internationella polisoperation i Kosovo har militära och paramilitära serbstyrkor fört bort och tvångsflyttat omkring 3 000 Kosovoflyktingar i de serbiska fängelserna, bland dem professor Ukshin Hoti, en opponent vars fängelsestraff gick ut i maj och som ställdes upp som kandidat till Europaparlamentets Sacharovpris 1999 samt Albin Kurti, en f.d. ledare för studentrörelsen i Pristina.

Kan rådet ge några detaljer om var och under hurdana förhållanden professor Hoti, Albin Kurti och de 3 000 andra Kosovofångarna fortfarande hålls fängslade i Serbien?

Vilka initiativ ämnar rådet göra för att tvinga regimen i Belgrad att omedelbart och villkorslöst släppa dessa 3 000 personer och tillåta dem att återvända till sina familjer i Kosovo?

Kan rådet försäkra att varken sanktionerna eller embargot mot Serbien och Jugoslavien upphävs innan regimen i Belgrad släppt alla Kosovofångar i de jugoslaviska fängelserna?

Svar

(22 oktober 1999)

Rådet delar helt den ärade parlamentsledamotens oro över vad som hänt de fångar från Kosovo som flyttats till Serbien. I anslutning till rådet (allmänna frågor) den 19 juli 1999 uppmanade ministrarna Förbundsrepubliken Jugoslavien att garantera Internationella rödakorskommittén (ICRC) fullt tillträde till fångarna. Rådet krävde även att fångar som hålls utan laga grund omedelbart skall frigges samt att fångarna skall behandlas i överensstämmelse med gällande internationella normer. Beträffande närmare information om var dessa fångar befinner sig och under vilka förhållanden de hålls fängslade önskar rådet informera den ärade parlamentsledamoten om att ICRC har beviljats tillträde till serbiska fängelser av myndigheterna i Belgrad och att ICRC hittills har identifierat 2 000 kosovoalbanska fångar. I fråga om lättnader av sanktionerna önskar rådet försäkra den ärade parlamentsledamoten om att huvudförutsättningarna för ett beslut om att häva sanktionerna mot Belgradregimen är att framsteg görs ifråga om respekten för minoriteternas demokratiska fri- och rättigheter.

(2000/C 27 E/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1557/99
från Rolf Linkohr (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Frågor angående gemenskapens förfarande för överklagande — direktiv 65/65/EEG

1. Har kommissionen undersökt i vilken utsträckning andra medlemsstater lever upp till dessa krav och vilka initiativ har den i detta hänseende tagit i övriga berörda medlemsstater?
2. Kan dessa vetenskapliga publikationer åberopas som enda bevis på effektivitet och ofarlighet för en ansökan som grundar sig på publicerade referenser i enlighet med artikel 4.8 a i direktiv 65/65/EEG⁽¹⁾?
3. Vilka möjligheter anser kommissionen att den sökande har att få till stånd ett ömsesidigt europeiskt godkännande av läkemedel inom alternativmedicin, till exempel genom inrättandet av en "committee for alternative medicinal products"?

⁽¹⁾ EGT L 22, 9.2.1965, s. 369.

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(16 september 1999)

1. Enligt artikel 1 i rådets direktiv 65/65/EEG av den 26 januari 1965 (om tillnärmning av bestämmelser som fastställs genom lagar eller andra författningar och som gäller farmaceutiska specialiteter) skall varje substans eller kombination av substanser som tillhandahålls för att behandla eller förebygga sjukdomar hos människor eller djur anses vara läkemedel. På samma sätt skall varje substans eller kombination av substanser som är avsedd att tillföras människor eller djur i syfte att ställa diagnoser eller att återställa, korrigera eller modifiera fysiologiska funktioner anses vara läkemedel. Som allmän princip gäller att färdigberedda läkemedel får släppas ut på marknaden i en medlemsstat enbart om deras kvalitet, säkerhet och effekt har påvisats genom ett förfarande för godkännande för försäljning.

Dessa grundläggande bestämmelser borde ha tillämpats av medlemsstaterna under flera års tid. I samband med vissa fall av klagomål har kommissionen emellertid blivit uppmärksam på att man i en del medlemsstater inte på ett konsekvent sätt införlivat ovanstående bestämmelser med den nationella lagstiftningen i fråga om alla produkter på marknaden. Kommissionen har därför i sin egenskap av övervakare av gemenskapslagstiftningen blivit tvungen att anmoda vissa medlemsstater att justera sin nationella lagstiftning så att den stämmer överens fullt ut med bestämmelserna i gemenskapslagstiftningen.

2. Enligt artikel 4 a ii i rådets direktiv 65/65/EEG krävs inte att den som söker godkännande för försäljning av ett läkemedel skall tillhandahålla resultaten från farmakologiska och toxikologiska undersökningar eller resultaten av kliniska prövningar, om han kan påvisa "(...) genom utförliga referenser till publicerad vetenskaplig litteratur som framlagts i enlighet med artikel 1 andra stycket i direktiv 75/318/EEG, att beståndsdelen eller beståndsdelarna i den farmaceutiska specialiteten har en väletablerad medicinsk användning med erkänd effekt och en godtagbar säkerhetsmarginal, (...)". Ett förslag till direktiv från kommissionen, som innebär en ändring av rådets direktiv 75/318/EEG av den 20 maj 1975 (om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om analytiska, farmakologiska, toxikologiska och kliniska normer och prövningsplaner för undersökning av farmaceutiska specialiteter)⁽¹⁾ kommer att innehålla en utförlig redogörelse för den praktiska tillämpningen av denna bestämmelse. Kommissionens förslag till direktiv har redan godkänts av Ständiga kommittén för humanläkemedel och kommer sannolikt att antas av kommissionen och offentliggöras hösten 1999.

3. Så kallade "kompletterande" läkemedel som uppfyller kraven på kvalitet, säkerhet och effekt får godkännas som läkemedel och därefter komma att omfattas av ömsesidigt erkännande bland medlemsstaterna i enlighet med villkoren i rådets direktiv 65/65/EEG samt 75/319/EEG av den 20 maj 1975 (om tillnärmning av bestämmelser som fastställs genom lagar eller andra författningar och som gäller farmaceutiska specialiteter). Läkemedel som inte uppfyller kraven på kvalitet, säkerhet och effekt får inte godkännas i gemenskapen — det enda undantaget gäller homeopatiska läkemedel som får godkännas eller registreras enligt de särskilda villkoren i rådets direktiv 92/73/EEG av den 22 september 1992 (om utökad räckvidd för direktiv 65/65/EEG och 75/319/EEG om tillnärmning av lagar och andra författningar beträffande läkemedel och fastställande av ytterligare bestämmelser som rör homeopatika)⁽²⁾.

Ändringar av det nuvarande systemet för gemenskapens läkemedelslagstiftning kommer att övervägas inom ramen för en översyn som kommer att ske 2000–2001. Inrättandet av en kommitté för alternativ medicin kan vara en av de frågor som kommer att tas upp i samband med denna översyn.

⁽¹⁾ EGT L 147, 9.6.1975.

⁽²⁾ EGT L 297, 13.10.1992.

(2000/C 27 E/160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1559/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till rådet

(8 september 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98)⁽¹⁾. I slutsatserna

till betänkandet uppmanade Europaparlamentet rådet att genomföra en utförlig analys av gemenskapens tullbestämmelser för konserver av fiske- och vattenbruksprodukter i syfte att avskaffa de tillträdesfördelar till gemenskapsmarknaden som inte längre är berättigade.

Kan rådet ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning, samt de resultat som för närvarande uppnåtts?

(¹) EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

Svar

(8 november 1999)

1. Gemenskapens tullbestämmelser har nära samband med gemenskapens handelspolitik, bl.a. beviljandet av autonoma preferensordningar (SPG) eller konventionella preferensordningar (Lomé). De anpassas regelbundet med hänsyn till dels marknadens utveckling, dels ändringar av SPG-ordningen (ny ordning för perioden 1 juli 1999–31 december 2001) samt de pågående förhandlingarna vad avser den nya Lomé-konventionen. Under dessa översyner och omförhandlingar avskaffar man de handelsfördelar som inte längre är berättigade.
2. I dessa tullregler beaktas även politiken för utvecklingssamarbete. Det bör också framhållas att enbart det faktum att man får lägre tull på varor som importeras från länder som åtnjuter lättare tillträde till gemenskapsmarknaden inte utgör illojal konkurrens, eftersom dessa varor måste uppfylla samma krav som gemenskapens produkter.
3. Vid otillräcklig eller obefintlig produktion av vissa varor inom gemenskapen behöver gemenskapens bearbetningsindustri ibland skaffa dessa varor från externa marknader. I dessa situationer måste gemenskapen vidta de tullåtgärder som är nödvändiga för att dess industri skall kunna konkurrera med industrin i tredje land.
4. Rådet har antagit en förordning om öppnande och förvaltning av autonoma gemenskapstullkvoter för vissa fiskeriprodukter. Med hänsyn till ärendets särskilt känsliga art har rådet, på grundval av ett förslag från kommissionen, nått en kompromisslösning.
5. När denna förordning antogs uppmanade rådet kommissionen att när det gäller tonfiskfiléer före årets slut upprätta en försörjningsbalans för gemenskapsmarknaden på kort och medellång sikt.
6. Den utförliga analys av tullbestämmelserna som den ärade parlamentsledamoten har begärt kan endast göras på grundval av en sådan balans och statistik från insamlingen av uppgifter om fiskeri- och vattenbruksprodukter samt ekonomiska uppgifter om bearbetningsindustrin. Insamlingen av dessa uppgifter har tagits med i kommissionens arbetsprogram för 1999.

(2000/C 27 E/161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1560/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till rådet

(8 september 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) (¹). I slutsatserna till betänkandet uppmanade Europaparlamentet rådet att se till att konserver från EU ingår i gemenskapens livsmedelsbistånd till de länder som behöver hjälp, eftersom konserverna bevarar livsmedlens näringsvärde och lätt kan lagras och transporteras.

Kan rådet ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning?

(¹) EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

Svar

(12 november 1999)

Rådet fastställde ramen för livsmedelsbistånd i rådets förordning (EG) 1292/96 av den 27 juni 1996 om principerna för och förvaltning av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen (¹). Artikel 2.1 andra stycket har följande lydelse:

”För att nå största möjliga antal människor skall det vid valet av varor undersökas om det går att maximera mängden livsmedel, samtidigt som hänsyn skall tas till varornas kvalitet i syfte att säkerställa tillfredsställande näringsnivåer.”

Eftersom tillämpningen av gemenskapens principer för livsmedelsbistånd ligger inom kommissionens ansvarsområde, föreslås att den ärade parlamentsledamoten ställer frågan om användningen av konserver direkt till kommissionen.

(¹) EGT L 166, 5.7.1996, s. 1-11.

(2000/C 27 E/162)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1566/99

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Statistik rörande köpkraftsparitet

Genom statistikkontoret Eurostat offentliggjorde kommissionen 1996, i en skrift med titeln ”Comparison in Real Terms of the Aggregates of ESA”, sidan 1, en förteckning över publikationer som behandlar frågan ”jämförelser i reala termer av de sammanlagda nationalräkenskaperna”.

1. Kan kommissionen tillhandahålla samtliga dessa publikationer på företrädesvis engelska eller i annat fall franska?
2. Finns det andra än just dessa publikationer som ligger till grund för den teoretiska, metodologiska och empiriska bas utifrån vilken kommissionen har utarbetat ”köpkraftsparitetsinstrumentet”?
3. Hur förhåller sig den siffra som Eurostat har räknat fram för köpkraftspariteten till den som räknats fram av OECD?
4. Kan kommissionen tillhandahålla en förteckning över relevanta OECD-publikationer som rör den teoretiska, metodologiska och empiriska basen för denna indikator?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(22 oktober 1999)

1. De publikationer som nämns i Eurostats publikation ”Comparison in real terms of the aggregates of ESA” finns att tillgå genom databutiker i alla medlemsstater. Nämnas kan Eurostats senaste publikation ”Purchasing power parities and related indicators — results for 1995-1996” som kom 1999.
2. Kommissionens metodik beskrivs i de publikationer som nämns ovan.
3. Både kommissionen och OECD deltar i det världsomspännande ”International comparison program” som är inriktat på att jämföra bruttonationalprodukten (BNP) i realvärde. Kommissionen samordnar arbetet i de 15 medlemsstaterna, 3 EFTA-länder (Island, Norge och Schweiz) och 12 ansökarländer (Bulgarien,

Cypern, Tjeckien, Estland, Ungern, Lettland, Litauen, Malta, Polen, Rumänien, Slovakien och Slovenien). OECD sköter samordningen för övriga OECD-länder. Kommissionen och OECD använder liknande metoder.

4. De viktigaste OECD-publikationerna om metodik, praxis och resultat när det gäller köpkraftsparitet är följande: Purchasing power parities and real expenditures in the OECD (1980), Michael Ward, OECD, Paris, 1985; Purchasing power parities and real expenditures, 1985, OECD, Paris, 1987; Purchasing power parities and real expenditures, 1990, Volume 1, EKS results, OECD, Paris, 1992; Purchasing power parities and real expenditures, 1990, volume 2, GK results, OECD, Paris, 1993; Purchasing power parities and real expenditures, 1993, volume 1, EKS results, OECD, Paris, 1995; Purchasing power parities and real expenditures, 1993, volume 2, GK results, OECD, Paris, 1996. I oktober 1999 kommer den publikation som innehåller resultaten för 1996.

(2000/C 27 E/163)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1567/99

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Rättslig status för statistiken om köpkraftsparitet

Gemenskapens institutioner har i olika syften – några med stor budgetinverkan – använt sig av en indikator som de kallar "köpkraftsparitet".

I rådets förordning (EG) 2223/96 ⁽¹⁾ av den 25 juni 1996 nämns emellertid inte denna indikator.

1. Kan kommissionen ange om det finns en rättslig grund för köpkraftsparitetsindikatorn och, i så fall vilken?
2. Om det inte finns någon rättslig grund, skulle kommissionen kunna ange om det eventuellt har vidtagits några åtgärder för att upprätta en sådan?
3. Anser kommissionen att situationen rörande den rättsliga grunden för köpkraftsparitetsindikatorn är tillfredsställande, med beaktande av i första hand de regler som gäller för andra statistiska mått av motsvarande betydelse?

⁽¹⁾ EGT L 310, 30.11.1996, s. 1.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(20 oktober 1999)

1. För närvarande finns det ingen rättsakt som omfattar enbart köpkraftspariteter (PPP). De omnämns dock i artikel 3 ⁽¹⁾ i rådets förordning (EG) 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna; likaså i artikel 41 i rådets förordning (EG) 1267/1999 av den 21 juni 1999 om upprättande av ett strukturpolitiskt föranslutningsinstrument. På grundval av artikel 64 i Tjänsteföreskrifterna och tillämpningsföreskrifterna till dessa används dessutom de prisuppgifter som samlas in för PPP för att beräkna korrigeringskoefficienter i syfte att kunna fastställa en enhetlig köpkraft för de EU-tjänstemän som tjänstgör i medlemsstaternas huvudstäder med Bryssel som referens.
2. Kommissionen är medveten om att det inte finns någon särskild rättsakt om köpkraftspariteter och en inledande diskussion fördes med Kommittén för det statistiska programmet vid mötet den 25 maj 1999 i Haag.
3. För tillfället bedrivs arbetet med köpkraftspariteter med hjälp av årskontrakt som sluts med medlemsstaternas statistiska byråer samt med hjälp av frivilliga bidrag från de båda deltagande EES-staterna Island och Norge. Avsaknaden av en särskild rättsakt har hittills inte gett upphov till några större problem. Från kommissionens sida menar man dock att grunden för arbetet med köpkraftspariteter ytterligare skulle stärkas, om det antogs en särskild rättsakt som omfattade både metod och tillämpade förfaranden.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 27 E/164)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1569/99
från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till rådet

(8 september 1999)

Angående: Mätning av dioxiner i livsmedel

I ett brev från den tyska livsmedelsindustrin BLL från juni 1999 informeras om att belgiska myndigheter förklarar slutprodukter för att vara "dioxinfria", trots att deras påvisande bara skett genom uppskattningar av 7 PCB:er. Denna uppskattningsmetod kan eventuellt användas på området för spill- och smörjoljor men inte på livsmedelsområdet.

1. Har rådet informerats om de belgiska myndigheternas klandervärda uppskattningsmetod?
2. Håller rådet med ledamoten om att inga godtyckliga uppskattningar får äga rum på grund av PCB:ernas stora riskpotential?
3. Anser rådet liksom ledamoten att ett toleransvärde på 1-4 pg/kg är fullständigt meningslöst och godtyckligt och inte garanterar att hälsorisker utesluts?
4. När kommer rådet att be kommissionen fastställa gränsvärden för dioxiner i livsmedel för att sätta stopp för den skandalösa situationen med avsaknad av gränsvärden och oansvarig "självreglering" av livsmedelsindustrin?
5. Känner kommissionen till att Environmental Protection Agency (EPA) i USA har nya undersökningar som fastslår att många fler PCB:er (än de hos oss nämnda sju) klassificeras som toxiska? Känner kommissionen till denna undersökning? Vilka konsekvenser kommer den att dra därav?

(2000/C 27 E/165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1572/99
från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till rådet

(8 september 1999)

Angående: Bristande dioxin- och PCB-gränsvärden

Mot bakgrund av dioxinskandalen i Belgien och det faktum som fastställdes i femte stycket i ingressen i kommissionens beslut av den 3 juni 1999 att det för vissa baslivsmedel och andra livsmedel inte har fastställts några maximivärden för dioxinkontaminationer och att det såväl på internationell och nationell nivå samt EU-nivå inte finns några maximivärden för dioxin undrar jag:

1. Varför har rådet inte bett kommissionen fastställa gränsvärden för PCB:er, dioxiner och andra klorföreningar?
2. När ämnar rådet göra detta?
3. Exakt när kan man vänta sig ett direktiv eller en förordning om ovannämnda gränsvärden?
4. Har rådet för avsikt att ta några initiativ när det gäller att inrätta ett oberoende, neutralt livsmedelskontrollcentrum på EU-nivå?
5. Stämmer det att det på EU-nivå inte finns några rättsliga föreskrifter om maximivärden för PCB:er i djur- och växtprodukter?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1569/99 och E-1572/99

(29 oktober 1999)

Rådet behandlade frågan om dioxinförorening i Belgien så snabbt som möjligt, och som ett resultat av denna behandling antog rådet vid sitt möte den 14 och 15 juni 1999 ett antal slutsatser. Frågan har granskats av rådet vid varje följande möte.

Vid dessa tillfällen fick rådet detaljerade föredragningar av den belgiska ministern om vilka åtgärder som vidtagits i hans land, inbegripet hänvisningar till uppskattningsmetoden.

Vid sitt möte den 14–15 juni 1999 bad rådet kommissionen att övervaka att systemen för tidig varning tillämpas på ett effektivt och enhetligt sätt och i förekommande fall lägga fram förslag till förbättring och överväga i vilken utsträckning de nuvarande systemen bör intensifieras och utvidgas till att omfatta sådant som nu inte ingår.

Dessutom ombads kommissionen att rapportera till rådet under det finländska ordförandeskapet om hur långt utbyggnaden av kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor har kommit och huruvida det fungerar fullt ut. Rapporten måste även ta upp frågan om kontrollen av livsmedel behöver förstärkas generellt, och om det behövs ett organ för livsmedelskontroll.

Rådet bad också kommissionen att i snabb takt fortsätta granskningen av lagstiftningen om djurfoder som redan har påbörjats i kommittén för djurfodersfrågor, och i förekommande fall lägga fram ändringsförslag inom ramen för en ytterligare förstärkt harmonisering, särskilt i fråga om:

- att det nuvarande övervakningssystemet är effektivt och tillfredsställande,
- att godkänna/registrera tillverkare av andra foderblandningar än de som återfinns i direktiv 95/69/EG,
- bättre möjligheter att spåra foderråvaror och tillsatser som används inom denna sektor,
- behovet att utöka förteckningen över förbjudna ingredienser,
- behovet att utöka förteckningen över icke-önskvärda substanser.

Vid sitt möte den 19 juli 1999 välkomnade rådet principiellt det genomgripande lagstiftningsprogram som kommissionen lagt fram och som syftar till att anpassa lagstiftningen om djurfoder och att föreslå åtgärder om animaliskt avfall.

Rådet noterar att som en del av det här lagstiftningsprogrammet och under kommissionens behörighet, planeras det åtgärder för att fastställa maximivärden för dioxiner i oljor och fetter, för att fastställa maximivärden för dioxiner för andra eller samtliga livsmedel och insamling av information om bakgrunds-förorening av PCB och dioxinliknande PCB för att kunna fastställa högsta tillåtna gränsvärden för dessa föroreningar.

När det gäller gränsvärden på slutprodukter har inget förslag från kommissionen lagts fram för rådet.

Övriga frågor i den ärade ledamotens spörsmål faller under kommissionens behörighet.

(2000/C 27 E/166)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1570/99

från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till rådet

(8 september 1999)

Angående: Utsädeskoncernen Pioneers olagliga marknadsföring av genetisk majs

I början av maj 1999 kom det fram att utsädeskoncernen Pioneer Hi-Bred i Sydtyskland sålt gen-manipulerad majs som inte är tillåten.

1. Fick rådet information om denna överträdelse av såväl EU-bestämmelserna som den tyska lagen om genteknik?
2. När fick rådet information om överträdelsen (ange datum)?
3. Vilka åtgärder ämnar rådet vidta och vilka konsekvenser kommer rådet att dra av överträdelse?

Svar

(12 november 1999)

Enligt fördraget åligger det kommissionen såväl som de nationella myndigheterna att se till att europeisk lagstiftning efterlevs i medlemsstaterna. Den ärade parlamentsledamoten uppmanas därför att ställa denna fråga till kommissionen.

(2000/C 27 E/167)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1577/99

från Carles-Alfred Gasòliba I Böhm (ELDR) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Fördelningen av biljetter till finalen i Europacupen i Barcelona den 26 maj 1999

Vid den officiella försäljningen av biljetter till finalen i Europacupen i Barcelona den 26 maj rådde kaos med långa köer och oacceptabla väntetider. Tydligt hade UEFA minskat det antal biljetter som FC Barcelona ursprungligen utlovats från 10 000 till 7 500. I biljettluckorna såldes sedan endast 2 100 biljetter som var strikt reserverade för klubbens medlemmar. UEFA uppger att Barcelona efter försäljningen i biljettluckorna hade kvar 5 250 biljetter. 3 100 av dessa skall ha delats ut till klubbens stiftelse, idrottsinstitutioner, klubbpersonal, medier och offentliga organ. Om de återstående 2 150 platserna finns inga uppgifter. Nio dagar före matchen reagerade FC Barcelonas ordförande på kritiken i pressen och ordnade fram 4 900 biljetter till försäljning, samtidigt som han erkände att klubben hade skött försäljningen dåligt.

Prejudikat finns redan i form av Cassis de Dijon-fallet och det symboliska bötfällandet av den franska kommittén för fotbolls-VM. Anser inte kommissionen att det system som använts för att fördela biljetterna utgör en grundläggande kränkning av den inre marknadens lagstiftning?

Tänker kommissionen inleda en undersökning av hur försäljningen av biljetter gått till och av bristen på insyn i förvaltningen?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(8 oktober 1999)

Frågeställaren frågar kommissionen huruvida systemet för tilldelning av biljetter till 1999 års Europacupfinal innebär ett brott mot den inre marknadens lagstiftning mot bakgrund av domarna i Cassis de Dijon-fallet och de symboliska böter som kommissionen ådömde de lokala organisatörerna av 1998 års fotbolls-VM i Frankrike.

EG-domstolens utslag i Cassis de Dijon-fallet hänförde sig specifikt till tillämpningen av EG-fördragets bestämmelser om fri rörlighet för varor, i synnerhet till artikel 28 (tidigare artikel 30) t.o.m. artikel 30 (tidigare artikel 36) i EG-fördraget. Vad beträffar försäljningen av biljetter till fotbollsmatcher ställer sig kommissionen mycket tveksam till om en biljett verkligen kan klassas som en vara i den mening att den endast ger innehavaren rätt att ta del av en tjänst. Domstolens tidigare rättspraxis (mål C-275/92, Schindler, REG 1994, s. I-1039) torde bekräfta denna ståndpunkt. Vidare tycks försäljningsordningen som frågeställaren hänvisar till inte bero på åtgärder som kan tillskrivas en medlemsstat. Därför finner kommissionen ingen anledning att med hänvisning till EG-fördragets bestämmelser om fri rörlighet för varor ingripa mot försäljningsordningen.

Vad gäller kommissionens beslut av den 20 juli 1999 gentemot den lokala organisationskommittén av förra årets fotbolls-VM och de symboliska böter som utdömdes, grundades det beslutet uteslutande på följderna av att organisatören inskränkt biljettförsäljningen till köpare som kunde uppge bostadsadress i Frankrike, vilket sågs som en diskriminering av europeiska köpare utanför Frankrike på grund av nationalitet. Kommissionen fastslog att detta innebar missbruk av organisatörens dominerande ställning på marknaden för biljettförsäljning i strid mot artikel 82 (tidigare artikel 86) i EG-fördraget, och utdömde

en symbolisk bötessumma på 1000 euro. Kommissionen kommer inte att tveka att ingripa mot liknande metoder i framtiden, men samtidigt torde frågeställaren inse att de frågor som uppkommit i samband med biljettförsäljningen till årets Europacupfinal skiljer sig väsentligt från dem som behandlades i ovannämnda beslut. Det vore därför olämpligt för kommissionen att grunda några som helst rättsliga åtgärder mot de ansvariga för biljettförsäljningen inför årets Europacupfinal på de slutsatser som dragits med anledning av biljettförsäljningen inför fjolårets fotbolls-VM i Frankrike.

På grundval av en allmän bedömning av den tillgängliga informationen kan konstateras att de metoder som frågeställaren hänvisar till, hur beklagliga de än må synas vara, inte tycks innebära någon överträdelse av EG-fördragets bestämmelser. Kommissionen ämnar därför inte inleda någon undersökning av hur biljetterna fördelades och såldes inför ifrågavarande match.

(2000/C 27 E/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1578/99

från Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: Konsumentskydd och folkhälsa

Den 26 juli 1999 presenterade Europeiska kommissionen huvudlinjerna i sin åtgärdsplan för att komma till rätta med den så kallade dioxinkrisen, sedan man veckan dessförinnan upptäckt att dioxinet även fanns vid jordbruksenheter med grisköttproduktion i full gång. Kommissionen beräknade att det skulle ta ungefär sex månader innan åtgärdsplanen kunde börja fungera fullständigt.

Mot bakgrund av hur allvarligt detta problem är och de skador som förtäring av dioxin kan innebära för människan, undrar jag vilka förebyggande åtgärder som skall vidtas i väntan på att ovan nämnda åtgärdsplan har satts igång?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(8 oktober 1999)

Mot bakgrund av det som inträffade under den belgiska "dioxinkrisen" i slutet av juli 1999 har kommissionen tvingats att modifiera de åtgärder som tillämpats alltsedan krisen bröt ut. Genom kommissionens beslut 1999/551/EG av den 6 augusti 1999 om ändring av beslut 1999/449/EG av den 9 juli 1999 om skyddsåtgärder när det gäller dioxinförorening av vissa animaliska produkter avsedda att användas som livsmedel eller foder⁽¹⁾ har tills vidare systemet med spårbarhet upphört att gälla för att certifiera kött och ägg av belgiskt ursprung samt produkter som framställts av dessa. Med dessa produkter förekommer handel mellan medlemsstaterna och de exporteras till länder utanför gemenskapen. Genom beslutet åläggs de belgiska myndigheterna att certifiera dessa livsmedel på grundval av analysresultaten för polyklorerade bifenyler eller dioxiner och därvid bevisa att de inte förorenats av dioxin. Genom kommissionens beslut 1999/601/EG av den 1 september 1999 om ändring av beslut 1999/551/EG om skyddsåtgärder när det gäller dioxinförorening⁽²⁾ förlängdes förbudet mot systemet med spårbarhet.

Ett mera långsiktigt arbete pågår dessutom inom kommissionen för att dra lärdomar av krisen. Arbetet är framför allt inriktat på framställningssätten för djurfoder, kontrollen av de råämnen som används vid framställningen och kontrollen av de nivåer som gäller för förorening av livsmedel i medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT L 209, 7.8.1999.

⁽²⁾ EGT L 232, 2.9.1999.

(2000/C 27 E/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1579/99**från Sebastiano Musumeci (UEN) till kommissionen**

(1 september 1999)

Angående: Upphävande av den italienska författningens 13:e övergångsbestämmelse

Enligt den italienska författningens 13:e övergångsbestämmelse råder det absolut förbud för manliga ättlingar till huset Savoien att återvända till Italien. Den tillfälliga giltighet som denna föreskrift — betecknad som en övergångsbestämmelse — skulle ha, har utan avbrott varit ända sedan 1948 till dags dato. Detta strider mot de mest elementära principer om ett civiliserat samhälle som avfärdar "exil" som en människovärdeskränkande åtgärd.

Denna bestämmelse — som drabbar efterföljarna till en familj under vars ledning Italiens enande en gång ägde rum och som på ett ansvarsfullt sätt respekterade folkets vilja i folkomröstningen den 2 juni 1946 — har numera gjorts överflödig av historiens gång och framstår som oacceptabel för den italienska och europeiska allmänheten samt står i strid med de mänskliga rättigheterna.

Anser inte kommissionen att den bör ingripa för att driva på ett upphävande av omnämnda övergångsbestämmelse i den italienska författningen (exil för manliga ättlingar till huset Savoien)? En sådan åtgärd skulle inte innebära att den nationella suveräniteten kränktes utan att principerna om ett civiliserat samhälle tillvaratogs enligt vilka exil är en barbarisk, livslång tortyr, som i detta fall drabbar efterföljarna till en dynasti som bidrog till att det Italien formades där alla idag — bland annat tack vare Schengenavtalets liberala bestämmelser — kan röra sig fritt... förutom familjen Savoja.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Antonio Vitorino

(8 oktober 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-2703/97 från Luigi Florio ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 60, 25.2.1998.

(2000/C 27 E/170)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1580/99**från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet**

(8 september 1999)

Angående: Utestängning av idrottare med jugoslaviskt medborgarskap från idrottsevenemang

1. Känner rådet till att bordtennisspelare som bor i Jugoslavien och som var anmälda till bordtennis-VM den 3 till 4 augusti i Eindhoven (Nederländerna), med deltagare från 90 olika länder, nekades inresevisum till Nederländerna, och att den nederländska regeringen utövade påtryckningar på riksidrottsförbundet NOC/NSF för att få förbundet att utestänga en jugoslavisk medborgare som är bosatt i Tyskland och tack vare Schengenbestämmelserna hade rätt att resa in i Nederländerna?

2. Vilka andra medlemsstater än Nederländerna utestänger nu när kriget i Jugoslavien är över idrottare med jugoslaviskt medborgarskap från idrottstävlingar? Vilka medlemsstater låter dem delta?

3. Finns det inom Europeiska unionen någon överenskommelse om att förhindra idrottsutbyte med invånare i Jugoslavien och använda detta som ett påtryckningsmedel i syfte att isolera och/eller avsätta Jugoslaviens nuvarande regering? Är detta verkningfullt?

4. Håller rådet med om att man bör göra skillnad på stater och enskilda invånare, och att en sådan exceptionell åtgärd som att utestänga och isolera idrottsföreningar och enskilda idrottare från deras motsvarigheter i andra länder bör föregås av en uppmaning från FN eller Europaparlamentet?

5. Vad avser rådet att vidta för åtgärder för att så snart som möjligt återskapa ett normalt idrottsutbyte mellan medlemsstaterna och Jugoslavien?

Svar

(22 oktober 1999)

1. Rådet erinrar om att rådet (allmänna frågor) vid sitt möte i Luxemburg den 26 april 1999 enades om att vädja "till medlemsstaterna och idrottsorganisationer att inte arrangera internationella sportevenemang i vilka Förbundsrepubliken Jugoslavien får delta".

2. I enlighet med ovannämnda rekommendation har Nederländerna informerat medlemsstaterna om sin avsikt att inte utfärda viseringar till idrottare från Förbundsrepubliken Jugoslavien som vill delta i internationella idrottsevenemang i Nederländerna.

3. Trots ansträngningar från samtliga medlemsstater uttryckte rådet (allmänna frågor) vid sitt möte den 31 maj 1999 "sin besvikelse över att vissa större idrottsevenemang fortfarande äger rum. Det uppmanar internationella idrottsorganisationer i Europa och särskilt UEFA att ompröva beslut som skulle kunna möjliggöra sådana idrottstävlingar."

4. Rådet vill understryka att det även fortsättningsvis vill stödja det serbiska folket, som har lidit av sitt ledarskaps destruktiva politik. Denna distinktion mellan regimen i Belgrad och befolkningen i Förbundsrepubliken Jugoslavien gjordes också när rådet (allmänna frågor) den 13 september 1999 enades om att ta tillbaka beslutet att inte uppmuntra idrottsutbyte.

(2000/C 27 E/171)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1583/99

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Angående: "Grönt" fiskmjöl

Är kommissionen villig att tillåta en åtskillnad mellan det fiskmjöl som framställs av fiskavfall och det som produceras genom "industrifiske" och som hotar att förstöra miljön?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Fiskmjöl framställs av fisk som av olika skäl inte kan användas direkt som livsmedel. Råvarorna utgörs av fiskavfall, ej säljbar fisk och fisksorter, som har en mycket begränsad eller ingen användning alls som livsmedel. Liksom i fråga om andra fisken anser kommissionen det vara av stor vikt att fiske för industriändamål bedrivs på ett ansvarsfullt och hållbart sätt. Riktat fiske för industriändamål regleras och övervakas därför noggrant och kommissionen är inte medveten om att dessa fisken skulle utgöra något hot mot naturliga livsmiljöer.

Kommissionen tvivlar på att det är praktiskt och juridiskt möjligt att införa en särskild märkning av fiskmjöl, eftersom de flesta beredningsanläggningar för fiskmjöl använder sig av fiskavfall och industrifisk utan åtskillnad. Det är viktigare att försäkra sig om att produkterna verkligen härrör från hållbart fiske.

(2000/C 27 E/172)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1597/99**från Marco Pannella (NI) till rådet**

(8 september 1999)

Angående: Internationella brottmålsdomstolen

Den 18 juli 1998 antog diplomatkonferensen i Rom stadgan för den permanenta internationella brottmålsdomstolen för krigsförbrytelser, folkmord och brott mot mänskligheten. För att den internationella brottmålsdomstolen skall kunna inrättas krävs det att stadgan ratificeras av minst 60 länder. Fram till dags dato har stadgan redan undertecknats av 84 länder, medan endast 4 länder, Senegal, Trinidad och Tobago, San Marino och Italien ratificerat avtalet. Detta innebär med andra ord att alla unionsländer undertecknat stadgan, men att endast Italien ratificerat den.

Vilka uppgifter har ordförandelandet Finland om medlemsstaternas ratificering av stadgan?

Vilka initiativ har ordförandelandet Finland tagit eller har Finland för avsikt att ta för att se till att medlemsstaterna snabbt ratificerar stadgan så att domstolen skall kunna fungera före slutet av år 2000?

Vilka initiativ har ordförandelandet Finland dessutom vidtagit eller har Finland för avsikt att vidta för att se till att tredje land undertecknar och/eller ratificerar stadgan, framför allt de länder som unionen slutit associeringsavtal eller partnerskaps- och samarbetsavtal med?

Svar

(8 november 1999)

1. Rådet delar uppfattningen att inrättandet av en ständig internationell brottmålsdomstol kommer att utgöra ett avgörande steg för att säkerställa att de som begår de allvarligaste brotten av internationell betydelse inte längre kan göra detta ostraffat. Därför stöder Europeiska unionen med full kraft att domstolen skall inrättas snarast. Samtliga EU:s medlemsstater har undertecknat Romstadgan som antogs den 17 juli 1998 och är fast beslutna att säkerställa att domstolen skall vara i verksamhet snarast möjligt.

2. EU har välkomnat de första ratificeringarna av stadgan, bland annat Italiens den 26 juli 1999. De andra medlemsstaterna har åtagit sig att ratificera stadgan snarast möjligt. Ratificering av en betydelsefull folkrättskonvention, särskilt när genomförandet av den innebär att nationella straffrättsliga myndigheter involveras är en stor uppgift. För några stater krävs det konstitutionella ändringar för att ratificera stadgan. Medlemsstaterna informerar varandra regelbundet om hur långt man kommit med ratificeringen. De flesta medlemsstaterna ämnar att, beroende på diverse lagstiftningsmässiga och/eller konstitutionella åtgärder, planligt ratificera Romstadgan före utgången av nästa år. Medlemsstaterna samordnar sina ståndpunkter inom ramen för den nuvarande förberedande kommissionen för inrättandet av den internationella brottmålsdomstolen.

3. EU främjar även att den internationella brottmålsdomstolens stadga skall undertecknas och ratificeras av alla länder. I sitt anförande inför FN:s generalförsamling den 21 september bekräftade rådets ordförande på nytt unionens åtagande att Romstadgan skall träda i kraft snarast och uppmanade alla stater att underteckna och ratificera den. Även vid öppnandet av det senaste mötet i den förberedande kommissionen för inrättandet av den internationella brottmålsdomstolen (juliaugusti 1999) gjorde ordförandeskapet ett uttalande för denna sak. I anslutning till den förberedande kommissionens möte anordnade ordförandeskapet även ett möte med juridiska experter från medlemsstaterna och från de associerade staterna samt EFTA-länderna. Syftet var att ge uttryck för att EU:s medlemsstater är villiga och redo att bistå de stater som behövde juridisk hjälp med frågor som rör ratificering av den internationella domstolens stadga eftersom några av dem sade sig ha interna svårigheter i detta sammanhang. Några av EU:s medlemsstater presenterade sina nationella metoder och vissa särskilda rättsliga problem diskuterades. EU tänker fortsätta detta samarbete. EU:s medlemsstater främjar även anslutning till stadgan för den internationella brottmålsdomstolen i sina bilaterala kontakter med tredje länder.

(2000/C 27 E/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1598/99**från Caroline Jackson (PPE-DE) till kommissionen**

(15 september 1999)

Angående: Öppenheten hos arbetsgrupperna inom EU:s vetenskapliga kommittéer

EU:s vetenskapliga kommittéer omorganiserades 1997 på grundval av tre principer: att de skulle uppvisa högsta yrkesmässiga standard; att de skulle vara oberoende; att deras verksamhet skulle präglas av öppenhet. De nya kommittéernas professionalism och oberoende skall inte ifrågasättas, men deras överläggningar präglas inte av öppenhet. Medlemskap i huvudkommittéerna hör till den offentliga sfären, och kommittéernas dagordningar och protokoll offentliggörs regelbundet på Internet. Men överläggningarna inom de oräkneliga arbetsgrupper som utför merparten av det vetenskapliga arbetet, medlemskap i dessa grupper och förfarandena för deras arbete är inte tillgängliga för allmänheten. Dessa arbetsgrupper omfattar vetenskapsmän som i huvudsak inte sitter med i huvudkommittéerna, vilket innebär en allvarlig tillbakagång med avseende på det åtagande kommissionen en gång i tiden gjorde. Till följd av detta frågar jag:

1. Vad kommer kommissionen att göra för att fullt ut uppfylla sina åtaganden att se till att EU:s vetenskapliga utvärderingsprocess präglas av verklig öppenhet (särskilt i de ärenden som inte är kontroversiella)?
2. På vilket sätt kommer kommissionen exempelvis att säkerställa full insyn i överläggningarna inom de väldigt många arbetsgrupper som inrättats inom det icke-kontroversiella området för översyn av vitamin- och mineralsäkerhet?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(3 november 1999)

Kommissionen välkomnar detta tillfälle att redogöra för sitt generella synsätt när det gäller att tillförsäkra allmänheten insyn i de vetenskapliga kommittéernas arbete på ett sådant sätt att hänsyn samtidigt tas till behovet av oberoende och sekretess.

Det är uppenbart att förfarandet med att avge vetenskapliga yttranden ofta kräver ett avsevärt förberedande arbete med att samla in, sammanställa och utvärdera vetenskapliga data, en uppgift som ofta utförs i de vetenskapliga kommittéernas arbetsgrupper. Hur arbetet i grupperna bedrivs bestäms av de interna förfarandena i motsvarande vetenskapliga kommitté och enligt dessa bestämmelser har kommittén det fulla ansvaret för den förberedande verksamheten i sådana grupper. Genom artikel 7 i kommissionens beslut 97/579/EG av den 23 juli 1997⁽¹⁾ inrättas vetenskapliga kommittéer inom området konsumenthälsa och livsmedelssäkerhet och bestämmelser fastställs för inrättandet av arbetsgrupper, inbegripet externa experter och de mandat dessa har tilldelats av de vetenskapliga kommittéerna. I denna artikel fastställs också att en ledamot av kommittén skall vara ordförande för grupperna och rapportera till den motsvarande vetenskapliga kommittén.

Valet av externa experter görs enligt förslag från de vetenskapliga kommittéerna utifrån behov och tillgänglig expertis inom området i fråga. Det ställs samma krav på de externa experterna som på ledamöterna när det gäller att enligt artikel 6.3 i beslutet före varje möte redovisa de intressen som skulle kunna inverka menligt på deras oberoende. Om ett sådant intresse redovisas, skall ordföranden bestämma vilka åtgärder som skall vidtas.

Kommissionen är införstådd med att allmänheten har ett berättigat intresse av att veta vem som ingår i de vetenskapliga kommittéernas arbetsgrupper. Den kommer därför att be de vetenskapliga kommittéerna att i protokollet från det möte när arbetsgrupperna inrättades alltid offentliggöra namnen på deltagarna i arbetsgrupperna. Man måste emellertid ha klart för sig att en del frågor är så komplicerade att gruppernas sammansättning inte är beständig och att ytterligare experter kan komma att inbjudas på ett senare stadium.

När det gäller arbetsgruppernas överläggningar, vill kommissionen påminna parlamentsledamoten om att det är de vetenskapliga kommittéerna själva, och inte arbetsgrupperna, som är ansvariga för den rådgivning de erbjuder. Förberedande dokument som utarbetas av en arbetsgrupp har ingen giltighet av egen kraft och kan alltid bli föremål för ändring, förkastande eller antagande i den vetenskapliga kommitté som den rapporterar till.

Kommissionen anser att de förberedande överläggningarna i arbetsgrupperna är en del av de vetenskapliga kommittéernas interna arbete. Det är de vetenskapliga kommittéernas ansvar att i fullt oberoende besluta vilka delar av det förberedande arbetet som skall ingå i de vetenskapliga yttranden som slutligen antas och offentliggörs.

Kommissionen tror att detta förfaringssätt är en garanti för att de vetenskapliga kommittéernas ledamöter alltid bibehåller det yttersta och oberoende ansvaret för de vetenskapliga yttranden som de avger. Kommissionen kommer att fortsätta att granska det praktiska genomförandet av principerna om oberoende och insyn, vilket är grundläggande för allmänhetens förtroende för de vetenskapliga kommittéernas arbete sett mot bakgrund av den senaste utvecklingen, som till exempel den rapport från tre experter om den vetenskapliga rådgivningens framtid som väntas senare i år.

(¹) EGT L 237, 28.8.1997.

(2000/C 27 E/174)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1599/99
från Maurizio Turco (NI) till rådet

(8 september 1999)

Angående: Folkrepubliken Kinas ökande hot mot Taiwan

Sedan lång tid tillbaka nu bedriver Folkrepubliken Kina en allt mer hotfull politik gentemot Republiken Kina (Taiwan) som endast har medfört en oroväckande upptrappning av spänningen i den sydostasiatiska regionen. Från att ha hotat med ett teknologiskt krig mot ön har Peking numera övergått till en konkret militär och militaristisk upptrappning som riskerar att få Folkrepubliken Kina att utföra irreparabla handlingar.

Inför detta scenario envisas Europeiska unionen med att följa en politik som består i en så kallad "kritisk dialog" med Peking. Denna dialog innebär att de kommunistiska kinesiska myndigheterna ges carte blanche att bedriva sin aggressiva politik gentemot Taiwan, förneka individens rättigheter inom landets gränser och på ett omänskligt sätt förtrycka de tibetanska, mongoliska och uiguriska folk som mot sin vilja lever inom Folkrepubliken Kinas gränser.

Anser inte rådet att den så kallade politik i form av en kritisk dialog som unionen hittills har bedrivit gentemot Folkrepubliken Kina har som följd att den kommunistiska kinesiska regimen i själva verket uppmuntras i sina aggressiva, militaristiska och förtryckande tendenser? Anser inte rådet att Republiken Taiwans önskan att vägra vara en del av en stat som grundar sig på förnekande av rättsstaten och demokratin, är legitim? Och anser inte rådet följaktligen att det bör följa Republiken Taiwans begäran om att återupptas i FN och erkännas som en juridiskt sett suverän stat?

Svar

(22 oktober 1999)

Den ärade ledamoten torde vara medveten om att EU den 20 juli gjorde ett uttalande där händelserna i juli över Taiwansundet noterades med oro. Uttalandet påminde om EU:s stöd för principen om "ett Kina" samtidigt som man underströk nödvändigheten av att Taiwanfrågan löses på ett fredligt sätt genom en konstruktiv dialog. EU fortsätter att hoppas att bägge sidor kommer att anstränga sig till det yttersta för att klarlägga missförstånd och för att bevara en konstruktiv dialog. Bägge sidor bör undvika att vidta åtgärder eller göra uttalanden som ökar spänningen. Det internationella samfundet delar allmänt denna inställning.

EU:s målsättningar är och förblir att intensifiera relationerna till Kina och stödja landets integrering i världsekonomin, och på detta sätt göra det möjligt för landet att stödja ekonomiska och sociala reformer och främja ett öppnare samhälle, rättssäkerhet och respekt för internationellt erkända mänskliga rättigheter.

Den politiska dialogen, även dialogen om de mänskliga rättigheterna som återupptogs i oktober 1997, är ansedd att främja dessa målsättningar.

Man kan inte förvänta sig omedelbara resultat, men en ihärdig och tålmodig insats från EU:s sida, liksom från andras, genom dialog och andra medel ökar också i Kina stadigt erkännandet av de allmängiltiga värden vi omfattar. Därför har EU poängterat att EU:s dialog bör hållas allsidig och saklig utan några på förhand uteslutna ämnen. Dessutom har EU klargjort att vi förväntar oss att vår dialog om mänskliga rättigheter inte bara skall leda till ett kinesiskt erkännande av internationella förpliktelser, utan också till påtagliga förbättringar av människorättssituationen i Kina.

(2000/C 27 E/175)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1602/99

från Benedetto Della Vedova (NI) till kommissionen

(7 september 1999)

Angående: Flygbolag och bestämmelser för överbokning

Det blir vanligare och vanligare att flygbolag, och även flygbolag som är baserade i EU, överbokar sina flygningar (man säljer alltså fler biljetter än det finns platser på flyget), framför allt under sommarmånaderna. Detta skapar allt större problem för brukarna/konsumenterna/passagerarna. Flygbolagens personal bestämmer på grundval av mycket oklara kriterier vilka resenärer som får gå ombord och vilka som tvingas vänta, trots att de har giltig biljett. Konsument/passagerare tvingas på så sätt till ofta ganska långa uppehåll, vilket medför oförutsedda utgifter som ofta inte ersätts av flygbolagen och problem på grund av att de inte kan resa tillbaka när de hade tänkt. Problemet blir ännu större när det uppstår vid transkontinentala flygningar till eller från städer i Europeiska unionen.

Bestämmelserna i rådets nu gällande förordning (EEG nr 295/91⁽¹⁾) av den 4 februari 1991 är långt ifrån tillräckliga, med hänsyn till de allvarliga olägenheter som detta problem ger upphov till. De gäller inte för flyg från tredje land till en bestämmelseort i gemenskapen, de utesluter inte en skyldighet att bekräfta en avresa, de föreskriver ingen absolut tidsgräns för incheckning, de fastställer inte hur stor överbokning flygbolagen får göra och de straffavgifter som föreskrivs verkar inte ha fått flygbolagen att se till att drabbade passagerare får en skäligen ersättning.

Känner kommissionen till detta? Är det inte den rättsliga formen på de åtgärder som hittills vidtagits som gjort dem otillräckliga? Har kommissionen för avsikt att vidta ytterligare åtgärder och andra typer av åtgärder för att se till att passagerarnas/konsumenternas rättigheter tillvaratas?

⁽¹⁾ EGT L 36, 8.2.1991, s. 5.

(2000/C 27 E/176)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1663/99

från Lucio Manisco (GUE/NGL) till kommissionen

(22 september 1999)

Angående: Medborgerliga rättigheter och flygbolag

I augusti blev många europeiska medborgare föremål för trakasserier och otrevligheter från flygbolagens sida i form av försenade flygningar och undermåliga transportmöjligheter, lång väntetid på flygplatserna och försenad bagageutlämning. Passageraren, som är en juridisk person som ingår ett avtal med ett flygbolag, har blivit ett passivt objekt och ett offer som inte har möjlighet att överklaga denna godtyckliga praxis.

Anser kommissionen inte att man utan dröjsmål bör ändra förordning 295/91⁽¹⁾ för att säkerställa att försenade flygningar skall ingå i de incidenter för vilka flygbolaget skall ersätta passageraren?

⁽¹⁾ EGT L 36, 8.2.1991, s. 5.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna P-1602/99 och E-1663/99
ingivna av Loyola de Palacio på kommissionens vägnar**

(6 oktober 1999)

Kommissionen anser liksom parlamentsledamoten att det är nödvändigt att snabbt vidta åtgärder för att förbättra passagerarnas rättigheter vid överbokning. Kommissionen har därför redan föreslagit ändringar⁽¹⁾ av rådets förordning (EEG) 295/91 av den 4 februari 1991 om införande av gemensamma regler om kompensation till passagerare som nekats ombordstigning på luftfartyg i regelbunden lufttrafik⁽²⁾. I sitt ändrade förslag⁽³⁾ har kommissionen även infört de ändringar som parlamentet har föreslagit. Rådet har dock ännu inte antagit förslaget.

I stor sett alla de punkter som parlamentsledamoten tar upp ingår i detta förslag, dock inte frågan om hur stora överbokningar flygbolagen får göra. Anledningen är att bolagen själva fastställer denna procentsats med utgångspunkt i sin egen statistik över antalet passagerare som inte utnyttjar sina biljetter, så kallade no-shows. Detta antal varierar från flygbolag till flygbolag och från flyglinje till flyglinje, och det skulle inte vara möjligt att fastställa en procentsats som passar de olika förhållandena i Europa.

Frågan om ersättning vid förseningar behandlas inte i förslaget. Den kommer emellertid att diskuteras i samband med ett samrådsdokument om passagerarnas rättigheter i samband med flygtransporter som kommer att presenteras inom kort. I dokumentet behandlas även frågan om huruvida lufttrafikföretagens nuvarande transportvillkor är acceptabla.

Montrealkonventionen av den 28 maj 1999 innehåller aktuella bestämmelser om skadat och försenat bagage. Kommissionen föreslår att gemenskapen ansluter sig till den konventionen, och överväger särskilt huruvida ett förslag rörande bagage bör läggas fram.

⁽¹⁾ EGT C 120, 18.4.1998.

⁽²⁾ EGT L 36, 8.2.1991.

⁽³⁾ EGT C 351, 18.11.1998.

(2000/C 27 E/177)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1604/99

från John Purvis (PPE-DE) till kommissionen

(7 september 1999)

Angående: Resultat från forskning om risker med plutonium och kärnkraftsolyckor

Det har rapporterats (The Times of London den 9 augusti 1999) att EU:s strålskyddsmyndighet sponsrade forskning vid UKAEA:s laboratorier i Harwell. Undersökningarna bestod bland annat i att frivilliga personer injicerades och fick andas in radioaktivt plutonium i syfte att simulera de effekter som en kärnkraftsolycka skulle få för kroppen. Kan kommissionen meddela vilka (om några) effekter som har observerats hos de berörda personerna och allmänt vilka riskerna med plutonium och kärnkraftsolyckor är?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(6 oktober 1999)

Kommissionen har finansierat två projekt inom ramen för tredje (1990-94) och fjärde (1994-98) ramprogrammen, bl.a. undersökningar där frivilliga försökspersoner injicerades och fick andas in särskilda plutoniumisotoper.

Dessa projekt ingick i ett omfattande forskningsprogram där 12 institutioner i medlemsstaterna deltog. Syftet var att öka kunskaperna om vad som händer med radionuklider som upptas i människokroppen (biokinetik), samt att försöka finna pålitligare metoder för bedömning av doser och risker när det gäller personer som exponeras för plutonium i sitt arbete eller vid en eventuell olycka.

Vissa undersökningar genomfördes efter godkännande av en etisk kommitté mot bakgrund av en bedömning av eventuella hälsorisker. De totala doserna som försökspersonerna exponerades för översteg inte

0,1 milliSieverts (mSv), vilket är en liten mängd jämfört med den naturliga strålningen (cirka 3% av den naturliga strålning som vi i genomsnitt utsätts för per år). De låga doserna var ett resultat av att man för undersökningarna valt plutoniumisotoperna ^{237}Pu och ^{244}Pu , vars strålning är mindre skadlig men som kemiskt reagerar på samma sätt och har samma biokinetiska egenskaper som andra, giftigare plutoniumisotoper. Med dessa doseringsnivåer förväntas inte strålningen ge några biverkningar, och det har eller inte observerats några sådana hos försökspersonerna.

Delar av resultaten från undersökningarna har redan publicerats och ytterligare publikationer håller på att färdigställas. De preliminära slutsatserna från undersökningarna ger vid handen att våra kunskaper om riskerna med plutonium fortfarande är aktuella.

(2000/C 27 E/178)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1606/99

från Antonio Tajani (PPE-DE) till rådet

(13 september 1999)

Angående: Internet och italienska regeringens lagförslag om lika villkor

Den italienska regeringen har nyligen lagt fram ett lagförslag som under valkampanjer förbjuder reklamslag både i privata och statliga, nationella och lokala TV-kanaler. Italienska regeringen har dessutom för avsikt att även förbjuda reklamslag i valsammanhang på Internet. Detta är en uppenbar överträdelse av medborgarnas rätt till fri tillgång till information eftersom man så långt det är möjligt vill förbjuda alla typer av valreklam via datanätverk, som de europeiska medborgarna i allt större utsträckning använder sig av.

Anser inte rådet att det är fråga om en uppenbar överträdelse av medborgarnas rätt till fri tillgång till information?

Hur avser rådet att handla för att säkerställa medborgarnas fria tillgång till information och vilka åtgärder har det för avsikt att vidta för att skydda de europeiska medborgarna från alla typer av förbudslagstiftning som riktas mot dem?

Svar

(22 oktober 1999)

Rådet informerar den ärade parlamentsledamoten om att frågan inte faller inom dess behörighet.

(2000/C 27 E/179)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1608/99

från Antonio Tajani (PPE-DE) till kommissionen

(7 september 1999)

Angående: Internet och italienska regeringens lagförslag om lika villkor

Den italienska regeringen har nyligen lagt fram ett lagförslag som under valkampanjer förbjuder reklamslag både i privata och statliga, nationella och lokala TV-kanaler. Italienska regeringen har dessutom för avsikt att även förbjuda reklamslag i valsammanhang på Internet. Detta är en uppenbar överträdelse av medborgarnas rätt till fri tillgång till information eftersom man så långt det är möjligt vill förbjuda alla typer av valreklam via datanätverk, som de europeiska medborgarna i allt större utsträckning använder sig av.

Anser inte kommissionen att det är fråga om en uppenbar överträdelse av medborgarnas rätt till fri tillgång till information?

Hur avser kommissionen att handla för att säkerställa medborgarnas fria tillgång till information och vilka åtgärder har det för avsikt att vidta för att skydda de europeiska medborgarna från alla typer av förbudslagstiftning som riktas mot dem?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(7 oktober 1999)

Kommissionen känner till att det den italienska regeringen nyligen författat ett lagförslag om "lika villkor för tillgång till kommunikationsmedel under valkampanjer och folkomröstningar samt i fråga om politisk kommunikation".

Om ett sådant lagförslag innehåller bestämmelser om politisk och valrelaterad information och reklam, inte bara i etermedia utan även via on-line-tjänster, skall det, innan det kan antas på nationell nivå, anmälas i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/48/EG av den 20 juli 1998 om ändring av direktiv 98/34/EG om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter⁽¹⁾. Enligt vad kommissionen erfar omfattas on-line-tjänster av förslaget.

Enligt direktivet måste medlemsstaterna fr.o.m. den 5 augusti 1999 till kommissionen på förslagsstadiet anmäla alla föreskrifter som avser informationssamhällets tjänster (dvs. tjänster som tillhandahålls på distans, på elektronisk väg och på individuell begäran). Syftet med direktivet är att hindra att det uppstår hinder för den fria rörligheten över gränserna för on-line-tjänster, exempelvis tjänster som tillhandahålls via Internet.

Om ett förslag till nationella föreskrifter skulle antas utan att i förväg ha anmälts till kommissionen i enlighet med direktiv 98/48/EG skulle detta innebära att medlemsstaten i fråga bryter mot gemenskapsrätten, alldeles oavsett föreskrifternas innehåll i sak. Sådana föreskrifter skulle vara ogiltiga, och det skulle inte gå att åberopa dem gentemot tredje man⁽²⁾.

Bortsett från det förfarande som avses i direktiv 98/48/EG är det inte kommissionens sak att uttala sig om lagförslag som fortfarande befinner sig på ett förberedande stadium på nationell nivå, vilket är fallet här, då det alltså ännu inte konkret uppstått något som strider mot principen om fri rörlighet för tjänster på den inre marknaden.

⁽¹⁾ EGT L 217, 5.8.1998.

⁽²⁾ Se domstolens dom av den 30.4.1996, mål C-194/94, CIA Security.

(2000/C 27 E/180)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1609/99

från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(7 september 1999)

Angående: Rättslig grund i gemenskapsrätten för nationella stödåtgärder till andra företag än jordbruksföretag

Europeiska kommissionen har meddelat Belgiens regering att dioxinkrisen i Belgien är att betrakta som en exceptionell omständighet i den mening som avses i artikel 87.2 tredje stycket i fördraget. Därmed kan den belgiska regeringens stöd till jordbruksföretag betraktas som förenligt med den gemensamma marknaden.

Håller Europeiska kommissionen med om följande: Om Belgiens regering på motsvarande sätt också anmäler stödåtgärder till andra företag än jordbruksföretag bör dessa åtgärder i enlighet med artikel 87.2 tredje stycket också betraktas som förenliga med den gemensamma marknaden.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(7 oktober 1999)

Enligt artikel 87.2 b (tidigare artikel 92) i EG-fördraget är statligt stöd tillåtet för att avhjälpa skador som orsakats av exceptionella händelser. I kommissionens beslut om den belgiska regeringens planerade

stödåtgärder till följd av dioxinkrisen bland livsmedel och djurfoder producerade i Belgien erkänns att de restriktioner som måste införas till skydd för folkhälsan var av den beskaffenhet och omfattningen att de utgjorde en sådan exceptionell händelse som avses i nämnda stycke. Vissa av dessa åtgärder, särskilt sådana som ger kompensation för förstörda varulager, omfattar mer än det som kan betecknas som jordbruksprodukter så som dessa definieras i bilaga I (tidigare bilaga II) till EG-fördraget.

Frågan om huruvida man skulle kunna tillämpa artikel 87.2 b i EG-fördraget som underlag för att godkänna andra eventuella stödåtgärder till företag utanför jordbrukssektorn kan endast utredas ordentligt i ett kommissionsbeslut efter en anmälan med fullständiga uppgifter om stödmottagare och om vilken typ av åtgärder som planeras. Vissa riktlinjer för bedömningen kan emellertid framhållas.

Eftersom restriktionerna sträckte sig utanför jordbrukssektorn skulle följderna av att kommissionen erkänt dem som en exceptionell händelse i princip också kunna omfatta företag utanför jordbrukssektorn. Det är emellertid viktigt att understryka att det måste finnas ett direkt orsakssamband mellan den exceptionella händelsen (i detta fall restriktionerna snarare än själva dioxinutsläppet eller allmänhetens reaktion mot vissa typer av livsmedel) och de skador eller förluster som stödåtgärderna är ämnade att ersätta, innan dessa kan godkännas med stöd av artikel 87.2 b i EG-fördraget.

Många företag utanför jordbrukssektorn kan, beroende på vilken verksamhet de bedriver, ha lyckats begränsa följderna av restriktionerna genom att utnyttja alternativa leveranser av jordbruksråvaror. Likaså kan förlusterna eller skadorna ha orsakats av annat än restriktionerna i sig, även det beroende på företagets verksamhet.

Kommissionen måste därför, precis som inom jordbrukssektorn, vara förvissad om att stödet inte kompenserar för mer än de förluster som faktiskt orsakats av den exceptionella händelsen. Med tanke på den stora mångfalden av verksamheter utanför jordbrukssektorn måste en sådan bedömning av de faktiska skadorna kontrolleras mycket noggrant.

(2000/C 27 E/181)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1610/99

från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(7 september 1999)

Angående: Kommissionens negativa beslut om den nederländska regeringens kompensation till bensinstationsinnehavare vid tyska gränsen

Europeiska kommissionen har nyligen fattat ett negativt beslut om ett kompensationsstöd som nederländska staten har infört för bensinstationsinnehavare vid tyska gränsen.

När anmälde Nederländernas regering för första gången stödet till Europeiska kommissionen?

Skall sådant här stöd anmälas till kommissionen i Bryssel?

När reagerade Europeiska kommissionen för första gången på det nederländska stödet till bensinstationsinnehavarna och vad var innehållet i denna första reaktion från Europeiska kommissionen?

Har det därefter tagits ytterligare kontakter om kompensationsstödet mellan nederländska staten och Europeiska kommissionen? När ägde dessa kontakter i så fall rum och vad avsåg kontakterna?

Hade Nederländernas regering efter kommissionens yttrande kunnat veta att kompensationsstödet inte var godtagbart? Sedan när hade Nederländernas regering i så fall kunnat veta det?

Om Nederländernas regering enligt Europeiska kommissionen hade kunnat veta bättre, anser då Europeiska kommissionen att det fortfarande är rimligt att bensinstationsinnehavarna i fråga, som inte kan förväntas ha sådana juridiska kunskaper, skall behöva betala tillbaka kompensationsstödet? Vore det inte rimligare att Nederländernas regering själv får stå för kostnaderna?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(4 oktober 1999)

Den 18 augusti 1999 anmälde de nederländska myndigheterna sin avsikt att bevilja stöd till 633 nederländska bensinstationer nära den tyska gränsen. Enligt artikel 88.3 (tidigare artikel 93) i EG-fördraget måste kommissionen bli underrättad om planerade stödåtgärder innan planen verkställs. Således är medlemsstaterna skyldiga att till kommissionen anmäla stödåtgärder som exempelvis bidragen till de nederländska bensinstationerna.

Onsdagen den 22 september 1997 bad kommissionen för första gången de nederländska myndigheterna att lämna ytterligare information för att kunna undersöka a) i vilken utsträckning projektet skulle kunna snedvrída konkurrensen i andra medlemsstater, i synnerhet i Tyskland, och b) huruvida bidraget kunde få en kumulativ effekt som översteg tröskeln för stöd av mindre betydelse på 100.000 euro per stödmot-tagare. Enligt regeln om stöd av mindre betydelse⁽¹⁾ är EG-fördragets artikel 87.1 (tidigare artikel 92) inte tillämplig på åtgärder som understiger denna tröskel, och dessa behöver därför inte förhandsanmälas till kommissionen.

Under den nästan två år långa undersökningen har kommissionen skrivit åtta brev till de nederländska myndigheterna och antagit tre beslut (beslut om att inleda en fördjupad undersökning, beslut om föreläggande om att lämna upplysningar samt ett slutligt beslut) och därjämte hållit ett antal formella och informella möten med de nederländska myndigheterna. De nederländska myndigheterna har skrivit elva brev till kommissionen.

Anmälningsskyldigheten grundas på ett förbud för medlemsstaterna att verkställa ett stödprojekt innan kommissionen godkänt det. Därför borde den nederländska regeringen inte ha beviljat stödet innan kommissionen tillkännagivit sin ståndpunkt.

De nederländska bensinstationerna kan inte undgå återbetalning av stödet genom att åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar. EG-domstolen har nämligen fastställt att den berörda medlemsstaten eller det stödmottagande företaget endast under exceptionella omständigheter kan åberopa denna princip. Om företagen, i likhet med de nederländska bensinstationerna, inte kontrollerar att stödet de erhåller är lagligt och förenligt med den gemensamma marknaden kan de inte i efterhand hävda att de hade skäl att tro att stödet överensstämde med gemenskapsrätten⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT C 68, 6.3.1996.

⁽²⁾ Domstolens domar i mål C-5/89 kommissionen mot Tyskland, se rättsfallssamling 1990 s. I-3437, samt i mål C-183/91 kommissionen mot Grekland, se rättsfallssamling 1993 s. I-3131. .

(2000/C 27 E/182)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1611/99

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(7 september 1999)

Angående: Användningen av Nasdrolone

Kräver den nuvarande lagstiftningen att livsmedelstillverkare tar upp alla "föregångare" till Nandrolone på produktetiketten?

Om så är fallet, anser kommissionen att bestämmelserna följs? Om så inte är fallet, håller kommissionen med om att detta är ett område som kräver en snabb översyn?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Generellt sett skall livsmedelsingredienser märkas i enlighet med rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel⁽¹⁾.

Kommissionen känner inte till att det skulle användas nandrolonprekursorer, en anabol steroid, i bearbetade livsmedel.

I rådets direktiv 96/22/EG av den 29 april 1996 om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β -agonister vid animalieproduktion och om upphävande av direktiv 81/602/EEG, 88/146/EEG och 88/299/EEG ⁽²⁾ förbjuds tillförsel av ämnen med androgen verkan, t.ex. nandrolon, till husdjur eller vattenbruksdjur, oavsett på vilket sätt det sker. Om rester av nandrolon påträffas i livsmedel, måste livsmedlen omedelbart tas bort från marknaden och förstöras.

⁽¹⁾ EGT L 33, 8.2.1979.

⁽²⁾ EGT L 125, 23.5.1996.

(2000/C 27 E/183)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1612/99

från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(15 september 1999)

Angående: Barnarbete

Kan kommissionen meddela vilka europeiska stater som ännu inte ratificerat ILO-konventionen om skydd mot extrema typer av barnarbete?

Kan kommissionen meddela vilka AVS-stater som ännu inte gjort detta?

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att främja denna ratificering?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(27 oktober 1999)

ILO-konventionen om skydd mot extrema typer av barnarbete (konvention 182) har till dags dato endast ratificerats av en medlemsstat i ILO, nämligen Republiken Seychellerna. Det skall noteras att konventionen ännu inte har trätt i kraft. Detta kommer att ske först tolv månader efter det att ILO:s generaldirektör har registrerat de två första ratificeringarna. Kommissionen ger för sin del sitt fulla stöd till de principer som ligger till grund för konventionen och hoppas att den skall få en omfattande ratificering.

Kommissionen fortsätter att finansiera flera projekt i världen, särskilt i utvecklingsländerna, vilka syftar till att underlätta barnens mycket osäkra situation. Syftet med dessa projekt är att få till stånd åtgärder för uppföljning, som antingen skall ge ett juridiskt skydd, tillträde till skolgång eller medvetandegöra samhället om barnens rättigheter. Sedan 1997 har projekt av detta slag finansierats i Pakistan, Sri Lanka, Filippinerna, Togo, Nepal och Ghana.

(2000/C 27 E/184)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1617/99

från Gary Titley (PSE) till kommissionen

(7 september 1999)

Angående: Det kommande direktivet om mätteknik

Såvitt jag förstår utarbetar kommissionen för närvarande ett nytt direktiv om mätteknik.

Frankrike är den enda EU-medlemsstaten som kräver att alla mätinstrument, t.ex. avståndsmätare, skall godkännas av en nationell myndighet, i detta fall Directions régionales de l'industrie, de la recherche et de l'environnement (DRIRE). För att erhålla godkännande måste företag ha ett kontor eller lager i Frankrike som inspektörer från DRIRE kan besöka för att kontrollera varje instrument separat.

Ansluter sig kommissionen till uppfattningen att detta är ett uppenbart icke-tariffärt handelshinder som förhindrar import av mätinstrument från andra EU-medlemsstater?

Kommer det förestående direktivet om mätteknik att ta itu med denna fråga och därigenom skapa en reell inre marknad för mätinstrument?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(7 oktober 1999)

Huvuddelen av de mätinstrument som skall ingå i handelsmässiga transaktioner omfattas av lagstiftning i alla medlemsstater. Det finns skillnader i omfattningen av de olika ländernas nationella lagstiftning, men sådana särskilda bestämmelser kan vara berättigade med tanke på konsumentskydd och lojalitet i handelsförbindelserna.

Sedan 70-talet finns det en gemenskapslagstiftning som skall säkerställa fri rörlighet för vissa typer av mätinstrument. Som frågeställaren påpekar utarbetar kommissionen däremot för närvarande ett förslag till rådets och Europaparlamentets direktiv för att säkerställa fri rörlighet för legala mätinstrument. Syftet med detta förslag är att ändra gemenskapslagstiftningen mot bakgrund av tekniska framsteg, och att anta denna nya lagstiftning i form av nya metoden för teknisk harmonisering och standardisering. Dessutom är förslaget avsett att harmonisera medlemsstaternas nationella lagstiftning beträffande instrument som inte omfattas av den gällande gemenskapslagstiftningen.

Vad gäller den skyldighet som frågeställaren anför att ha kontor och lager i Frankrike kommer kommissionen att kontakta de franska myndigheterna för att erhålla ett klagörande.

(2000/C 27 E/185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1619/99 från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(15 september 1999)

Angående: Medlemsstaternas regionala stödområden och överensstämmelse med gemenskapslagstiftningens mål

Den senaste tiden har antalet rapporter ökat om att de olika nationella regionala stödområdena inte motsvarar gemenskapslagstiftningens mål.

Mot denna bakgrund ställs följande frågor:

1. Vilka krav ställs i gemenskapslagstiftningens föreskrifter på de olika nationella planerna för stöd till vissa områden?
2. Hur ser den europeiska "bidragskartan" ut i detalj?
3. På vilka grunder verifierar unionen de olika nationella uppgifterna?
4. Hur ser den nuvarande österrikiska "bidragskartan" ut och råder det några tvivel om den överensstämmer med EU:s bidragsdirektiv?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(27 oktober 1999)

Kommissionen förmodar att parlamentsledamoten hänvisar till "regionalstödskartan" i samband med reglerna för statligt stöd. En hänvisning görs därför till punkt 5.1 i riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål⁽¹⁾ och definitionen av den "regionalstödskartan".

De villkor som ett nationellt område skall uppfylla fastställs i punkterna 3 och 4 i riktlinjerna. På grundval av stödets undantagskaraktär meddelade kommissionen dessutom medlemsstaterna i februari 1998 och december 1998⁽²⁾ att 42,7 % av EU:s befolkning lever i regioner som är berättigade till stöd enligt artikel 87.3 a och c (f.d. artikel 92) i EG-fördraget och räknade ut hur stor andel av befolkningen som en medlemsstat får räkna in i de områden som är berättigade till regionalstöd. Inom dessa procentsatser kan

medlemsstaterna själva välja sina stödberättigade regioner enligt punkterna 3 och 4 i riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål. De statistiska uppgifter som de nationella myndigheterna lämnar på området kontrolleras av kommissionen på grundval av Eurostats uppgifter.

Av beskrivningen ovan framgår att en "europeisk karta över stödberättigade områden" endast finns som summan av alla nationella kartor över medlemsstaternas stödberättigade områden. Nuvarande "regionalstöds-karta" finns på hemsidan från generaldirektoratet för konkurrens (http://europa.eu.int/comm/dg04/regaid_en.htm). Österrikes nuvarande "karta över regionalstöd" är giltig fram till och med den 31 december 1999. Den karta som skall ersätta denna anmäldes till kommissionen den 31 augusti 1999 och har registrerats under nr N 525/99. Kommissionen håller för närvarande på att undersöka om "regionalstöds-kartan" är förenlig med den gemensamma marknaden.

Österrike anmälde samtidigt en karta med förslag på utvecklingsområden för strukturfondernas nya mål 2. Kommissionen håller på att undersöka dess förenlighet med den gemensamma marknaden, särskilt rådets förordning (EG) 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽³⁾. Kommissionens mål är att uppnå största möjliga samstämmighet mellan de områden som mottar stöd från strukturfonderna och dem som mottar statligt stöd för regionala ändamål.

(¹) EGT C 74, 10.3.1998.

(²) EGT C 16, 21.1.1999.

(³) EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 27 E/186)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1621/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(15 september 1999)

Angående: Höga avgifter för växling av lire till belgiska franc på flygplatsen i Bryssel

Den 12 juli 1999 kl. 17.41 gick en nyligen anländ italiensk medborgare till växlingskontoret Goffin Airport Change i flygterminalen i Bryssel för att växla en liten summa pengar till belgiska franc i syfte att kunna ta en taxi för att besöka en familj bosatt i Belgien.

Efter transaktionen läste den italienska medborgaren kvittot (som jag har i min ägo) och insåg att han hade betalat ungefär 10 procent i kommission (rena rövarpriset!).

På begäran av min landsman gick jag själv och undersökte huruvida växlingskontoret Goffin Airport Exchange hade någon skylt eller något information synlig som indikerade vilken kommission som uttas. Jag hittade åtminstone då ingenting som skulle ha tytt på att den obligatoriska avgiften utgjorde exakt 9,8 procent av den summa som växlades.

Även om jag förstår och godkänner den fria marknadens lagar kan jag inte acceptera att ett växlingskontor som

- är beläget i en flygterminal (allmännyttig tjänst) och därför på sätt och vis enda alternativet för personer som anländer till Bryssel och som
- inte tillhandahåller någon synlig information om sina avgifter skall kunna ta ut avgifter som ligger långt över marknadspriset, som undandrar sig all logik och som till och med kredithajar skulle anse vara i högsta laget. Detta strider mot kommissionens bestämmelser.

Jag frågar därför kommissionen vilka åtgärder den har vidtagit eller ämnar vidta.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(12 oktober 1999)

Parlamentsledamoten är säkert medveten om att kommissionen den 23 april 1998 utfärdade rekommendation 98/286/EG om bankavgifter för omräkning till euro⁽¹⁾ med vissa viktiga bestämmelser om tydlig information. Enligt artikel 3 bör banker och andra organ som växlar sedlar i valutor från euroområdet

(alltså även växlingskontor) före transaktionen ge sina kunder tydlig och lättfattlig information, dvs. skriftlig information om de avgifter som tillämpas. Dessutom rekommenderas i sjunde beaktandemeningen och artikel 4 att bankerna, när det är möjligt, senast den 1 januari 1999 bör ändra sitt sätt att visa växlingsavgifterna, just för att man skall undvika missförstånd om hur höga avgifter som tas ut efter detta datum. Enligt uppgifterna i det aktuella fallet, som parlamentsledamoten personligen kan styrka, har växlingskontoret inte följt denna praxis, vilket betyder att bestämmelserna enligt rekommendationen inte har tillämpats.

Kommissionen har varit i kontakt med det belgiska "Commission bancaire et financière" och det belgiska ekonomiministeriet. Efter att ha redogjort för ärendet har kommissionen fått uppfattningen att växlingskontoret möjligen bryter mot nationella regler för hur man skall visa vilka avgifter som tas ut. Ärendet har därför anmälts till de belgiska myndigheterna.

Vad gäller avgifterna i sig begärs inte i rekommendationen att bankerna skall sluta ta betalt för sina tjänster. Det är först från och med den 1 januari 2002 som bankerna under vissa förutsättningar måste utföra växlingstransaktioner avgiftsfritt (detta gäller endast deras kunder, för "hushållsbelopp" och från den nationella valutan till euron). Bankerna har dessutom ingen skyldighet enligt lag (till skillnad från centralbanker som har vissa skyldigheter på detta område) att växla nationella sedlar i valutor från euroområdet. Att växlingskontoret är beläget i Bryssels flygterminal ändrar inte de rättsliga förutsättningarna, eftersom det i detta fall inte gäller någon skyldighet att utföra offentliga tjänster.

I allmänhet medför valutaväxling vissa kostnader som inte är försumbara. Valutarisken (som inte längre existerar när det gäller valutor från euroområdet) har aldrig varit någon större del av avgifterna. Enligt tillgänglig information utgjorde valutarisken tidigare omkring 20 % av avgifterna. De avgifter som fortfarande tas ut motiveras främst av hantering och allmänna omkostnader (transportkostnader för stora mängder utländsk valuta och den arbetskraftsintensiva karaktären när det gäller detta slags transaktioner).

Hur bankerna (och växlingskontoren) tar ut sina avgifter skiljer sig mycket från fall till fall. Vissa tar ut en avgift som står i relation till den växlade summan medan andra tar ut en fast avgift eller tillämpar en kombination av dessa system. I det senare fallet, och om det handlar om en liten summa pengar som skall växlas, kan avgifterna bli ganska höga relativt sett, som i det fall som parlamentsledamoten redogör för.

De höga växlingsavgifterna inom gemenskapen är dock fortfarande en fråga som kommissionen fäster stor vikt vid. Kommissionen har samlat in uppgifter om avgiftsnivån sedan januari 1999 och i vissa fall har granskningen visat att avgifterna ligger på en ganska hög nivå, vilket fullt förståeligt har lett till starka reaktioner hos allmänheten. Sådan praxis, även om den inte är omotiverad, undergräver konsumenternas förtroende för den gemensamma valutan och ställer allmänhetens stöd för projektet på spel. Kommissionen har planer på att ta upp denna fråga i ett nytt meddelande om betalningar som bör antas inom den närmaste framtiden. Dessutom överväger kommissionen att genomföra en undersökning om vilken avgiftspraxis bankerna i gemenskapen tillämpar för växling av sedlar från euroområdet och andra gränsöverskridande transaktioner (checker, överföringar och betalkort).

(¹) EGT L 130, 1.5.1998.

(2000/C 27 E/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1629/99

från Phillip Whitehead (PSE) till kommissionen

(15 september 1999)

Angående: Direktiv om paketresor

Har kommissionen granskat hur lagstiftningen om paketresor (90/314/EG) (¹) har genomförts i Grekland, Italien och Spanien? Anser kommissionen att genomförandet ger konsumenterna de verkställbara rättigheter som direktivet kräver? Om inte, vilka åtgärder föreslår kommissionen att man skall vidta?

(¹) EGT L 158, 23.6.1990, s. 59.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(13 oktober 1999)

Kommissionen har granskat den nationella lagstiftning som genomför direktivet om paketresor (90/314/EEG) i Grekland, Italien och Spanien, samt i de övriga medlemsstaterna. En rapport om genomförandet av direktivet kommer att offentliggöras inom kort.

Granskningen har lett till att överträdelseförfaranden kommer att inledas mot Italien (på grund av att man inte har infört ett system med resegarantier enligt artikel 7 i direktivet) och mot Grekland (där företag som bedriver passagerartransport med båt är undantagna från skyldigheten att ställa den säkerhet som föreskrivs i artikel 7). I båda fallen har kommissionen beslutat att väcka talan vid domstolen.

I fråga om genomförandet av direktivet i Italien håller kommissionen på att utreda om den begränsade räckvidden i det italienska dekretet 111/95 är förenlig med direktivet. Medan direktivet gäller alla som mer än tillfälligtvis arrangerar eller säljer paketresor gäller den italienska rättsakten endast företag med tillstånd att arrangera eller sälja paketresor.

Avslutningsvis konstateras att vem som helst när som helst kan rikta ett klagomål om medlemsstaternas genomförande av europeiska direktiv till kommissionen. Kommissionen utreder dessa klagomål mycket noggrant. När det gäller direktivet om paketresor och de tre nämnda medlemsstaterna har det hittills inte kommit in några klagomål som skulle tyda på att man behöver inleda andra överträdelseförfaranden.

(2000/C 27 E/188)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1633/99

från John Bowis (PPE-DE) till kommissionen

(13 september 1999)

Angående: Fågellivet hotat

Känner kommissionen till att det mekaniserade skördandet av hjärtmusslor i Strangford Lough i Nordirland utgör ett hot mot fåglar och deras livsmiljö? Är den även medveten om att detta eventuellt strider mot direktiv 79/409/EEG⁽¹⁾ och 92/43/EEG⁽²⁾, och vilka åtgärder har den för avsikt att vidta för att komma till rätta med problemet?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 oktober 1999)

Kommissionen känner inte till att det mekaniserade skördandet av hjärtmusslor i Strangford Lough i Nordirland innebär ett hot mot fåglar och deras livsmiljö.

Strangford Lough har klassats som särskilt skyddsområde (SPA) av Förenade kungariket i enlighet med artikel 4 i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar. Det har också föreslagits att området skulle klassas som område av gemenskapsintresse i enlighet med artikel 4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter. Medlemsstaterna måste vidta åtgärder för att undvika att de fåglar, för vilkas skull området har klassats som särskilt skyddsområde, störs samt att deras livsmiljö på något sätt försämras.

Frågeställaren uppmanas att lämna fler upplysningar om hur och i vilken utsträckning fåglarna och deras livsmiljö hotas, så att kommissionen kan undersöka frågan tillsammans med myndigheterna i Förenade kungariket.

(2000/C 27 E/189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1634/99**från Mary Banotti (PPE-DE) till kommissionen**

(15 september 1999)

Angående: Livvakter vid simbassänger

Kan kommissionen meddela om det finns någon lagstiftning inom gemenskapen som kräver att det skall finnas livvakter vid simbassänger på semesterorter?

Vad har turister för rätt avseende information om övervakningen vid semesteranläggningar inom gemenskapen?

Finns det någon gemenskapslagstiftning som anger om det skall finnas livvakter på offentliga badplatser?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Frågan om det skall finnas livvakter vid simbassänger på semesterorter och vid offentliga badplatser lyder under den nationella lagstiftningen. Följaktligen finns det inga gemenskapsbestämmelser i denna fråga.

När det gäller de rättigheter som turister som köper semesterresor har med avseende på tillhandahållande av tillsyn inom semesteranläggningar, är det enda som fastställs i rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang ⁽¹⁾ att avtalet skall innehålla ett antal villkor som finns angivna i bilagan till direktivet. Bland dessa villkor finns speciella önskemål som konsumenten har meddelat arrangören eller återförsäljaren när han gjorde bokningen och som båda parter har godtagit.

Gemenskapsrätten ger därför turisten rättsligt skydd endast om avtalet innehåller ett villkor (som båda parter har godtagit) om särskilda åtgärder på individuell basis med avseende på tillhandahållande av tillsyn inom en semesteranläggning.

Men eftersom direktiv 90/314/EEG endast fastställer minimikrav, kan man i nationell lagstiftning uppställa strängare krav än dem som fastställs i direktivet.

⁽¹⁾ EGT L 158, 23.6.1990.

(2000/C 27 E/190)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1644/99**från Antonio Tajani (PPE-DE), Giuseppe Gargani (PPE-DE),
Francesco Fiori (PPE-DE) och Mario Mauro (PPE-DE) till kommissionen**

(22 september 1999)

Angående: Frihet vad gäller tillgång till utbildning i Italien

I Italien fortgår en allvarlig kränkning av rätten till undervisningsfrihet. Medborgarna har inte möjlighet att fritt välja mellan offentliga och privata skolor, eftersom kostnaderna för de privata skolorna har ökat och det saknas resurser för dem. Europaparlamentet har vid olika tillfällen ⁽¹⁾ förespråkat undervisningsfrihet inom Europeiska unionen och insisterat på vikten av att säkerställa studenters rörlighet i syfte att utveckla utbildning av god kvalitet i enlighet med Amsterdamfördraget (artikel 149).

Vid sammanträdet i utskottet för framställningar den 25-26 maj 1999 behandlades denna fråga, och man underströk då att detta innebär en negativ särbehandling av Europamedborgare. Vid detta tillfälle åtog sig kommissionen att anmoda utbildningsinformationsnätverket Eurydice att uppdatera den undersökning om de privata och offentliga utbildningssystemen i medlemsstaterna som genomfördes 1993 och undersöka om det finns analoga fall.

Kan kommissionen uppmana Eurydice att snabbt samla in de uppgifter som krävs, så att de kan översändas till Europaparlamentet snarast möjligt?

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att komma till rätta med denna fortgående negativa särbehandling av Europamedborgare, så att dessa medborgare kan garanteras undervisningsfrihet inom gemenskapsterritoriet?

(¹) Europaparlamentets resolution nr 1-1456/83, EGT C 104, 16.4.1984, s. 69, skriftlig fråga E-1960/98 från A. Tajani och C. Azzolini till kommissionen, EGT C 31, 5.2.1999, s. 104; framställning nr 858/98 från A. Tajani.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(15 oktober 1999)

Som redan preciserats i svaret på framställning nr 858/98 har kommissionen, till följd av parlamentets uttryckliga önskan, bett nätverket för information om utbildning i europeiska gemenskapen, Eurydice, att uppdatera studien "Enseignement privé — Enseignement non public: Formes et statuts dans les Etats membres de la Communauté européenne" (Privata utbildningssystem — icke offentliga utbildningssystem: Form och ställning i Europeiska gemenskapens medlemsstater) som publicerades 1992. Uppdateringen beräknas vara färdig i slutet av 1999 och kommer då att läggas ut på nätverkets hemsida på Internet. Resultaten från den nya undersökningen kommer att sändas över till parlamentet.

Vad beträffar fråga nummer två, hänvisar kommissionen till gemenskapens befogenheter enligt artikel 149 (f.d. 126) i EG-fördraget där det fastställs att:

"Gemenskapen skall bidra till utvecklingen av en utbildning av god kvalitet genom att främja samarbetet mellan medlemsstaterna och genom att vid behov stödja och komplettera deras insatser, samtidigt som gemenskapen fullt ut skall respektera medlemsstaternas ansvar för undervisningens innehåll och utbildningssystemens organisation samt medlemsstaternas kulturella och språkliga mångfald".

Lagstiftningen för utbildningssystemen i Italien och i övriga medlemsländer är således en nationell angelägenhet. Så länge bestämmelserna om utbildningssystemens uppbyggnad inte leder till diskriminering mellan medborgare från medlemsstaten och medborgare från övriga gemenskapen, har inte gemenskapsrätten överträtts.

(2000/C 27 E/191)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1646/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(22 september 1999)

Angående: Tillämpningen av den nya förordningen (EG) 1621/1999 om russin

Enligt föreskrifterna i den nya förordningen nr 1621/99 (¹) om utbetalning av stöd till russinodlingsarealer är russinproducenterna tvungna att i förväg ingå avtal med bearbetningsföretagen, både vad gäller kvantitet och pris, och att omgående registrera sig hos producentorganisationerna, att lagra i plastlådor, att bygga ut lager m.m. Vissa av dessa bestämmelser skapar stora problem för producenterna och en del av dem riskerar att förlora arealstödet eftersom deras produktion är för hög. Förutom dessa problem leder föreskrifterna till att de blir slavar åt bearbetningsföretagen. Det gör att framtidsutsikterna för produkten är dystra, och inte bara det, det förväntas att det kommer att leda till att produktionen krymper till nästan ingenting och följaktligen till att russinproduktionen upphör.

Mot bakgrund av att russinproduktionen är en betydelsefull typ av odling i vissa delar av Grekland vill jag ställa följande fråga: Har kommissionen för avsikt att skjuta upp genomförandet av ovannämnda förordning och på nytt utreda dess utformning vad gäller de grundläggande villkoren, så att russinodlingen inte lider skada?

(¹) EGT L 192, 24.7.1999, s. 21.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(14 oktober 1999)*

Sektorn för torkade druvor får ett av de högsta arealbidragen inom den gemensamma jordbrukspolitiken. Den genomsnittliga nivån ligger på 2 785 euro per hektar och den uppgår till 3 200 euro per hektar för druvsorten Sultan. Dessutom beviljas arealer som drabbats av vinlus ett stöd för omplantering på 3 917 euro per hektar. Slutligen har Grekland sedan några år tillbaka beviljats särskilda stöd till förmån för torkade druvor (cirka 12 miljoner euro) vilka bland annat finansierar insatser inom yrkesutbildning och förbättring av transport och lagring av torkade druvor (packlådor och lastpallar osv.).

Efter åtta års tillämpning (1990-1998) av arealbidrag enligt ett flexibelt system, har det framkommit att produktionen av färska druvor från vinodlingar som tilldelats stöd börjat utnyttjas till andra användningsområden än torkning (som bordsdruvor och till vinframställning), detta gäller speciellt druvsorten Sultan som har tre användningsområden (torkning, vinframställning och som bordsdruvor).

Nu är det så att kommissionen ansvarar för att förvalta detta stödsystem på ett sådant sätt att man garanterar, för det första, dess effektivitet, dvs. att man uppnår en produktion av torkade druvor vars kvalitet och kvantitet motiverar att man beviljar stöd, och, för det andra, kontroll av att utbetalningar av stöd endast går till arealer vars produktion av färska druvor torkas för produktion av russin.

På grund av detta har kommissionen inlett arbetet med att förändra föreskrifterna för beviljande av detta stöd i samarbete med de producerande medlemsstaternas myndigheter. Detta arbete har pågått i mer än sex månader (december 1998 – juli 1999) och har resulterat i att man antagit kommissionens förordning (EG) 1621/1999 av den 22 juli 1999 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) 2201/96 när det gäller stöd för odling av druvor avsedda för framställning av vissa torkade druvsorter⁽¹⁾. För att underlätta genomförandet av denna förordning har en progressiv tillämpning av de nya kraven fastställts under en övergångsperiod på tre år.

Det nya systemet syftar till att samla och omorganisera sektorn samt att öka dess konkurrenskraft genom att låta producentorganisationer delta i förvaltningen av stödsystemet och genom kravet på bearbetningskontrakt mellan producenter och bearbetningsföretag.

Slutligen bör det påpekas att gemenskapens russinproduktion går med förlust och att stöd som betalas ut till producenterna, särskilt stöd liknande de som nämndes i första stycket, borde göra gemenskapens tillverkning konkurrenskraftig i förhållande till import och stärka dess position på den europeiska marknaden. Emellertid beror resultatet av gemenskapens ekonomiska insatser helt på producenternas vilja att dra fördel av gemenskapsåtgärderna och att delta aktivt i omorganisering och modernisering av sin sektor.

⁽¹⁾ EGT L 192, 24.7.1999, s. 21-32.

(2000/C 27 E/192)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1655/99**från Frank Vanhecke (NI) till kommissionen***(22 september 1999)*

Angående: Gemenskapsstöd

Intill Europaparlamentet i Bryssel var under den föregående månaden olika affischer av en "konstnär" vid namn Jota Castro uppsatta. På dessa fruktansvärt anstöttsväckande och vulgära affischer avbildas en naken färgad man med påtaglig erektion. Mannens könsdelar täcks av EU:s flagga, bilden understöds av en slogan på EU:s elva officiella språk: "Integrationsbegär".

Genom internetsajten <http://www.icono.org/theflag/precisions.htm> får vi besked om att konstnären i samband med kampen mot rasism har velat bryta ett sista återstående tabu, nämligen uppfattningen att "utlänningars säd utgör ett hot" (sic).

Jota Castro hävdar att 50 000 exemplar av hans affisch under 1999 kommer att sättas upp i de femton huvudstäderna i EU. Allting tyder på att denna affisch har finansierats med EU-medel inom ramen för kampen mot rasism.

Sponsras denna affisch med EU-medel av kommissionen?

Om detta är fallet med vilket belopp och genom vilken budgetpost?

Hur bedöms den konstnärliga kvaliteten och det meningsfulla i verket i samband med beviljandet av dylika bidrag? Är det normalt att man beviljar stöd åt konstprojekt med klart provocerande och halvpornografisk karaktär?

Vilket är det sammanlagda belopp som kommer att utbetalas i form av bidrag för antirasistisk verksamhet under 1999?

Skulle kommissionen kunna förse mig med en översikt över dessa bidrag?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(26 oktober 1999)

Den affisch som parlamentsledamoten hänvisar till har inte finansierats av kommissionen.

Som en allmän regel offentliggörs en inbjudan att lämna förslag inom ramen för genomförandet av en budgetrubrik. I denna inbjudan anges prioriteringar och urvalskriterier. Projekten väljs ut av en urvalskommitté. Projekten värderas på grundval av kvalitet och europeisk dimension.

För 1999 har 7 miljoner euro avsatts för budgetrubrik B3-2006 (för pilotprojekt i fråga om multikulturell integrering av etniska minoriteter och för insatser mot rasism, främlingsfientlighet och antisemitism).

Eftersom urvalsförfarandet bland de projektansökningar som inkommit under 1999 inte är slutfört, finns ännu inte någon förteckning över de projekt som kommer att finansieras.

(2000/C 27 E/193)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1656/99

från Albert Maat (PPE-DE) till kommissionen

(14 september 1999)

Angående: Saluföring av vin med fascistiska etiketter i Italien

Känner kommissionen till att det förekommer vin med fascistiska etiketter i handeln i Italien? Bland annat i trakten kring Bibione har det i supermarketer (bland annat Spar) och i centrum av staden påträffats flaskor med porträtt av bland andra Hitler och Mussolini. Förutom fotot hade etiketterna namn som "Sieg Heil", "Führerwein" och "Der Kamarad". Av olika källor kan emellertid utläsas att handel med fascistiska symboler är förbjuden i Italien.

Tycker kommissionen som jag att det är ett fördärv och ett oskick att det säljs varor med sådana förgelseväckande bilder på?

Vad tänker kommissionen göra för att få bukt med den här situationen i Italien? Kan det bli aktuellt med att

- ta kontakt med Italiens regering angående den rådande situationen,
- vidta åtgärder på grundval av artikel 13 i Amsterdamfördraget där det uppmanas till åtgärder för att bekämpa diskriminering på grund av bland annat ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse,
- vidta övriga åtgärder som kunde vara påkallade utgående från den ovan beskrivna situationen?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(11 oktober 1999)

Kommissionen delar parlamentsledamotens engagemang i kampen mot alla former av rasism och främlingsfientlighet.

Den 15 juli 1996 antogs en gemensam åtgärd⁽¹⁾ enligt vilken medlemsstaterna skulle straffbelägga vissa beteenden, såsom offentlig spridning eller distribution av skrifter, bilder eller annat material som innehåller uttryck för rasism eller främlingsfientlighet eller om detta inte var möjligt att göra undantag från principen om dubbel straffbarhet för sådana beteenden. Alla medlemsstater ålades att lämna lämpliga förslag på hur den gemensamma åtgärden skulle genomföras till behöriga myndigheter för övervägande innan de antogs. Av parlamentsledamotens uppgifter framgår att handel med fascistiska symboler är förbjuden enligt italiensk lag. Det är därmed de italienska myndigheternas sak att vidta åtgärder för att effektivt tillämpa den lagstiftning som antagits enligt kraven i den gemensamma åtgärden

(¹) EGT L 185, 24.7.1996.

(2000/C 27 E/194)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1657/99

från **María Izquierdo Rojo (PSE)** till kommissionen

(14 september 1999)

Angående: Katastrofförluster i norra Granada

Den 4 september i år drabbades ett av de mest missgynnade jordbruksområdena i Granada-provinsen av enorma förluster till följd av ett kraftigt åskväder med virvelstormar och häftiga skyfall. Beloppet av skadorna beräknas till mer än en miljard pesetas.

Så gott som hela skördar av oliver, mandel, majs och grönsaker i de drabbade områdena, Freila, Zujar, Benamaurel, Cullar och Baza-kommunerna, har gått förlorade. Man uppskattar även att skadorna på bostäder och infrastruktur är enorma. Detta försvårar ytterligare den svåra situationen i ett område där 80 procent av befolkningen lever i fattigdom. Detta område befinner sig på en ekonomisk nivå som är mycket låg i jämförelse med gemenskapsgenomsnittet.

Europa framkallar ett stort förtroende hos dessa berörda människor, europeiska medborgare som försvarar de "makro-teknologiska" program som kommissionen förvaltar. Kan kommissionen, mot bakgrund av detta, och med tanke på att strukturfondens insatser är omfattande på området för jordbruks- och landsbygdsutveckling, ange hur man kommer att hjälpa det berörda området?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Kommissionen vill uttrycka sin solidaritet med den andalusiska befolkningen som har drabbats av svåra förluster och skador till följd av stormen i provinsen Granada den 4 september 1999.

I syfte att avhjälpa den uppkomna situationen kan de spanska myndigheterna (de andalusiska myndigheterna "Junta d'Andalousie" och den spanska regeringen) tillsammans med kommissionen och inom ramen för partnerskapet besluta att tilldela en del av de anslag från gemenskapens strukturfonder som beviljats Andalusien, för återuppbyggnad av den infrastruktur som skadats i av stormen.

(2000/C 27 E/195)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1658/99

från **Arlindo Cunha (PPE-DE)** till kommissionen

(14 september 1999)

Angående: Uttalande i Berlin om det portugisiska jordbrukets specifika natur

Europeiska rådet i Berlin 24-26 mars 1999 antog ett uttalande (ordförandeskapets slutsatser punkt 22) som erkände nödvändigheten av jämvikt i det stöd som utgår till Portugals jordbruk inom ramen av EUGFJ (Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket) Garanti.

Eftersom program för utveckling av landsbygden nu studeras och skall antas, frågar jag om kommissionen kan ge närmare informationer om det portugisiska utvecklingsprogrammet för landsbygden och särskilt vilka budgetmedel som kommer att anslås i ljuset av ovannämnda uttalande och vilka åtgärder som kommer att vidtagas för genomförande.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(5 oktober 1999)

Kommissionen fastställde vid sitt sammanträde den 8 september 1999 den vägledande fördelningen per medlemsstat av anslagen från garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) när det gäller åtgärder för landsbygdens utveckling under perioden 2000-2006. Enligt denna fördelning får Portugal ett belopp på 200 miljoner euro per år.

Detta årliga belopp går endast till finansiering av fyra åtgärder nämligen förtidspensionering, miljöåtgärder inom jordbruket, beskogning av jordbruksmark samt stöd till mindre gynnade områden. Alla andra åtgärder för landsbygdens utveckling finansieras av EUGFJ-utveckling, inom ramen för de allmänna anslag från strukturfonderna som tilldelats Portugal, vilket även gäller för regionen "Lisboa e Tejo" som är berättigad till avvecklingsstöd.

Det är här viktigt att ha i åtanke att kommissionen vid denna tilldelning i största möjliga mån tog hänsyn uttalandet i Berlin, vilket frågeställaren hänvisar till. I själva verket innebär det årliga beloppet på 200 miljoner euro en ökning med 46,5% i jämförelse med föregående periods årliga belopp (1994-1999) för samma åtgärder, detta trots att den genomsnittliga ökningen för de 15 medlemsstaterna bara är 20,7%.

Vad det gäller programmet för landsbygdens utveckling i Portugal är det de nationella myndigheterna som skall överlämna förslag på projekt inom ramen för detta program, till kommissionen för bedömning före den 3 januari 2000.

(2000/C 27 E/196)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1666/99

**från Antonio Tajani (PPE-DE), Mario Mauro (PPE-DE)
och Guido Podestà (PPE-DE) till rådet**

(22 september 1999)

Angående: Massakrer i Östtimor

Våldet i Östtimor håller på att få alarmerande proportioner till följd av den katolska regionens krav på självständighet (vid folkomröstningen röstade 80 procent för självständighet). Nu håller situationen på att urarta till en fruktansvärd massaker på grund av de paramilitära truppernas åtgärder och den riskerar att utvecklas till en verklig etnisk utrensning. Regeringen i Djakarta har uppgett att situationen inte längre är under kontroll: ingen skonas, och även frivilligarbetare och tjänstemän från internationella organisationer utsätts för stora risker. I fara befinner sig även biskop Carlo Felipe Belo, som mottog Nobels fredspris 1996 och som stödjer rättigheterna i Östtimor.

Kan rådet tillsammans med FN ingripa utan dröjsmål för att skydda minoriteterna och alla personer som hotas, däribland biskop Belo, vars hem redan har stuckits i brand? Vi måste förhindra en etnisk utrensning lik den som inträffade på Balkan.

Svar

(8 november 1999)

Rådet delar de ärade parlamentsledamöternas oro över de fruktansvärda terrordåd i Östtimor som följt på tillkännagivandet av resultatet av folkomröstningen. Unionen har i hög grad välkomnat insättandet av Interfet-styrkorna och lovordat de medlemsstater som bidragit till detta. Rådet åtog sig i sina slutsatser av den 13 september att tillse att det östtimoreanska folket kommer i åtnjutande av den självständighet det fritt har valt. Medlemsstaterna såg fram mot att erkänna Östtimor, så snart processen för självständighet slutförts. Som de ärade parlamentsledamöterna säkert är medvetna om, enades rådet vid samma tillfälle också om ett fyra månaders embargo på export till Indonesien av vapen, krigsmateriel och militär utrustning och ett förbud under samma tid mot leveranser av utrustning som kan användas för inre förtryck eller terrorism. Rådet enades även om att under samma fyramånadersperiod tillfälligt upphäva det bilaterala militära samarbetet med Indonesien. Rådet uttryckte vidare sitt stöd för kravet på sammankallandet av en extra session i FN:s kommission för mänskliga rättigheter, och vid denna session tog

unionen framgångsrikt ledningen för antagandet av en resolution om att sända en internationell undersökningsdelegation till området för att utreda påstådda brott mot internationell humanitär rätt av det slag som de ärade parlamentsledamöterna med rätta riktar uppmärksamheten mot.

(2000/C 27 E/197)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1667/99
från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(22 september 1999)

Angående: Orättvis avstängning av sopran från Accademia nazionale di Santa Cecilia

Marína Mauro, som under flera år varit sopran vid den italienska musikakademien Accademia nazionale di Santa Cecilia, har inte fått sitt kontrakt förlängt. Detta har skett utan vederbörlig motivering, med beaktande av att en sådan åtgärd endast får vidtas om den berörda personen "har föranlett yrkesmässig eller disciplinär kritik". Sopranens rätt till anställning har intjänats i enlighet med artikel 1.3 i det nationella kollektivavtalet, i vilken det fastställs att konstnärer som under en treårsperiod årligen har deltagit i urvalsproven och visat sig vara lämpliga – dvs. som har anställts för var och en av de säsonger som treårsperioden omfattar – har förtursrätt till anställning under de efterföljande säsongerna och behöver inte delta i de årliga urvalsprov som akademien utlyser. Andra sopraner med kortare anställningstid än Marína Mauro har däremot fått anställning och tecknat ett avtal för nästa treårsperiod.

Kommissionen uppmanas att besvara följande frågor:

1. Har Marína Mauro blivit utsatt för diskriminering?
2. Anser kommissionen att den orättvisa avstängningen av Marína Mauro från musikakademins verksamhetsår klart går stick i stäv mot de rättigheter som hon intjänat samt skadar hennes yrkesroll och konstnärlighet?
3. Bör Marína Mauro snarast återfå sin roll som körsångerska utan att man tillämpar urvalsförfaranden för att välja extraanställda som inte har intjänat någon rätt till anställning?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(26 oktober 1999)

Kommissionen kan informera parlamentsledamoten om att det inte finns någon gemenskapsbestämmelse som reglerar villkoren för att förnya visstidskontrakt.

Den fråga som tas upp faller inte heller inom tillämpningsområdet för artikel 13 (f.d. artikel 6a) i EG-fördraget (antidiskriminering). Eftersom ingen koppling kan göras till gemenskapsrätten kan det beskrivna fallet endast tas upp enligt tillämpliga nationella bestämmelser.

(2000/C 27 E/198)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1686/99
från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(20 september 1999)

Angående: Överträdelser av gemenskapslagstiftningen inom försäkringsområdet och snedvridning av konkurrensen i Grekland

Införlivandet i grekisk lagstiftning av gemenskapslagstiftningen om försäkringar har hittills skett på ett mycket bristfälligt sätt, vilket har lett till en snedvridning av konkurrensen och skadat vissa företag. Det juridiska tomrummet har nu fyllts igen, men den kontrollerande myndigheten, dvs. den grekiska staten, tillämpar fortfarande inte bestämmelserna och föreskrifterna i försäkringsdirektiven, vilket gör att konkurrensen snedvrids och att försäkringsmarknaden löper risk att bryta samman på grund av enorma underskott. Bara i fyra statliga företag och ytterligare fyra privatföretag har man tillsammans ett underskott på över 65 miljarder drakmer.

1. Är det sant att den grekiska staten till och med första kvartalet 1999 överträdde föreskrifterna i gemenskapsdirektiven, eftersom den genom presidentdekret 252/96 eliminerade kapitel 11 i lagstiftningsförfordning 400/70 och de 17 artiklar som syftade till anpassning till direktiv 91/674/EEG⁽¹⁾?
2. Har den grekiska staten rätt att låta försäkringsbolag underlåta att täcka de reserver som krävs med likvärdiga tillgångar till motsvarande värde fram till dess årsboks slutet görs, dvs. till det datum då balansräkningen upprättas, och på detta sätt skapa underskott i reserverna?
3. Är det tillåtet för försäkringsbolagen att täcka de reserver som krävdes föregående år med tillgångar som förvärfvas under nästkommande år, genom att använda sig av kommande års försäkringspremieintäkter och på detta sätt skapa nya underskott i reserverna vid slutet av den nya redovisningsperioden?
4. Är de grekiska myndigheternas ekonomiska kontroll förenlig med bestämmelserna i direktiv 92/49/EEG⁽²⁾ när man tillåter försäkringsbolag som har underskott i sina reserver att noteras på börsen och spendera enorma summor på reklamkampanjer?
5. Hur är situationen vad gäller införlivande och tillämpning av gemenskapsreglerna i Grekland inom sektorn för assistans på vägarna? Är det tillåtet att knyta tillhandahållande av försäkringar till avtal om assistans på vägarna, vilka erbjuds till mycket låga priser och på detta sätt snedvrider konkurrensen?
6. Vilka omedelbara åtgärder kommer kommissionen att vidta för att se till att Grekland rättar sig efter gemenskapslagstiftningen om försäkringar och hur långt har man hunnit i utredningen av de anklagelser och frågor från berörda parter som upprepade gånger inkommit till kommissionen under 1997 och 1998?

⁽¹⁾ EGT L 374, 31.12.1991, s. 7.

⁽²⁾ EGT L 228, 11.8.1992, s. 1.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(15 oktober 1999)

Kommissionen har nyligen granskat texten⁽¹⁾ till genomförandebestämmelserna av rådets direktiv 91/674/EEG av den 19 december 1991 om årsboks slut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag i Grekland. Man fann då att direktiv 91/674/EEG i stort sett hade införlivats med grekisk lagstiftning och att det bara var en punkt i de nationella genomförandebestämmelserna som krävde ytterligare förtydligande. Enligt de senaste officiella uppgifterna från Grekland har nu direktivet införlivats helt i och med presidentdekret 64/24 i mars 1999.

Kommissionen har även genomfört en studie om hur direktivet har genomförts i de olika medlemsstaterna. Innan dess, i februari 1998, hade man även kontaktat de grekiska myndigheterna och frågat om det fanns en felaktig referens till ett "kapitel 11" i den grekiska lagstiftningen — som parlamentsledamoten hänvisar till — eller om direktivet i själva verket inte hade införlivats fullt ut. Det fanns många hänvisningar till direktivet i texten till presidentdekret 286 (dvs. artikel 10 i dekretet som genomför artiklarna 6, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 34, 38, 39, 56, 57, 58, 59 och 60 i direktiv 91/674/EEG; artikel 11 i dekretet som genomför artiklarna 6, 12, 15 och 18 i direktivet; artikel 16 i dekretet som genomför artiklarna 6, 15, 31, 34, 44 och 46 i direktivet) som tydde på att direktivet — åtminstone delvis — hade genomförts i Grekland. De grekiska myndigheterna lämnade i april 1998 utförlig information om hur långt man hade kommit med genomförandet och om frågor rörande tillsynen (se nedan). Frågan har även diskuterats vid ett bilateralt möte som gällde genomförandet av gemenskapens direktiv och som hölls i Aten mellan kommissionen och de grekiska myndigheterna i mars 1999. Vid detta möte gav de grekiska myndigheterna en tillfredsställande redogörelse för detta arbete och grekiska metoder vid tillsynen.

Vad gäller de grekiska tillsynsmyndigheternas metoder för att kontrollera den finansiella situationen i grekiska försäkringsföretag så anges det i försäkringsdirektiven hur tillsynen av försäkringsföretag i gemenskapen skall ske. Dessa bestämmelser anges särskilt i tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring, dvs. rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG, och i tredje livförsäkringsdirektivet, dvs. rådets direktiv 92/96/EEG av den 10 november

1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser direkt livförsäkring och om ändring av direktiven 79/267/EEG och 90/619/EEG⁽²⁾. Försäkringsföretag måste skapa tillräckliga försäkringstekniska avsättningar i förhållande till företagets hela verksamhet. Storleken på de försäkringstekniska avsättningarna skall beräknas så att försäkringsföretaget kan möta alla åtaganden för framtiden som uppstår till följd av företagets försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna måste motsvaras av matchande och likvärdiga tillgångar. I försäkringsdirektiven anges reglerna för hur de försäkringstekniska avsättningarna skall beräknas och hur dessa likvärdiga och matchande tillgångar motsvarande de försäkringstekniska avsättningarna får investeras. Det är tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där det grekiska försäkringsföretaget har sitt huvudkontor som skall kontrollera att dessa krav efterlevs. Så vitt kommissionen vet har dessa regler genomförts i den nya grekiska lagstiftningen om försäkringsföretag.

Vad gäller parlamentsledamotens fråga om försäkringsföretag får noteras på börsen så omfattar inte rådets direktiv 79/279/EEG av den 5 mars 1979 om samordning av villkoren för upptagande av värdepapper till officiell notering vid fondbörs⁽³⁾ detta speciella slags situation. I lista A punkt I.1 i bilagan till direktivet där villkoren uppställs för upptagande av aktier till officiell notering vid fondbörs, anges dock följande av mer allmän karaktär: "Bolagets rättsliga ställning skall överensstämma med för bolaget gällande lagar och andra författningar vad beträffar såväl dess bildande som dess verksamhet enligt bolagsordningen."

⁽¹⁾ Presidentdekret 286; lagdekret 400/70 (konsoliderad version).

⁽²⁾ EGT L 360, 9.12.1992.

⁽³⁾ EGT L 66, 16.3.1979.

(2000/C 27 E/199)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1696/99

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(20 september 1999)

Angående: Euronews

På TV-kanalen Euronews sänds speciella program med information om arbetet i EU:s institutioner. Vilket ekonomiskt stöd får TV-kanalen och dessa program från olika EU-institutioner? Ställs det några krav på programmets innehåll och inriktning i samband med stödet?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(22 oktober 1999)

Kommissionen har sedan 1998 i samförstånd med parlamentet engagerat sig i samproduktion av program med TV-kanalen Euronews. Det handlar om att producera och sända program med europeiskt innehåll, framställda på ett icke-institutionellt sätt där man företrädesvis behandlar ämnen som hänger ihop med medborgarnas konkreta bekymmer. Det handlar om att belysa ett Europa som ligger nära medborgarna genom att visa verkliga situationer hämtade från vardagslivet. Det handlar också om att ge europeerna praktisk och användbar information, bland annat om det som rör deras faktiska möjligheter att få tillgång till de öppna alternativ som gemenskapspolitiken erbjuder.

Kanalens geografiska täckning, det europeiska innehållet i den information som kanalen sänder samt sändningar av programmen direkt på fem av gemenskapens språk bidrar till att förstärka fördelarna i detta partnerskap. En samförståndsskrivelse med kanalen upprättades den 26 juli 1998. I den fastställs ett partnerskap under tre år (programplanen 1998/1999 där 3 250 000 euro avsatts i budgeten för 1998, programplanen 1999/2000 där 3 250 000 avsatts i budgeten för 1999 samt programplanen 2000/2001 som skall förhandlas och tas ur budgeten för 2000).

Detta partnerskap är förenat med utvecklingen av ett utvidgningsprogram för kanalen med målsättningen att öka tittarfrekvensen samt en utökning av antalet språk (för närvarande de fem gemenskapsspråken franska, engelska, spanska, tyska och italienska samt en sändning på arabiska).

Den nuvarande överenskommelsen täcker planerade åtgärder till och med den 30 april 2000. Programplaneringen innehåller 52 inslag på ca 2 minuter, 222 inramningar på 3,5 minuter som förlänger nyhetssändningarna, 64 informationsmagasin på 8 minuter ägnade åt praktiska aspekter av den huvudsakliga europeiska politiken för medborgarna, varav 22 handlar om euron, 9 magasin på 13 minuter som ägnas åt frågor om yttre förbindelser. En sammanställning av den planerade programtabblån kommer att skickas direkt till frågeställaren och till parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen garanterar driften och samordningen av insatsen inom ramen för en intern utvärderingsbestämmelse och genom regelbundna uppföljningsmöten med Euronews där företrädare för parlamentet deltar. Gemenskapen och Euronews innehar båda ensamrätt på mångfaldigande och icke-kommersiell återutsändning av produktionerna. På så sätt övervakar kommissionen att Euronews svarar för att den information som sänds är korrekt och balanserad, särskilt beträffande de europeiska institutionernas ställning och verksamhet. Detta görs emellertid inom ramen för den respekt för den redaktionella frihet som Euronews som oberoende TV-kanal helt har fått garantier för. Förutom sändning på själva TV-kanalen kommer kommissionen också i åtnjutande av produktion av audiovisuellt material som den sedan kan återanvända för att komplettera och utvidga innehållet i sina övriga audiovisuella initiativ.

Samtliga program återutsänds via satellit och kan således användas och utnyttjas av 900 TV-stationer i 47 länder samt av de 500 institutioner som använder programmen Europe by Satellite (EBS). Programmen utgör en tematisk audiovisuell resurs, som direkt kan användas av kommissionens föredragshållare, representationer och vid besöksprogram samt av kommissionens 125 delegationer runtom i världen.

(2000/C 27 E/200)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1702/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(29 september 1999)

Angående: Budgetförslag för 2000 – Utgifter avseende personer som är knutna till kommissionen

1998 uppgick summan under budgetposten "utgifter avseende personer som är knutna till institutionen" till 1 641 555 000 euro (3 100 miljarder italienska lire).

Vilka är orsakerna till att man för 2000 planerar att använda över 202 miljoner euro mer (ungefär 400 miljarder italienska lire), vilket innebär att utgifterna ökar från 3 100 miljarder till 3 500 miljarder italienska lire?

Kan kommissionen ange orsakerna till denna ökning och förklara den med tanke på den återhållsamhet som Prodi utlovat och som snarare skulle ålägga kommissionen att hålla de beräknade utgifterna inom ramen för 1998 års budget?

(2000/C 27 E/201)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1703/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(29 september 1999)

Angående: Budgetförslag för 2000 – Utgifter på grund av särskilda uppgifter som kommissionen utför

1998 använde man 246 138 470 euro för utgifter på grund av särskilda uppgifter som kommissionen utför (vilket motsvarar 477 miljarder italienska lire).

Kan kommissionen ange varför man under 2000 planerar att använda 31 400 000 euro mer (ungefär 60 miljarder italienska lire) genom att öka utgifterna från 246 miljoner euro till mer än 277 miljoner euro (det vill säga från 477 till mer än 530 miljarder italienska lire)?

(2000/C 27 E/202)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1706/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(29 september 1999)

Angående: Budgetförslag för 2000 – Personal- och administrationsutgifter för europeiska gemenskapens delegationer och utgifter för stödpersonal och decentraliserade administrativa utgifter

1998 uppgick personal- och administrationsutgifterna för europeiska gemenskapens delegationer och utgifterna för stödpersonal och de decentraliserade administrativa utgifterna till 394 miljoner euro (mot-svarande 763 miljarder italienska lire).

Kan kommissionen ange varför man för 2000 planerar att använda 433 miljoner euro, dvs. 40 miljoner euro mer, vilket motsvarar ungefär 77 miljarder italienska lire?

Gemensamt svar

**på de skriftliga frågorna E-1702/99, E-1703/99 och E-1706/99
ingivna av Michael Schreyer på kommissionens vägnar**

(18 november 1999)

Kommissionen har inlett en detaljerad undersökning av det problem som påtalas av ledamoten, och avser att meddela honom resultatet så snart som möjligt.

(2000/C 27 E/203)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1704/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(29 september 1999)

Angående: Life-programmet

Life-programmet som Europeiska unionen inrättade för att skydda miljön har delats in i två perioder: 1991-1995 och 1996-1999.

Kan kommissionen ange följande:

1. Hur många och vilka Life-projekt (Life-Miljö och Life-Natur) har presenterats för Italiens räkning?
2. Hur många och vilka av dessa projekt har godkänts för finansiering och för vilka belopp?
3. Hur många och vilka av dessa godkända projekt var redan finansierade den 10 september 1999?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(4 november 1999)

Kommissionen sänder direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat en tabell som innehåller de efterfrågade upplysningarna.

(2000/C 27 E/204)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1707/99**från Jan Andersson (PSE) till kommissionen**

(20 september 1999)

Angående: Kommissionens avsikter beträffande främjandet av den fria rörligheten för arbetstagare i gränsregioner

Den fria rörligheten för arbetstagare har inte levt upp till de förväntningar som funnits sedan genomförandet av den inre marknaden. Inte minst i gränsregioner märks att t.ex. olikartade skatte- och socialförsäkringsregler i medlemsländerna verkar hämmande på arbetstagares reella fria rörlighet. Debatten om detta har nu inför färdigställandet av den fasta förbindelsen över Öresund kommit att aktualiseras i min egen hemregion.

Kan kommissionen redogöra för vilka åtgärder man avser vidta för att främja den fria rörligheten i gränsregioner samt i detta sammanhang redogöra för sin inställning till främjandet av bilaterala avtal mellan enskilda medlemsländer om t.ex. skatter och socialförsäkringar?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(21 oktober 1999)

Kommissionen lade den 22 juli 1997 fram ett förslag till ändring av gällande gemenskapslagstiftning om fri rörlighet för arbetstagare⁽¹⁾. Ett av syftena med förslaget var att förbättra tillämpningen av principen om likabehandling av arbetstagare inom gemenskapen genom att beakta gränsarbetarnas särskilda situation.

Förslaget innehåller en ny bestämmelse i rådets förordning (EEG) 1612/68 av den 15 oktober 1968 om fri rörlighet inom gemenskapen för arbetstagare⁽²⁾ när det gäller gränsarbetare. Denna bestämmelse borde vara en grund för förbättring av gränsarbetarnas lagstadgade trygghet. Det är viktigt att fastställa vilka förmåner en gränsarbetare har rätt till enligt anställningsstatens lagstiftning, vilken i allmänhet är utformad för arbetstagare som är bosatta i landet. Som regel anser man att gränsarbetare skall åtnjuta samma förmåner som arbetstagare som är bosatta i landet.

Parlamentet godkände förslaget med en rad ändringar vid den första behandlingen (den 5 maj 1999). Ekonomiska och sociala kommittén har avgett ett positivt yttrande (plenarmötet den 27 april 1999). Förslaget har ännu inte kommit upp på rådets dagordning.

Kommissionen har ägnat särskild uppmärksamhet åt gränsarbetarnas situation i sitt förslag till översyn och förenkling av bestämmelserna om samordning av sociala trygghetssystem⁽³⁾, som för närvarande regleras i rådets förordning (EEG) 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen⁽⁴⁾. De förbättringar som föreslås överensstämmer med de ändringar som parlamentet tidigare begärt och innehåller bl.a. förbättrad tillgång till hälso- och sjukvård för pensionerade gränsarbetare och deras familjemedlemmar. Detta förslag finns för närvarande både på rådets och på parlamentets dagordning.

I avsaknad av harmonisering på gemenskapsnivå tillhör fördelningen av beskattningsrätt i bilaterala förbindelser medlemsstaternas ansvarsområde, vilket nyligen bekräftades av EG-domstolen⁽⁵⁾. Även om det inte finns konventioner för att undvika dubbelbeskattning mellan alla medlemsstater, har alla medlemsstater med gemensam gräns slutit konventioner. Förhållandet mellan Danmark och Sverige regleras i konventionen av den 26 september 1996 mellan de nordiska länderna och har ändrats genom ett protokoll av den 6 oktober 1997. Det bör således inte förekomma någon dubbelbeskattning av gränsarbetare och kommissionen ser inget behov av gemenskapsåtgärder på detta område.

⁽¹⁾ EGT C 344, 12.11.1998.

⁽²⁾ EGT L 257, 19.10.1968.

⁽³⁾ KOM(98) 779 slutlig.

⁽⁴⁾ EGT L 149, 5.7.1971.

⁽⁵⁾ Dom av den 12 maj 1998, mål C-336/96 makarna Gilly, punkt 30.

(2000/C 27 E/205)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1724/99**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(29 september 1999)

Angående: Reglering av den samhällsomsfattande posttjänsten på den galiciska landsbygden

I direktiv 97/67/EG⁽¹⁾ om gemenskapens posttjänster och den spanska lagen nr 24/1998 skall det i varje medlemsstat finnas en samhällsomsfattande posttjänst som garanterar samhällsomsfattande tjänster "varje arbetsdag och minst fem dagar i veckan".

Denna målsättning har inte uppfyllts på den galiciska landsbygden där nästan 50 procent av alla bebodda orter finns i Spanien och där det spanska post- och televerket systematiskt delar ut posten varannan dag.

Dessa godtyckliga åtgärder leder dessutom till att sysselsättningen minskar avsevärt och förorsakar en fiktiv minskning av kostnaderna som i framtiden kan leda till att staten inte får nödvändigt tillägsstöd inom ramen för de normer som kommissionen fastställt.

Vad ämnar kommissionen göra för att se till att det spanska post- och televerket tar hand om posttjänsten på den galiciska landsbygden?

⁽¹⁾ EGT L 15, 21.1.1998, s. 14.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(3 november 1999)

Mycket riktigt åläggs medlemsstaterna genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/67/EG av den 15 december 1997 om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna att vidta åtgärder som garanterar att tjänstleverantören hämtar och delar ut post minst en gång varje arbetsdag och minst fem dagar i veckan, utom när de nationella regleringsmyndigheterna anser att det föreligger exceptionella geografiska förhållanden, vilket då skall meddelas kommissionen. Hitintills har kommissionen dock inte underrättats om några sådana exceptionella förhållanden.

I den spanska lagen nr 24/1998 fastställs denna skyldighet, vilken därmed gäller för den postförmedlare i Spanien som sköter den samhällsomsfattande tjänsten. Det åligger de spanska myndigheterna att se till att bestämmelsen tillämpas.

Genom frågeställaren har kommissionen blivit uppmärksam på situationen i Galicien och kommer att inhämta information från de spanska myndigheterna och påminna dem om skyldigheten att tillhandahålla en samhällsomsfattande posttjänst. Efter att ha samlat in information kommer kommissionen att undersöka om direktivet tillämpas riktigt i detta speciella fall och besluta om erforderliga åtgärder.

(2000/C 27 E/206)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1726/99**från Werner Langen (PPE-DE) till kommissionen**

(27 september 1999)

Angående: Lagstiftning om köthygien i delstaten Rheinland-Pfalz

Såsom redan framfördes i den skriftliga frågan P-0010/1999⁽¹⁾ medför lagen om köthygien i delstaten Rheinland-Pfalz att kostnaderna för undersökning av slaktdjur blir extremt höga. Genomförandelagen om köthygien i Rheinland-Pfalz är inte förenlig med EU-lagstiftningen, eftersom den inte fastställer standardbelopp på så sätt som föreskrivs i EU:s avgiftsdirektiv från 1985. I direktivet finns en bestämmelse om effektivitetskriterier som en förutsättning för en eventuell avvikelse från avgifter, och dessa kriterier skall fastläggas i lagstiftning. Inte heller detta tar lagen i Rheinland-Pfalz hänsyn till. I enlighet med EU-

lagstiftningen är mängden slaktdjur uteslutet som kriterium, men fastställs som kriterium i genomförandelagen om kött hyggen i Rheinland-Pfalz. Följden är att de köttproducerande företagen i Rheinland-Pfalz drabbas av stora lokala nackdelar i den europeiska konkurrensen. I sitt svar av den 10 februari 1999 lovade kommissionen att den skulle be den tyska förbundsregeringen att översända den nya lagen i Rheinland-Pfalz samt att den skulle ta reda på varför Rheinland-Pfalz uppstår avgifter som avviker så kraftigt från gemenskapens fasta avgifter.

1. Känner kommissionen till hur delstatsregeringen i Rheinland-Pfalz motiverar och rättfärdiga den här överträdelsen?
2. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta mot denna överträdelse?

(¹) EGT C 297, 15.10.1999, s. 134.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(21 oktober 1999)

Som det påpekades i svaret på den skriftliga frågan P-10/99 (¹) den 10 februari 1999, har kommissionen uppmanat de tyska myndigheterna att översända lagen om avgifter för hygienundersökningar och kontroller av färskt kött i Rheinland-Pfalz och även erhållit densamma.

De tyska myndigheternas motivering till högre avgifter än de schablonbelopp som fastställs i rådets direktiv 96/43/EG av den 26 juni 1996 om ändring och kodifiering av direktiv 85/73/EEG om finansieringen av veterinära besiktningar och kontroller av levande djur och vissa animaliska produkter och om ändring av direktiv 90/675/EEG och 91/496/EEG (²), grundar sig på det undantag om uttag av högre avgifter än den gemenskapsavgift som anges i artikel 5.3 i nämnda direktiv.

Även om avgifterna för hygieundersökningar och kontroller i Rheinland-Pfalz är avsevärt högre än gemenskapsavgiften, kan kommissionen inte vidta några åtgärder. Detta enligt följande i EG-domstolens dom av den 9 september 1999 (mål C-374/97 — Anton Feyrer mot Landkreis Rottal-Inn):

En medlemsstat kan, utan att ytterligare förutsättningar är uppfyllda, använda sig av sin möjlighet enligt kapitel I punkt 4 b i bilagan till direktiv 85/73 att ta ut en särskild avgift som överskrider de standardbelopp som föreskrivs i samma kapitel I punkt 1, med det enda förbehållet att den särskilda avgiften inte får överstiga de faktiska kostnaderna.

I fall då en medlemsstat har delegerat befogenheten att ta ut avgifterna för hygienundersökningar och kontroller av färskt kött till kommunala myndigheter, ges denna medlemsstat enligt artikel 2.3 i direktiv 85/73, i dess lydelse enligt direktiv 93/118 (³), rätt att i förhållande till gemenskapens avgiftsnivå höja avgifterna till ett belopp som motsvarar de faktiska kontrollkostnader som uppkommit för den behöriga kommunala myndigheten.

Mot bakgrund av domen i målet bör tvister angående överensstämmelsen mellan avgifterna för hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och de kommunala myndigheternas faktiska kostnader i första hand avgöras av nationella domstolar som kan bedöma detta på plats.

(¹) EGT C 297, 15.10.1999, s. 134.

(²) EGT L 162, 1.7.1996.

(³) EGT L 340, 31.12.1993.

(2000/C 27 E/207)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1749/99
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(30 september 1999)

Angående: Kommissionens inställning till olika valsystem

Enligt Financial Times (8 augusti 1999) har kommissionens representant i Prag, Ramiro Cibrian, å unionens vägnar kritiserat förslaget till reform av vallagen i Tjeckiska republiken. Syftet med lagen är att ersätta det nuvarande proportionella valsystemet med majoritetsval.

Kan kommissionen ange när den fattade detta politiska beslut om att förorda proportionella val framför majoritetsval?

Kan kommissionen ange orsaken till att den på detta sätt tar ställning för proportionella valsystem?

Kan kommissionen ange vilka åtgärder den vidtagit eller tänker vidtaga mot de medlemsstater som trots denna kommissionens inställning behåller ett system med majoritetsval?

Har kommissionen vidtagit eller tänker den vidtaga några åtgärder för att stoppa den politiska aktivitet och de folkomröstningsinsatser som pågår i dessa länder i Europeiska unionen i syfte att övergå från proportionella val till majoritetsval?

Är kommissionen för övrigt medveten om att närmare hälften av de negativa avsteg från demokratin, i totalitär eller auktoritär riktning, som gjordes i Europa under seklets första hälft gjordes i länder med proportionella valsystem och att de partianknutna avsteg som gjorts i Europa under seklets andra hälft gjorts i länder med helt proportionella eller närapå proportionella valsystem (blandade val eller majoritetsval i två omgångar)?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(22 oktober 1999)

Chefen för kommissionens representationskontor i Prag har inte uttalat sig på det sätt som anges i den tidningsartikel som parlamentsledamoten hänvisar till.

(2000/C 27 E/208)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1750/99
från Adriana Poli Bortone (UEN) till kommissionen

(30 september 1999)

Angående: Det italienska aktiebolaget Acquedotto pugliese

De senaste dagarna har den italienska regeringens finansdepartement inkasserat ett belopp på 4 422 miljarder från ENEL (italienska statens elektricitetsverk), som togs direkt från reserverna, och en preliminär betalning på 3 100 miljarder för uppköpet av tre företag för vattenförvaltningen i Apulien och Basilicata.

Åtgärden har föranlett bestörtning, även inom den egna regeringskretsen (kritik från Mattioli, biträdande minister vid kommunikationsdepartementet), inom de lokala myndigheterna i Apulien och Basilicata (som genom ett godtyckligt beslut har fråntagits sina enligt staten lagfästa uppgifter och ett vattenledningsnät på 2 000 mil), inom konsumentorganisationerna och bland företrädare för det italienska parlamentet.

Den tidigare kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor, Karel Van Miert, hade redan i ett förslag om att omvandla det dåvarande bolaget EAAP upptäckt fördragsbrott mot artikel 92.

Vid denna omvandling av EAAP till företaget Acquedotto pugliese AB, handlade den italienska regeringen på ett auktoritärt sätt och förbigick bestämmelserna i lag nr 36/1994. Denna lag ger miljömyndigheterna, och därmed de lokala myndigheterna som skall samarbeta sinsemellan, befogenhet att välja förvaltningsform mellan speciella företag, gemensamma företag och överlåtande till privata företag.

Regeringens direkta överlåtande av vattenförvaltningen till Acquedotto pugliese AB, som helt ägs av finansdepartementet, strider mot EU:s anvisningar och särskilt mot Europeiska kommissionens meddelande (GD XV/B) av den 24 februari 1999 i vilket det fastslås: "Vissa förfaringssätt måste alltså anses stå i strid med de ovan angivna bestämmelserna i fördraget och med principen om likabehandling. Det rör sig om sådant som att vika vissa upphandlingsavtal för företag med det allmänna som ensamägare eller majoritetsägare".

Den italienska staten kommer att ge Acquedotto pugliese AB 30 miljarder per år i 20 år för dess ekonomiska sanering.

Kan kommissionen tala om ifall överlåtandet av Acquedotto pugliese AB till ENEL innebär ett fördragsbrott, och, om så är fallet, om kommissionen inte anser att man omedelbart bör ingripa för att se till att den italienska regeringen respekterar gemenskapsbestämmelserna?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 oktober 1999)

Mot bakgrund av parlamentsledamotens uppgifter kommer kommissionen att begära att de italienska myndigheterna inkommer med alla upplysningar som krävs för en granskning av om överlåtandet av vattenförvaltningen på Acquedotto pugliese S.p.A. är förenligt med gemenskapsrätten om offentlig upphandling. Kommissionen förbereder nu därför en skrivelse till de italienska myndigheterna för att be om alla upplysningar rörande transaktionen.

Om det vid genomgången av inhämtade uppgifter framgår att de förfaranden som har tillämpats inte är förenliga med ovan nämnda gemenskapslagstiftning kan kommissionen inleda överträdelseförfarandet enligt artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget.

(2000/C 27 E/209)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1758/99

från Helena Torres Marques (PSE) till kommissionen

(30 september 1999)

Angående: Politiken för social och ekonomisk sammanhållning i Europeiska unionen

Sammanhållningspolitiken är en grundläggande del av den europeiska integrationen.

Generaldirektorat XVI kallades tidigare "Regionalpolitik och sammanhållning". Efter kommissionens omstrukturering har generaldirektoratet förlorat den senare delen av namnet.

Vilken är den politiska och den administrativa betydelsen av denna förändring? Betyder den att sammanhållningspolitiken inte längre är ett grundläggande mål för den nya kommissionen?

Vad skall den avdelning som tidigare ägnade sig åt sammanhållningsfrågorna nu arbeta med?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(3 november 1999)

Kommissionens enheter har nyligen fått nya namn efter den övergripande omorganisering av institutionen som jag inlett. Under omorganiseringen har ett antal nya enheter bildats och andra har ändrat struktur eller namn.

Vad gäller det generaldirektorat som parlamentsledamoten hänvisar till har endast namnet ändrats (till generaldirektoratet för regionalpolitik). Kommissionen har i sina strävanden efter förenkling beslutat ge sina olika generaldirektorat ett kort, klart namn som är lättförståeligt för alla.

Enhetens uppgifter fortsätter givetvis att vara desamma och den är till exempel fortsatt ansvarig för förvaltningen av Sammanhållningsfonden. På ett mer allmänt plan är regionalpolitikens främsta mål fortfarande den ekonomiska och sociala sammanhållningen. Detta framgår också i artikel 158 i EG-fördraget (f.d. artikel 130a) och i strukturfondernas bestämmelser för nästa programperiod.

(2000/C 27 E/210)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1766/99

från António Campos (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Angående: Den gemensamma jordbrukspolitiken

I samband med att kommissionens ordförande tillträdde sitt ämbete garanterade han full insyn i förvaltningen av unionens ekonomiska medel samt långtgående samarbete med parlamentet.

Kan kommissionen med utgångspunkt i löftena om denna öppenhet och detta samarbete besvara följande frågor:

1. Hur stora anslag går årligen från EUGFJ-garantisektionen till de 100 största mottagarna i varje medlemsstat?
2. Hur stor andel av de totala anslagen från EUGFJ-garantisektionen erhåller varje medlemsstat, fördelat på dessa 100 största mottagare?
3. Hur många jordbrukare per medlemsstat erhåller stöd från EUGFJ-garantisektionen?
4. Hur många jordbrukare finns det i var och en av medlemsstaterna?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(11 november 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 27 E/211)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1773/99

från Liam Hyland (UEN) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Angående: Kommissionens arbetsprogram för 1999 och den nya kommissionen

I Santer-kommissionens arbetsprogram för 1999 uppmärksammas särskilt genomförandet av Agenda 2000 under 1999. Har kommissionen för avsikt att under ledning av sin nya ordförande Prodi ändra det nuvarande arbetsprogrammet för 1999? Kommer kommissionen att samtycka till att föra en politik till förmån för ett jordbruk som bygger på familjeägda gårdar och lantlig kultur med tanke på behovet av att återställa konsumenternas förtroende för ett stort antal väsentliga livsmedel?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(25 oktober 1999)

Den nya kommissionen har för avsikt att förverkliga 1999 års arbetsprogram fullt ut i fråga om genomförandet av Agenda 2000.

Vad gäller unionens politik till förmån för ett jordbruk som bygger på familjeägda gårdar och lantlig kultur har kommissionen lagt fram sitt handlingsförslag inom ramen för Agenda 2000. En ny förordning om stöd till utveckling av landsbygden från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket antogs av rådet den 17 maj 1999 ⁽¹⁾.

Landsbygdens utvecklingsbehov kommer uttryckligen att tas upp i olika program för regional utveckling och landsbygdsutveckling. Med reformerna i Agenda 2000 kommer frågan om landsbygdsutveckling att bli en andra pelare i den gemensamma jordbrukspolitiken, som alla glesbygdsområden kan ta del av. Att införa programmen på lämplig territoriell nivå är nästa viktiga steg innan de planerade åtgärderna kan påbörjas. Det kommer också att bli kommissionens uppgift att inom de budgetramar som sattes av Europeiska rådet vid dess möte i Berlin säkerställa att de befintliga medlen uteslutande används till gagn för den europeiska landsbygden.

Den nya kommissionen är väl medveten om behovet av att återupprätta konsumenternas förtroende för kvaliteten och säkerheten hos livsmedel. En vitbok om livsmedelssäkerhet med förslag till en omfattande handlingsplan kommer att presenteras före utgången av 1999.

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

(2000/C 27 E/212)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1775/99

från Helena Torres Marques (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Angående: Sammansättning av kommissionsledamöternas kanslier

Kommissionens ordförande Prodi bekräftade inför Europaparlamentet att han givit anvisningar om att kommissionsledamöternas kanslier skall bestå av medarbetare från flera länder och lika många män som kvinnor.

Skulle kommissionen kunna lämna uppgifter om sammansättningen av kommissionsledamöternas 20 kanslier för att göra det möjligt att granska dessa två målsättningar?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi

(18 oktober 1999)

Kommissionen sänder de efterfrågade upplysningarna direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2000/C 27 E/213)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1795/99

från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(30 september 1999)

Angående: Underbjudande av nationell arbetskraft i en medlemsstat

Kan kommissionen redogöra för sin inställning till de problem som uppstår när en medlemsstats nationella och icke-nationella arbetskraft avlönas på olika sätt, samt för kommissionens eventuella initiativ på området?

Den danska arbetsmarknaden är liksom arbetsmarknaden i jämförbara länder mycket organiserad och löne- och arbetsvillkor regleras av avtal mellan arbetsmarknadens parter.

Detta skapar stora konkurrensproblem för danska löntagare och danskt näringsliv inom den inre marknaden, där arbetskraften har rätt att fritt röra sig mellan medlemsstaterna.

För närvarande bygger Öresundssällskapet en tunnelbana i Köpenhamn. Efter att på EU-nivå ha bjudit ut arbetet på entreprenad utför företaget Ansaldo och underentreprenören Carlo Gavazzi från Italien de omfattande anläggningsarbetena. Dessa anlitar då portugisiska elektriker, till mycket lägre löner än danska elektriker. Det rör sig alltså om en svagt organiserad eller oorganiserad arbetskraft som bjuder under den nationella arbetskraften, vilket får betydande skadeverkningar för den danska arbetsmarknaden och negativa följder för det danska socialsystemet.

Det är självfallet starkt otillfredsställande att ett stabilt samhälles arbetsmarknad undergrävs på detta sätt.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(21 oktober 1999)

Kommissionen vill påminna om att Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996⁽¹⁾ om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster skall säkerställa en rättvis konkurrens på området och samtidigt se till att arbetstagarnas rättigheter garanteras.

Då företag som är etablerade i en medlemsstat tillhandahåller tjänster över nationsgränserna enligt nämnda direktiv och utstationerar arbetstagare på annan medlemsstats territorium, skall vissa ovillkorliga regler följas och berörda arbetstagare garanteras vissa arbets- och anställningsvillkor i värdstaten. Dessa arbets- och anställningsvillkor, som finns angivna i artikel 3 i direktivet, berör minimilön och minsta antal betalda semesterdagar per år då dessa finns fastställda i lagar eller andra författningar, och/eller i kollektivavtal som förklarats ha allmän giltighet gällande byggnadsverksamhet. Medlemsstaterna har rätt att ålägga de nationella företag som omfattas av direktivet de arbets- och anställningsvillkor som fastställts i kollektivavtal inom annan verksamhet än byggverksamhet om dessa avtal uppfyller kraven enligt direktivet.

Direktiv 96/71/EG skall vara överfört till medlemsstaternas nationella rättsordningar senast den 16 december 1999.

⁽¹⁾ EGT L 18, 21.1.1997.

(2000/C 27 E/214)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1819/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(12 oktober 1999)

Angående: Programmet "Europa mot cancer"

Kan kommissionen ange i vilken utsträckning och till vilka organisationer (offentliga eller privata), institut, företag, kooperativ eller enskilda personer anslag har beviljats (antingen överföringarna redan har skett eller inte) beträffande programmet "Europa mot cancer – handlingsplan 1987-1989, 1990-1994, 1996-2000"?

Har det kontrollerats att anslagen går dit de skall och att initiativen ger goda resultat?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(25 oktober 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 27 E/215)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1827/99**från Mogens Camre (UEN) till kommissionen**

(13 oktober 1999)

Angående: Strukturstöd till privata företag för marknadsföring och personalutbildning

Vad kommer kommissionen att göra för att förhindra den snedvridning av konkurrensen och det slöseri med EU:s resurser som är en följd av att EU beviljar stöd till privata företag för marknadsföring, internutbildning och rationaliseringsåtgärder?

Den danska pressen har denna vecka publicerat uppgifter om EU-stöd som beviljats privata danska företag. Det handlar om stöd för utbildning av privatanställd personal, stöd för verksamhetsrationaliseringar och reklamstöd.

Det har väckt uppmärksamhet att dessa stöd utbetalats till enskilda företag som med hjälp av rådgivare har satt sig in i vilka formuleringar och positiva ord som får EU-administrationen att bevilja pengar. Stöden har tilldelats slumpmässig utvalda företag med en snedvridning av konkurrensen som följd. Jag har mottagit en 16 sidors reklambroschyr som Landsforeningen af Danske Plantehandlere har gett ut i 1 230 000 exemplar, dvs. reklamen har nått nästan alla hushåll i Danmark. Trycksaker utdelade till hushållen är en form av resursslöseri som många medborgare önskar begränsa. Denna trycksak bär EU:s logo och texten: "Kampanj finansierad med stöd från Europeiska gemenskapen".

Det strukturstöd som tilldelas Danmark är mycket begränsat och det finns mycket mer upprörande exempel på oskälig användning av strukturfondsstöden i de länder som mottar stora stöd. Om EU beviljade pengar till att förbättra den danska grundskolan eller till att utveckla läkarutbildningen på våra universitet skulle detta utan tvivel få positiva följder för landets medborgare. Gåvor som ges till slumpmässigt utvalda privata företag och betalas med europeiska skattebetalares pengar är däremot en provokation som visar att kommissionen inte följer EU:s regler för undvikande av snedvriden konkurrens och inte intresserar sig för vad den får för pengarna utan endast försöker uppfylla målet att fördela samtliga stöd.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(11 november 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 27 E/216)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1835/99**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(13 oktober 1999)

Angående: Gemenskapsinitiativet "Pesca" för Grekland

Gemenskapsinitiativet Pesca för Grekland består av består av fyra delprogram samt ett femte som gäller tekniskt bistånd.

Eftersom varje delprogram 1 till 4 har en fastställd tidsplan vill jag fråga kommissionen om följande:

1. Hur har delprogrammen framskridit hittills och vilka åtgärder har kommit igång om man ser till varje delprogram för sig?
2. Har förseningar förekommit i samband med utnyttjandet av anslagen, och — om svaret på föregående fråga är ja — vilka är i så fall huvudorsakerna till dessa förseningar?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(11 november 1999)

Kommissionen sänder direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat en tabell som innehåller de efterfrågade upplysningarna.

(2000/C 27 E/217)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-1890/99
från Pietro-Paolo Mennea (ELDR) till kommissionen**

(14 oktober 1999)

Angående: Turistcentrum vid Castel del Monte

Kommunrådet i staden Andria, Bari, i Italien har godkänt ett projekt för uppförande av ett turistcentrum med biljettförsäljning, bokhandel, servering och diverse andra tjänster samt en parkering som enligt planerna skall ligga i närheten av den åttakantiga borgen "Castel del Monte", byggd mellan 1240 och 1250 på uppdrag av Fredrik II av Schwaben.

Själva namnet på monumentet anger att borgen och den kulle som den ligger på utgör ett enhetligt kulturarv och bland annat har Unesco uppfört det på sin prestigefyllda världsarvslista.

Det är uppenbart att platsens historiska värde och betydelse för landskapsbilden skulle förändras och skadas på ett oacceptabelt sätt om projektet genomfördes.

Projektet har fått ekonomiskt stöd av EU och ingår i de projekt som finansieras i syfte att utveckla och främja turismen i de regioner som omfattas av mål 1 (multiregionala åtgärdsprogrammet för södra Italien – POM).

Kan kommissionen mot bakgrund av ovanstående meddela

- om projektet har inhämtat de utlåtanden som krävs från berörda myndigheter, i synnerhet överintendenten för miljö- arkitektur- och kulturarv i Bari och från det berörda kulturministeriet?
- om den har för avsikt att vidta åtgärder för att stoppa gemenskapens finansiering så att projektet kan ställas in i enlighet med gällande nationell lag om skydd och enligt de europeiska bestämmelser som skall tillämpas i dessa fall?

I samband med detta uppmanas kommissionen att göra finansieringen från gemenskapen avhängig av att planerna för projektet ändras så att turistcentret och den anslutande parkeringen förläggs längre ned än vad som nu är planerat, med hänsyn till platsens naturliga karaktär och för att inte borgens historiska och konstnärliga prakt skall skadas.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(27 oktober 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 27 E/218)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1912/99
från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen**

(29 oktober 1999)

Angående: Undermåligt utförda vägarbeten finansierade ur den andra gemenskapsstödråmen för Grekland

Kommissionen sade i ett svar på en fråga jag ställt tidigare (P-3016/98) (!) att den är medveten om att de omfattande problem som de undermåliga vägarbetena i Grekland, finansierade ur den andra gemenskapsstödråmen, ger upphov till. I sitt svar försäkrade kommissionen att den noggrant kommer att bevaka frågan och att den inte kommer att dra sig för att, om det visar sig nödvändigt, tillämpa de bestämmelser som gäller för att reglera situationen.

Förfogar kommissionen nu över några ytterligare uppgifter om hur stor del av de grekiska vägbyggena finansierade med medel ur den andra gemenskapsstödrampen det är som är dåligt utförd. Jag undrar också om det av den information kommissionen förfogar över framgår huruvida andelen undermåligt utförda arbeten har minskat och om Grekland vidtagit de åtgärder som krävs för att rätta till dåligt utförda arbeten? Om så inte är fallet ber jag kommissionen tala om för mig vilka åtgärder den ämnar vidta för att på allvar ta itu med denna väldiga fråga och se till att den som bär ansvar för situationen axlar detta sitt ansvar.

(¹) EGT C 297, 15.10.1999, s. 42.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(11 november 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 27 E/219)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2000/99

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(9 november 1999)

Angående: Arbetsgruppen för vitaminer och mineraler

Vilka befogenheter har arbetsgruppen för vitaminer och mineraler? Vilka ingår i gruppen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(19 november 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt samlade svar på de skriftliga frågorna E-1552/1999 och E-1593/1999 från Graham Watson med flera (¹).

(¹) Se s. 128.

(2000/C 27 E/220)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2017/99

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(28 oktober 1999)

Angående: Rapport om kvalitetskontroll av projekt inom andra gemenskapsstödrampen

Den 13 oktober 1998 sade dåvarande kommissionsledamot Wulf-Mathies i ett svar på min fråga E-2176/98 (¹) att man i den första kvartalsrapporten från ESPEL hade konstaterat förekomsten av kvalitetsproblem i anslutning till olika arbeten, och att ESPEL systematiskt skulle ta itu med detta och utföra grundliga kontroller av de arbeten som utförs inom den andra gemenskapsstödrampen.

Jag vill — mot bakgrund av de otaliga trafikolyckor som inträffar på motorvägarna i Grekland, olyckor som beror på undermåliga vägarbeten och otillräckliga kontrollsystem — fråga kommissionen vilka resultat ESPEL-kontrollerna hittills lett till. Jag skulle också vilja ha reda på vilka specifika arbeten som konstaterats vara undermåligt eller bristfälligt utförda, om entreprenörerna för dessa arbeten åtgärdat bristfälligheterna och vem som i så fall bekostat detta, samt vilka fiskala, disciplinära, bestraffande eller andra rättsliga sanktioner (till exempel svartlistning) som kommissionen ämnar vidta gentemot dem som är ansvariga för dessa försumligheter och undermåligt utförda arbeten?

(¹) EGT C 96, 8.4.1999, s. 51 och EGT C 135, 14.5.1999, s. 16.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(10 november 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.
